SOHONYAI EDIT

Macskaköröm

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Sohonyai Edit

Macskaköröm

1991
Sohonyai Edit
Macskaköröm
IV. 14.

Ma kaptam meg a személyi igazolványomat. A fényképen elég bénán nézek ki, mert szemüveg nélkül vagyok lefényképezve, nagy rajta az orrom, és a szám is hülyén áll, a rágó miatt. Furcsa, hogy már ilyen nagy vagyok. Hiába, öregszem.

A 3. óra elején hívtak le minket az énekterembe, és leültünk a sorba rakott székekre. Ahogy leültünk, intett a diri néni, hogy álljunk fel. Az énektanárnő gyorsan bekapcsolta a lemezjátszót, és kicsit sercegve megszólalt a Himnusz. Amikor vége lett, a diri néni megint intett, és leülhettünk. A fiúk jó hangosan húzták maguk alá a székeket. A katedrán egy kövér, kopasz bácsi tartott nekünk előadást az Igazolványról. A Kati ismeri, alattuk lakik a házban, és ő mondta, hogy ez a bácsi elég részeges, a feleségével együtt. Ha! És egy ilyen papolt nekünk majd egy óra hosszat az állampolgári jogokról! Suli után alig vártam, hogy hazaérjek, és végre levethessem ezt az undok egyenruhát, és lehúzhassam a nejlonharisnyámat. Jézuskám! Hogy bírják ezt a lehetetlen holmit a felnőttek? Rögtön meg is fogadtam, hogy én, ha nagy leszek, sohasem fogok harisnyát hordani, csakis egyedül zoknit. Méghozzá olyan zoknit, aminek az oldalába bele van vasalva, hogy Adidas. Brr! Ahogy eszembe jut a harisnya, máris viszketni kezd a lábam.

IV. 19.

VAN EGY TITKOM! A szemben lévő házban a kilencedik emeleten van egy fiú, aki mindig kinéz, ha kint vagyok az ablakban. Az arcát még sohasem láttam, mert ahhoz túl messze van. Kellene szerezni egy látcsövet, hogy megnézhessem. Remélem, neki sincs távcsöve, különben meglátná, hogy én milyen csúnya vagyok. Ha hallgatja a magnóját, elhallatszik egészen a mi házunkig, így annyit már megtudtam róla, hogy Depeche Mode-os. Nem tudom, mit csináljak, mert én meg Brossos vagyok, bár a Kati szerint ez nem áthidalhatatlan akadály.

Ma már megint kikapott a csapatunk, így a bajnokság állása szerint utolsó előttiek vagyunk. Minden nyitásom – az első kivételével – nagyon jó lett. Nagyon szeretek röplabdázni, bár rájöttem, hogy amiatt híztam mostanában meg. Edzés előtt nem lehet kajálni, aztán amikor este fáradtan, éhesen hazaérek, már csak annyi erőm van, hogy lezuhanyozzam, vacsorázzam, aztán meg lefekszem aludni. Anyu azt mondta, hogy nem a röplabda tehet róla, ha így nézek ki, hanem az, hogy telhetetlen vagyok. De hogyan is lehetne megállni, hogy ne egyek, amikor imádom a finom

kenyérkét sonkával, tojással és olyan citromos teával, amilyet csak Apu tud csinálni. (4 kanál cukorral.)

Charlotte Brontë Jane Eyre-jét olvasom. Jó ennek a Jane-nek, hogy így csúnyán is megszerette a gazdag Mr. Rochester. Bírnám én is, ha ilyen gazdag férjem lenne, aki ennyire szeret. Persze én is nagyon szeretném, és boldogan élünk, míg meg nem halunk. És addigra ez a pattanás is elmúlna az orromról.

Apu már megint bömbölteti a tévét, hogy hallja a fürdőszobában is, amíg fogat mos.

IV. 23.

Ma volt a felvételim az állategészségügyibe. Azért jelentkeztem éppen ide, mert nagyon szeretem a kutyákat meg a lovakat. És különben is a Kati is ide adta be a jelentkezési lapját. 4 tantárgyból voltak tesztlapok: matek, magyar, kémia és élővilág. Félek, hogy a matek tesztem 0 pontos lesz.

Nem mentem edzésre délután, mert elég rosszul érzem magam. Náthás vagyok, vagy mi, és eléggé fáj a fülem is, nem írok többet.

Hát bizony, jó alapos torokgyulladást kaptam. Lázas is voltam (38,5), de most már jobban vagyok. Nem tudom, mi van a Katival, de nem hozta át a leckét. Talán fel sem tűnik neki, hogy hiányzom?

Olyan dél körül itt volt a nagymamám meglátogatni. Az új protézisével jött, elég furcsán áll neki. Hozott finom mákos kalácsot meg madártejet, mind meg is ettem. Azt hiszem, hamarosan meggyógyulok. De azért épülök fel ilyen gyorsan, hogy megbosszuljam úgynevezett legjobb barátnőm tettét, miszerint nem hozta át már több, mint egy hete a leckét. Fel hát! Amíg találok valami jó kis bosszúállást, még megeszem pár túrós kalácsot is.

Épp egyik tervet vetettem el a másik után, amikor csengettek. Villámgyorsan lesöpörtem a morzsákat a lepedőről, bekötöttem a nyakamat a sállal, és visszafeküdtem az ágyba. Jane Eyre-t behajítottam az ágy alá, és szenvedő arcot vágtam. Hiába volt minden igyekezet, nem a Kati jött. Pedig hogy eljátszottam volna neki a haldokló barátnőt! Az lett volna a büntetése, hogy hiába kér bocsánatot, csak elfordítottam volna a fejemet, és ezt mondtam volna: Hagyj magamra! Egyedül akarok meghalni! Elárultad a barátságunkat… de most már késő, vége mindennek!

Az Andi jött át. Hozott egy csomó másolnivalót, és megemlítette, hogy Katinak rubeolája van, és otthon fekszik lázasan több, mint egy hete. (Gondolatban megbocsátottam neki, és jelentősen megkönnyebbültem.)

Aztán olyant mondott, hogy azt hittem, elájulok. (Ténylegesen komolyan, minden megjátszás nélkül.) Tegnapelőtt az egész 8/a osztályt BE-OL-TOT-TÁK! Anyucikám, én úgy félek! És azt is mondta még az Andi, hogy újra megvizsgálja majd a védőnő az oltást, és akinek nem pirosodott meg eléggé, az kap még egyet.

Elhatároztam, hogy nem megyek többé iskolába. Amikor elment az Andi, betettem a Bross-kazettámat a magnóba, és annál a számnál, hogy Macska a galambok között, menthetetlenül elsírtam magam. Közben a Bross-poszteremet néztem a falon, és arra gondoltam, vajon Luke kapott-e oltást nyolcadikos korában?

V. 2.

Anyunak erős fülfájásra panaszkodtam. Ki kell találnom valamit, mert holnap visszamegyünk a doktor bácsihoz ellenőrzésre. Amúgy tényleg fáj a fülem.

V.4.

Anyu elvitt fülészetre. Az előttem levő néninek épp a fülét mosták ki a paraván mögött, és csak a nyögését hallottam. Nem tudom, de azért én a helyében nem jöttem volna el piszkos füllel az orvoshoz.

Amúgy a doktornő nagyon udvariatlanul bánt velem. Valamivel belekukucskált a fülembe, aztán azt mondta: A fülének nincs semmi baja. Ha fáj, akkor dugja be. – Délután volt rendelés a körzeti orvosnál. Idegesítő volt a tudat, hogy holnap iskolába kell menni. A váróterem tűzvörös taposócsempéje különösen felzaklatott. Meg is állapítottam, ha egy olyan szobába lennék bezárva, ami ilyen színű csempével lenne kirakva, és egész nap Metál-zene szólna, nagyon rövid idő alatt megőrülnék. A doktor bácsi nem törődött a lelkiállapotommal, csak annyit mondott, hogy tátsam ki a számat. Aztán olyan mélyre ledugta a kanalat, amíg szerintem csak a keze elért, mert majdnem megfulladtam. Mondtam neki is a fülfájásomat, és azt, hogy a fülész néni azt mondta, nincs semmi bajom. A doktor bácsi meglepően reagált: még egyszer belenézett a számba, és azt mondta, valószínűleg a bal hátsó fogam miatt, ami meglehetősen lyukas. Írt is rögtön egy beutalót a gyermekfogászatra. Ez aztán a pech, cseberből vederbe!

Holnap megyek két hét óta először iskolába.

V. 8.

Hát, matekórán csak lestem, mint Pupák Guszti a cirkuszban. Én bizony nem értek semmit ezekből az egyenletekből, és nem hiszem, hogy valaha is

megtanulok rendezkedni köztük. Nem is gondoltam volna, hogy két hét alatt ennyire elmaradok a többiektől.

Annyira távol áll tőlem a matematika (ezt milyen szépen mondtam!), és egy egyenlet megoldása előtt sohasem fog el az izgalom, hogy legyőzöm-e vagy sem (a matektanárunk ezt érzi) – egyáltalán, szorongáson és izzadáson kívül semmit nem érzek. Mennyivel jobban szeretem a történelemórákat és a Margit néni magyaróráit… Matematika, fizika… brr! a hideg is kiráz.

Holnap kapok oltást az iskolaorvosnál.

V. 10.

Túléltem! Túléltem! Igaz, hogy a kezem annyira remegett, hogy csodálkoztam rajta, hogyan talált a bőröm alá a doktornő, de túl vagyok rajta. 3 nap múlva kell visszamennem ellenőrzésre. Újabb 3 álmatlan éjszaka.

V. 12.

Vettem tegnap magamnak egy klassz hátizsákot. Piros meg zöld, orkán az anyaga, és rá van írva, hogy BENETTON. Ez most a menő, a suliban is már soknak van ilyen. Ezután én is ebben viszem a cuccaimat. Már leszereltem Anyu kulcscsomójáról a karikát, és rátettem a zsákom pántjára. Már csak egy cumit vagy egy kisbabát kellene szereznem, hogy ráakaszthassam a karikára. Istenem, mit nem adnék egy mosómedvefarokért! A Katinak ugyanis az lóg a karikáján. Anyu most kiáltott be, hogy nem tudom-e, ki pakolta szét a kulcsait. Mondtam, hogy tudom. Erre megnyugodott. Abba kell hagynom az írást, mert ki kell bokszolnom a fekete brossos cipőmet.

Hát ezt a cipőkrémet le se lehet mosni rendesen. Jól megfogta a napló lapjait. Majd elfelejtettem: megint fiúnak néztek. Már kezd az agyamra menni. A parkon keresztül jöttem haza, ahol egy idős néni sétáltatja a spánieljét. A kutya odaszaladt hozzám, én meg elkezdtem vele játszani. Két nyolcéves forma kiskölyök ment el mellettem, és ők is megálltak. Az egyik odaszólt nekem: A bácsié a kutya? Igen meglepődött arccal nézhettem rájuk, mert a kissrác javított: Vagyis a tiéd? Gondolom, azt hitte, hogy a korom miatt sokalltam a bácsi megszólítást. Holnap mindenesetre szoknyában megyek suliba. Abban talán nem néznek fiúnak. Maximum skót bácsinak.

V. 13.

Ki vagyok akadva. Elöl felejtettem a naplómat, és anyu minden bizonnyal elolvasta. Én is hogy lehetek ilyen felelőtlen, csak úgy az asztalomon hagyni a titkaimat! Pedig jó kis dugi helyem van: a polcon

tartom a kazetták mögött. Most kaptam meg a kémiapuskát, azt kellene gyors ütemben legalább három példányban lemásolnom. Év elején az egyik tanszerboltban Molnár Feri meg tudta venni azt a munkafüzetet, amibe a dolgozatot írjuk. Egyszerűen csak megoldatja a legjobb tanulóval a példákat, aztán körbeadja az osztályban. Mindenki képességei szerint ejt hibát a megoldásban, ez a megállapodás.

Az előbb néztem meg a karomon az oltást. Sápadtnak találtam. Egy kicsit megcsipkedtem, rögtön jobban nézett ki. 1/4 4, rohanok edzésre.

Ma edzésen a nyitásfogadást gyakoroltuk. Hiába mondtam az edzőnek, hogy kicsit kímélje a kezemet, mert oltást kaptam, nem tudtam hatni a kőszívére. Itt van, tessék. Most tiszta lila a karom.

Nem kaptam újra oltást! ÉLJEEN!

Amúgy ma meccsünk volt, és megint kikapott a csapatunk. A bajnokságnak ezzel vége, nehezen, de kiharcolta magának iskolánk az utolsó helyezést.

Anyu elöl lenyírta a frufrumat, mert hosszúnak találta. Most aztán olyan vagyok, mint egy veréb. Soha többé nem engedem a hajamhoz nyúlni! Mindig úgy gondoltam, hogy annyira csúnya vagyok, hogy már jobban se kell, de most már belátom, lehet azt még fokozni.

Ma láttam a Belvárosban egy bácsit. Messziről néztem: (nagyon részeg volt), hogy milyen szépen van márványozva a nadrágja. Mikor közelebb ért, vettem észre, hogy nem márványozott, hanem csak pisis. Nagyon sajnáltam. Biztosan nem törődik vele a családja.

Újra el kell mennem a szemészetre, egyre rosszabbul látok ezzel az üveggel. Nem akarok megöregedni. Belegondolni is rossz, hogy egyszer eljön az az idő, amikor az unokáim majd kitesznek a fotelommal, mondjuk, a gangra, és arra tologatnak, amerre a nap süt.

Apunál most itt van a barátja, a Piros Bácsi. Azért hívjuk Piros Bácsinak, mert mindig piros melegítőben jár. Szeretem, mert rendes, csak egy hátránnyal jár: cigarettázik, és mindig telefüstöli a lakást. Most is politizálnak.

Ahogy visszaolvasom azt, amit eddig írtam, rájövök: pocsék ma a kedvem. Talán azért is, mert a papagájaimnak ma sem lett tojása, pedig Apu vadonatúj tojófészket szerelt a kalitkájukra.

Most már éjjeli l/2 11 van, meg akarom nézni a tévéhíradót, mert mintha olyasmit hallottam volna, hogy szó lesz benne az ufókról.

Majd leragad a szemem, de azért végignéztem a Híradót. Ufókról egy szó sem esett benne. Ma egyébként Nemere István Új titkok könyvé-t kezdtem olvasni.

V. 23.

Reklámszöveg: önnek van Hemovitja?

Válasz: Nem, nekem pattanásom van. Az lenne a legkevesebb, a pattanás. De a menzán nem moshatták el rendesen az edényt, vagy mi, és egy szép, egészségesen fejlett herpeszem nőtt. Lassan már ha visszaemlékezem, elég lesz ennyit mondanom: 3-4 herpesszel ezelőtt történt…

Az emberek mindenfélét feltaláltak már a szupravezetőtől elkezdve (ma láttam a tévében) a mikrochipekig, nem értem, miért pont a herpeszre nem találtak fel valami elixírt? Oké, van valami pacsmag, de ha bekenem vele magamat, az a fránya seb kivirágzik, mint a liliom, ha megtrágyázzák. Ilyen arccal nem is megyek edzésre.

V. 24.

FELVETTEK!!!!!!!! Sőt:!!!!!!!!!!!!

„Kimondhatatlan boldogságosság vett erőt rajtam.” Egyrészt ezért, másrészt mert az a röpdolgozatom, amit matekból írtunk (lineáris függvények), 4-es lett!

Fizikaórán a tanárnő az elektromosságról magyarázott, és közben egy hosszú, szürke ebonitrúddal játszadozott Addig-addig, míg bele nem dugta a középső ujját. Tök égő volt, mert aztán meg nem tudta kihúzni belőle. Erőlködött, húzta, cibálta, de az ebonitrúd ragaszkodott Mária nénihez. Alig bírtuk megállni, hogy ne nevessünk. Mária nénit amúgy sem szeretjük, mert nagyon szigorú. A hideg vizes csap alá kellett tartania az ebonitrúdba dagadt ujját, és csak akkor tudta kihúzni belőle, amikor a dagadás leapadt. Utána úgy a sarokba vágta a rudat, hogy kettétörött. Amúgy Mária nénivel esett meg az is, hogy eltűnt a katedra mögött, mert összetörött alatta a szék: Talán azért is utálja szegény annyira a gyerekeket, mert tudja, hogy mi tudjuk…

Beneveztem az iskolai rajzversenyre, amelynek a témája: a béke.

Tavaly egy festőművész volt a rajztanárunk, aki mindenkinek ötöst adott. Láttuk a festményeit, és rájöttünk, hogy azért, mert ő sem rajzol nálunk különbül.

Most leírok valamit ide, ebbe a naplóba: egy olyan dolgot, amit még a Katinak sem mondtam el. Kiolvastam Nemere István könyvét, amiben a

gömbvillámokról is szó volt. Aztán éjjel vihar volt. Nem tudtam aludni, egész idő alatt az ablakot néztem, mikor nyitja ki egy villám, vagy mikor fúrja át a falat. Minden dörrenésnél összerezzentem, és a végén nem bírtam tovább. Én, a 14 éves, fogtam a kispárnámat, és berohantam Anyu mellé aludni.

V. 26.

Hétvége, dögunalom. A papagájoknak még mindig nincs tojásuk, csak eszméletlenül nagy szájuk van. És annyit koszolnak, hogy utálat kitakarítani a kalitkájukat. A Réka ma meg is verte a férjét, a Gyurit. Papagájéknál is nőuralom van. (Ezt elégedetten állapítottam meg.) A vasárnapi ebéd a megszokott volt: húsleves-pörkölt-nokedli-saláta-vizezett narancslé. Dögunalom.

Délelőtt a tévében a Csillaglány és a hercegfiú c. csodamese ment. Ebben olvas fel a királynak az udvari bolond: „Mindannyian nevettek, még Árgyélus királyfi is kacagott: Há-há-há.” Ennyi idézet talán elég, amúgy nem volt rossz, lehetett rajta nevetni.

V. 27.

Ma az egész 8. osztály üzemlátogatáson volt a Tejiparnál. Végigcsodáltunk mindent (jó büdös volt), aztán lementünk a gyár ebédlőjébe. Minden asztalhoz letettek egy csomó krémtúrót (mindenféle ízben) meg egy-egy kancsó kakaót. Senki nem is reggelizett, már mindenki ezt a pillanatot várta. Előpakoltuk a kifliket, zsemléket, és neki akartunk látni. Ám ekkor kipattant középre egy bácsi, és szónokolni kezdett a tej-, sajt-, vaj- és túrógyártás örömeiről. Legalább 3/4 órán át beszélt, nekünk meg a nyálunk csöpögött. Én pl. szenvedélyesen simogattam a kakaós kancsó hasikáját, míg mások még használaton kívüli kanalakat nyalogattak. Mire a bácsi befejezte, már kopogott a szemünk az éhségtől, és ízléstelenül hangosan korgott a gyomrunk. Mit mondjak, minden nagyon finom volt. Mindenesetre pár hétig rá se fogok nézni a krémtúróra…

Mikor már hazafelé mentünk, megkérdeztem Katitól, hogy mire emlékszik az előadásból. Hát ennyi: „… 10…ja, nem 20, mert két oldalon volt 10-10…” Ez a szó szerinti idézet volt, valószínűleg valami gép fokozatainak a magyarázatából.

Bennem ennyi maradt meg: „Ha fúj a szél, akkor a kéményben huzat van.”

Szegény bácsi, ha tudná…!

V. 28.

Matekóra előtt már éreztem a rosszat, de nem tanultam, hanem tovább fecsegtem Katival. Aztán bejött a tanárnő, kinyitotta a naplót, és beírta a hiányzókat. Elkezdett lapozni… sutty… sutty… egyre közelebb került a nevemhez. Ahelyett, hogy átnéztem volna sürgősen a képleteket, vagy legalább beleolvastam volna egy szabályba, megbűvölten néztem a naplót, és próbáltam delejezni: Né, csak most ne! Aztán a tanárnő hangja a néma csendben: Mészáros Zsófi. Úristen – mondom magamban –, ugye, ez nem igaz? Miért pont most kellett kiszúrni velem, amikor nem készültem? Kitámolygok, leteszem az ellenőrzőmet. Pitagorasz-tétel, ezt tudom, a második kérdésre is könnyen felelek. A pulzusom legalább 120, és a csicseri bariton hangomon nem tudok uralkodni. A tanárnő még kérdez egy képletet, és szavaim amúgy sem bő áradata elnémul. Arra biztosan emlékeztem, hogy amellé a bizonyos képlet mellé egy ördögöt rajzoltam egy gyenge pillanatomban, el is tudtam volna mondani, milyen az az ördög, sőt ha a tanárnő akarta volna, akkor le is rajzolom… hiába ráncoltam a homlokomat, csak az ördögöt láttam, ahogy kézen áll, és a szájában van a farka. Szóval passzoltam a kérdést. Aztán jött a tábla: P pont koordinátái… csikordul a kréta… Hátranéztem, az Erika súgja a hiányzó képletet. Számolok, számolok, kijött pár eredmény is. Melyik az igazi? Erika irányítja a kezemet. Feljebb? Jobbra? És kétszer aláhúzom. – Jól van, menj a helyedre, négyes. Ha!

Olyan szép minden ilyenkor tavasszal! A suli udvarán virágoznak a vadgesztenyefák; a virágok, mint a karácsonyfán a gyertyák. Nemsokára vége lesz a tanévnek, és új iskolába kerülök. A ballagási dalokat tanultuk énekórán. Le is írok egyet:

Sárgul már a búzakalász nemsokára,
Csend borul majd a mi kedves iskolánkra,
El kell válni, itt kell hagyni, üt az óra!
Szomorúan szól a csengő búcsúszóra.

Ez van tovább is, még legalább 2 versszakon át, de ennyi talán elég. Amúgy nem is tudom még ezt az egészet felfogni. Még hogy lesz olyan időszak, hogy nem lesz együtt a 8/a? Lehetetlenség!

Anyuékkal kiugrottunk a telekre körülnézni. A szomszéd Karika néni (azért Karika, mert olyan görbe a lába, hogy egy tigris átugorhatna közötte, Sandokannal szorosan a nyomában) felajánlott nekünk teljesen ingyen egy törzskönyvezett perzsacicát. Sikerült Anyuékat rábeszélnünk (egyesült erővel Karika néninek és nekem), úgyhogy haza is hoztuk. Fényes-fekete,

narancssárga szeme van, és kandúr. Úgy hívják, hogy Mörrenmorcogi Kacor. De Apu csak Ludmillának szólítja. (Fogalmam sincs, hogy miért, hiszen a cica fiú.)

A Katival végignéztük a régi rajzaimat. Amikor rajzoltam őket – úgy másfél évvel ezelőtt –, úgy képzeltem, hogy ezek valami fantasztikusan gyönyörű alkotások. Ma már tudom, hogy egy szegény kisgyermek ügyetlen próbálkozásai. Azért rosszulesett, amikor Kati azt mondta, hogy:

– Rég nem röhögtem ennyit.

V. 29.

Beírást kaptam az ellenőrzőmbe, ilyen szöveggel: „Énekórán hímezett, ezért figyelmeztetem.” Kíváncsi vagyok, az énektanárnő mit csinált volna a helyemben, ha neki is olyan hárpia a gyakorlati tanára. Nem volt kész a keresztöltéses tarisznyám, amit technikán ma osztályozott a Margó néni. Tegnap a Ludmillát kellett fésülnöm, hogy ne legyen gubancos az a hosszú szőre. Amikor végeztem, csak egy pillanatra hagytam magára, hogy leszedjem a szabadidőruhámról a fölös szőröket, és máris eltűnt. Szólítgattam, hogy Kacor! Kacorkám, gyere elő! De az a dög nem volt sehol, pedig még az ágy alatt is megnéztem. Végső kétségbeesésemben már arra gondoltam, hogy bánatában öngyilkos lett, amiért erőnek erejével elhoztuk a Karika nénitől. Nyitva volt az ablak, és éppen azt néztem, hogy hol lelem meg szegény kis jószág hulláját, amikor ismerős nyávogást hallottam. Nagy örömmel néztem hátra, de a mosolyom szinte azon nyomban lehervadt. A fényes-fekete szőrű szépség helyett egy lidérc állt előttem a farkát tekergetve. Tiszta pókháló volt az egész állat, még a bajuszáról is lógott egy hosszabb szál. A szekrénysor mögül bújt elő ez az istenátka, Karika néni „pici szeme fénye” (az utóbbi szó szerinti idézet: a néni pici szemem fényének hívta). Legszívesebben… nem is tudom, mit csináltam volna vele, de mindenesetre kezdhettem elölről az egész fésülési ceremóniát, türelmetlen nyávogással egybekötve. Szóval ezzel ment el az egész délután. Jó, hogy varrtam szünetekben is, órák alatt is, mint a gép, mert nincs olyan diák az egész Zöld Iskolában, aki ne félne a Margó nénitől.

Igaz, Margó néni sohasem kiabál, de olyan hideg, mint egy extra adag jégkrém. Ha valakire ránéz azzal a fakókék szemével, az garantáltan megdermed a félelemtől. Belülről. Az az elve, hogy nála csak akkor kaphat valaki ötöst, ha jobban tudja az anyagot, mint ő. A Margó néninek nincs gyereke, se férje. A Fehér Gyuri szerint nem is csoda, mert ha lett volna

férje, azt a szomszédok a nászéjszakájuk másnapján megfagyva találták volna az ágyban.

V. 30.

Megnyertem az iskolai rajzpályázatot! Most kint is van a faliújságon, a másik három helyezettel együtt. Tornaóra után leüzent egy hetedikes lánnyal a rajztanárnő, hogy menjek azonnal a rajzteremhez. Föl is rohantam, már ott volt a tanárnő, a 2. és a 3. helyezett meg egy újságíró néni. Riportot csinált velünk. Lenyomattam neki a nagy szöveget a hidegháborúról, állást foglaltam a nukleáris fegyverkezés ellen, szóval minimum 3 percig szövegeltem neki. A riport, ami velünk készült, a szombati számban fog megjelenni. Már mindenkinek elmondtam, hogy vegyék ám meg a szombati újságot!

V. 31.

Voltam fogászaton. Anyuval. Többet a tájára sem megyek, az is biztos. A doktornő egy behajlított végű fémpálcát dugott a fogamba, mire akkorát ugrottam, mint a legkisebb ugrifüles a tévémaciban. Rám nézett, és csak annyit mondott, hogy ex. Nem kellett szótár, rögtön tudtam, mit jelent, és azonnal reszketni kezdett az a kezem, amelyikben a zsebkendőmet gyűrögettem. Már vették is elő az injekciót, és nyomták is be. Észbe kapni se volt időm. Aztán kiküldtek a folyosóra zsibbadni. Anyu bekísért a mosdóba, mert látta rajtam, hogy mindjárt rosszul leszek. Egyáltalán nem a fájdalom miatt, mert az szinte elhanyagolható volt, hanem az idegesség miatt. Amúgy a húzás nem tartott egy percig sem, és a recsegés-ropogást csak hallottam, érezni nem éreztem semmit. Ahogy hazaértünk, bevonultam a szobámba, becsuktam az ajtót, és bedöngettem a magnót. Anyuék kivételesen nem szóltak.

VI. 1.

Ez nem lehet igaz! Szétrobbanok! Megüt a guta! Azért vagyok ilyen mérges, mert elolvastam a rólunk készült cikket. Az én 3 perces nukleáris fegyverkezés elleni állásfoglalásomból ennyi jelent meg: „Az egyszerűségre, a közérthetőségre törekedtem.” Anyu könnyes szemmel olvasta fel az ámuló családnak, majd ezt mondta: „Zsófikám, ezek a te szavaid.” Nem árultam el nekik, hogy én ilyet egyáltalán nem mondtam, nem akartam őket elkeseríteni. A másik, amiért ki vagyok akadva, hogy nem az én (vagyis az 1. helyezett) rajzomat nyomták ki a cikk mellé, hanem a 3. helyezettét, akinek ennél a lapnál újságíró az apukája.

Majd el is felejtettem, elmentünk meglátogatni a dédit a kórházban. Anyu már indulás előtt veszekedett velem, hogy azonnal vegyem le a farmernadrágot és a Bross-cipőmet, mert a dédi megint ki lesz akadva. A múltkor a méregdrága koptatott farmerszoknyámban voltam, a dédi rám nézett, sírva fakadt, és azt mondta: Drága lelkecském, kevés a pénz otthon, ugye, hogy csak ezt a rongyot tudtad felvenni… – és a zsebembe dugott egy százast, hogy vegyek rajta magamnak valami ruhát. Szegény, jó dédike! A százashoz tettem még a zsebpénzemből, és vettem neki egy meleg papucsot. – Nagy élményem volt! Eljött hozzánk az unokanővérem, és elmondta, hogy elvisz lovagolni. Belebújtam a melegítőmbe, bevágódtunk a kocsijába, és irány a lovarda! Még sohasem láttam közelről lovat, és nagyon csodálkoztam rajta, hogy mekkorák. Volt egy, amelyik különösen szimpatikus volt (messziről nézve).

Úgy hívták, hogy Cica. Mivel túl magas volt a ló, úgy tolt fel rá a lovász. Szegény Cicának egy hosszú bőrmadzag végén kellett körbe-karikába futkározni. Eszembe jutott, a bőrmadzagnak futószár a neve. Nagyon furcsa volt, amikor felültem végre a lóra, és az elindult. Azt is elkiabálta-magyarázta egy bácsi, hogy ha a ló lép egyet, „dob", akkor fel kell emelni a csípőmet. Elég idétlenül csinálhattam. Közben nem volt elég a lóra figyelni, de még a bácsi utasítgatott is: Húzd ki magad! Ne kapaszkodj annyira! Ne lógasd a fejedet! Emeld jobban a feneked! Mikorra lekászálódhattam a lóról, a lábam X-be állt. Az unokanővérem azt mondta, hogy fussak egy kicsit. Megpróbáltam. A stílusomat egy kígyó is megirigyelhette volna.

VI. 2.

Voltunk szemészeten. Újabb egy dioptriával romlott a szemem. Most már eléggé vastag a szemüvegem, megállhatna a növésben. Vagyis a romlásban. Az unokanővérem azt javasolta, hogy csináltassak kontaktlencsét; mondtam neki, hogy oké, és már elő is jegyeztetett a szemészeten.

Katival elmentünk moziba, megnéztük A kis szemtanút. Hazafelé jövet egy szűk, sötét sikátoron kellett átjönnünk, ahol a világítás is elég gyér volt. Három fiú jött mögöttünk, és ilyeneket beszéltek: – Mennyi pénz lehet náluk, vedd elő a boxert… – Aztán az egyik hirtelen rávágott a fenekemre. De ekkor már olyan gyorsan mentünk, hogy majdnem rohantunk. Aztán halljuk ám, hogy kettő lemarad, és már csak egy srác lépései kopognak mögöttünk. Ránézek Katira, hát a nyakához, bicskát tart a srác, és azt mondja: Ide a pénzt, kislányok!

Én az arcát nem is néztem, de megbűvölten bámultam a bicska karcos pengéjére. Megkérdeztem tőle: Mondd, nem kell neked pszichológushoz menned? – A srác rám nézett, felröhögött és elfutott. Láttuk, hogy távolabb a barátai szinte guggolva röhögtek, annyira mulatságosnak találták az esetet.

Miután kiértünk abból az utcából, azután kezdtem el remegni: Hát ennyi az egész? És mi van, ha tényleg komolyan gondolják?

A nagymamám padlásán emlékversikéket találtam. Nem ő gyűjtötte őket kislány korában, ez a gyűjtemény speciel a barátnőjéé volt. Rá is van írva szép cikornyás betűkkel, hogy Gottfried Etelka. Leírok belőle párat:

Kívánom, hogy életednek
Úgy folyjanak napjai,
Mint a tiszta kis pataknak
Vígan lejtő habjai.
Aki szembe dicsér, s legtöbb jót mondja rólad,
Legjobb barátodnak ne azt gondoljad.
Hogyha sokat éltél, akkor majd belátod
Aki Téged megvet, az a Te barátod.

Ha ezt beleírnám valaki emlékkönyvébe!

Holnap adjuk a tanároknak a szerenádot. Még nem tudom, mit szól hozzá a rendőrség.

VI. 4.

Túl vagyunk a szerenádon. Hajnali 1/2 3-ra értem haza. Először az oszifőnél voltunk, be is hívott minket. Kóla volt meg hájas pogácsa. Innen a tornatanárhoz mentünk (közben besötétedett, így mindenki meggyújtotta a gyertyát. Ennek következtében viaszos lett hátul a kabátom meg a hajam). Itt marha finom kaja volt. Barna kenyérszeletkéken icipici bélszínrolád gombócok, fogpiszkálóval átszúrva. Én legalább 10-et megettem ezekből a „csibefalatokból” + még megittam 2-3 pohár Traubit. És akkor a fiúkhoz képest ez mind semmi volt.

Amikor eljöttünk, tök mérgesek voltunk, hogy rögtön az elején jóllaktunk. (Később kiderült, hogy jól tettük.) Elslattyogtunk egy buszmegállóba, és vártuk, hogy jöjjön a busz.

Várakozás közben énekeltünk is. A fiúk nagyokat röhögtek azon, hogy „Elmegyek, elmegyek…” Nem értettem, miért. Felszálltunk az éppen arra közlekedő helyi járatúra, és elhelyezkedtünk. A Gyuri hozott gitárt, így a buszon már gitárkísérettel énekeltünk. Ilyen dolgokat, hogy: Fülesmackó

mond most nektek szép meséket, gyerekek… Azért az ingyom-bin-gyomot már lehurrogtuk, tekintettel a többi utasra.

Az igazgatónő háza előtt nagyon kulturáltan viselkedtünk. Még kaját sem kértünk, és távozóban párokba fejlődtünk, és a gyertyánkkal integettünk. (Ennek oka volt, mert mindig a mi osztályunkban volt a legtöbb botrány.) Innen az élővilág tanárához mentünk, akit mindegyikőnk nagyon szeretett. El akartuk énekelni neki a kedvenc szerenáddalát, de csak a Szilvi papírja volt ott. Úgy énekeltünk hát, hogy körbeálltuk a Szilvit. Az első két versszakot minden baj nélkül elénekeltük, de a harmadikba már belesültünk; olyan rondán írta le a szöveget, hogy nem tudtuk elolvasni. El is odalógtunk az erkély alól elég hamar. Megyünk, megyünk, egyszer csak hátranézek, és látom ám, hogy az élővilág-tanárúrék háztömbje mögül nagy füst száll fölfelé. Meg is kérdeztem: Gyerekek, mi ez a füst? A Zoli beszólt: – Még mindig ott égünk. Volt olyan ház is, amit minden oldalról körbeénekeltünk, mégsem jött ki rajta senki. A fizikatanárnőnél jól kieresztettük a hangunkat; ki is jött az erkélyre. Aztán biztos nem tetszett neki az orgánumunk, mert egy idő után bement. Se köszönés, semmi. Egy darabig még hangicsáltunk, aztán innen is elkotródtunk. Jól kiszúrt velünk a nő. Ekkorra már a cipőm is vastagon viaszos lett. Hajnalban holtfáradtan értünk haza. Nemsokára ballagunk.

VI. 8.

Ha lenne egy tündér, aki három kívánságomat teljesítené, akkor a következőket kívánnám:

1. Legyen a papagájaimnak fiókájuk.
2. Költözzünk családi házba.
3. Legyek szép.

Sokáig gondolkoztam azon, hogy mit kívánnék akkor, ha csak egyet lehetne. Azt hiszem, kiszúrnék a tündérrel, és egy varázspálcát kérnék.

Apu kiabált, hogy menjek be, mert a tévében foci megy. Visszaordítottam, hogy felesleges bemennem, látatlanba megmondom, hogy úgyis kikapunk. 1000%, hogy igazam van.

A ballagásra – hogy „szép” legyek – elmentem fodrászhoz. Ott ültem már vagy 2 órája, mivel a fodrásznő két ismerősét is elém engedte, én meg nem mertem szólni. Végül már Anyu jött utánam megnézni, hogy mit csinálok ilyen sokáig. Úgyhogy majdnem lekéstem a saját ballagásomról. Amin szörnyűségesen néztem ki. Sötét aljban voltam, harisnyában, kis, fehér szandálban(!), és fehér csipkés blúzban. Ehhez még pluszba az 5

dioptriás szemüvegem meg olyan haj, amilyen régen szokott lenni a királyfiaknak a mesejátékokban. (A vége befelé sütve). Anyuék is jól kitoltak velem. Már akkor elárasztottak a kegyelet virágaival, amikor még csak az ünnepségre vonultunk ki, úgyhogy majd leszakadt a kezem a szavalatok alatt. Az igi-nő is legalább félórás beszédet tartott. A rózsák az ujjamat bökdöstek, valamelyik celofánból a blúzomba ment a gombostű, az extra hosszú kardvirágomat meg az előttem álló fiú söprögette ki a lába közül állandóan. Ráadásul Anyu meg a keresztanyu az első sorban álltak a vendégek között, és végigsírták az egész ünnepséget.

Kiosztották a bizonyítványokat is, úgyhogy megvolt az évzárónk. 4,5 lettem, mint mindig.

Többé soha nem leszek már 8/a-s.

VI.12.

Amióta abbahagytam a röplabdázást, és csak lovagolni járok, jelentősen lefogytam. Voltam Anyuval, Kival meg a bizonyítványommal beiratkozni az új suliba. A beiskolázási papíron ez állt:

T. Szülő!

Kérjük, hozza magával a gyermek

– személyazonossági igazolványát,

– általános iskolai bizonyítványát,

– születési anyakönyvi kivonatát,

– 30 Ft biztosítási díjat.

Anyu magát a gyermeket is csatolta a felsoroláshoz.

Várakoztunk szépen sorban, előttünk már sorra is került egy néni. Ő nem hozta el a gyermekét. Valami Zsoltinak hívják a fiát. A tanár bácsi (ő lesz az osztályfőnököm) felnézett a szemüvege mögül, és megkérdezte (TŐLEM!): – Te vagy az a Zsolti? Jól kezdi, azt hittem, elájulok. Amúgy szimpatikus bácsinak látszik (bár nyolc év alatt megtanultam: nem mind arany, ami annak látszik).

Egy osztályba fogunk járni a Kival. ÉLJEN! Szeptembertől már én is az I/A tagja leszek.

Még mindig nem tudom, hogy mit csinál egy állategészségőr.

VI 13.

Ha itt a nyár. Ugye, komám. Dühöng a hőség. A nap 90 fokos sugarakkal vereti a földet. Tikkadt szöcskenyájak legelésznek rajta.

Utálatos dolog ilyenkor a lakótelep betondzsungelében lenni. Unatkozom! A Kati elutazott a nagymamájához. Anyuék dolgoznak. A

házak közt megül a rántott hús zsírszaga. Ebből tudom, hogy mindjárt dél.

Egész napi örömem az, hogy bámulok ki az ablakon. Szemben a kilencediken a Depeche Mode-os gyerek szintén. Ezer szerencséje, hogy nem lát engem – így azt képzel helyembe, akit akar. Miért vagyok én ilyen ronda????? 3 kilót fogytam.

Elővettem Gottfried Etelkát:

Mint enyhe tavasznak szende ibolyája
Legyen az életed mindig a boldogság tanyája.
Hervadás ne érje egyetlen reményed
Kit kis szíved óhajt, legyen vőlegényed.

Rossz lehetett régen a lányoknak. Tulajdonképpen örülök is meg nem is, hogy most születtem. Régen tök unalmas lehetett, mert nem volt se tévé, se rádió. Viszont érdekes lehetett lovon járni olyan szép, cifra ruhákban. Meg szépek voltak azokban a báli ruhákban a nők, ahogy a frakkos férfiakkal keringőztek.

Már este van, végre vége ennek az unalmas napnak. A Depeche Mode-os srác leintegetett nekem, én meg bátortalanul visszaintegettem. Úgy fájt a szívem, hogy azt el sem lehet mondani! Kár, hogy nincs egy kollekció lecsavarható fejem, mert most felcsavarhatnék egy sokkal jobbat. Megmértem magam, már csak 52 kiló vagyok.

Valami megrázta a nadrágomat. A Ludmilla volt az. Megsimogattam, mire helyből felugrott az asztalra. Most a tollamat nézi, ide is pofozott az egyik mancsával. Az előbb a forró kislámpát nyalogatta, amíg rá nem szóltam. Akkor rám figyelt, hátat fordított a lámpának, és addig púposított, amíg a villanykörte meg nem égette a fenekét. Jó nagyot ugrott. Legalább van valakim, akivel meg tudom osztani a magányomat, és aki meghitten dörmög, ha beszélek hozzá.

VI. 19.

Apu mesélt nekem arról, hogy mit szokott csinálni nyaranta, amikor kicsi volt. Már 8-9 éves korában egy kis maszek boltban dolgozott, egy olyan házaspárnál, akinek nem volt gyerekük, és szerették Aput. Ilyen piti dolgokat kellett csinálnia, mint söprögetés meg ilyesmi, és ezért ruhát adtak neki meg kaját. Ez akkoriban nagy szó volt. (Lassan megint az lesz.)

Egyszer délben azt mondta a bácsi Apunak, hogy vigyázzon a boltra, amíg ő ebédel. Ne engedjen be senkit, és legyen jó kisfiú. Apu bólogatott. Aztán amikor fél óra múlva visszatért a boltos, látta ám, hogy kirabolták, és

a kisgyerek sehol. Égen-földön keresték, mindenki azt hitte, hogy megölték a rablók. Még a környékbeli kutakba is belenéztek.

Estefelé tért haza Apu nagy vidáman, amikorra a nagyanyám már a téboly határán állt. Törökméz volt a kezében, meg egy ragacsos nyalóka. Mint elmesélte, egy aranyos bácsi jött be a boltba, aki pénzt adott neki azzal, hogy menjen el a búcsúba; de még azt is a lelkére kötötte, hogy üljön ám fel a körhintára! Hát ilyen szófogadó kisgyerek volt Apu.

Ma láttam a legkisebb unokatesómat. Kétéves, és vörös a haja. Nagyon okos kisgyerek; szépen tudja öltögetni a nyelvét.

VI. 20.

Elhatároztam, hogy új frizurát csináltatok. Nem tudom, ki tudják-e hozni ebből a vacak, barna hajamból.

Voltam az Icával a kontaktlencse-szaküzletben. Először megvizsgáltak egy géppel, aztán egy másik szobában felpróbáltak rám egy kontaktlencsét. A néni elég nehezen tudta a szememre passzítani, mert nagyon pislogtam meg könnyeztem. Aztán kontaktlencséstül elküldtek minket, hogy mászkáljunk egy óra hosszát a városban. Ennyi idő alatt elválik, hogy bírja-e a szemem, vagy sem. Szuper érzés volt, hogy mindenki arcát tisztán ki tudtam venni, sőt még a távolabb álló autók rendszámát is el tudtam olvasni. Akinek nincs szemüvege, az nem is tudja, milyen jó érzés ez. Ica azt mondta, hogy jól nézek ki, ha nincs rajtam szemüveg. Vicces lány.

Egy óra múlva, amikor visszamentünk, a néni kivette a szememből a kontaktlencsét. Pedig azt hittem, hogy rögtön megvehetjük. – Adott egy időpontot, hogy mikor lehet érte menni, és nekem újra fel kellett venni a szemüvegem.

Most vasárnap már a második olyan alkalom volt, hogy lecsatoltak a futószárról, és „szabadon” mehettem. Ez azért nem egészen így van. A karámban egyszerre 5-6 ló is kint van, és ezek szépen sorban ügetnek egymás után. Megtanítottak arra, hogyan kell fogni a kantárt, de még nem sok hasznát veszem. A múltkor is fogta magát a lovam, és egyszerűen kiállt a sorból legelni. Én meg csak tehetetlenül ültem a tetején. Szégyenszemre a telepvezető bejött, megfogta a kantárt, és visszavezetett minket (a lovat meg engem) a sorba. Majd lesült a bőr a képemről.

Mióta idejárok, azóta elég sok mindent megtudtam a lovakról. Régen nem is gondoltam volna, hogy mindegyik ló külön egyéniség, ha például kedve van, akkor egész másképpen viselkedik, mint egyébként.

Nagyon szeretem a lovarda szagát. Anyu szerint viszont kifejezetten büdös – az ő véleményén nem csodálkozom, hiszen csak a ruhámon érzi (amit ő mos ki): Ha hidegebb idő van, jó hozzáérni a ló bársonyos-meleg bőréhez, és érezni azt, hogy ez a nagy állat arra megy, amerre akarom (vagy nem). Még egyszer sem estem le, de nem is szeretnék. Úgyhogy végig, amíg fent ülök a lovon, ezen izgulok. Mindenesetre, ha már leszálltam, és a barátnőimnek mesélek, akkor nincsen nálam nagyobb lovas a lakótelepen.

Már nem tudom, hányadika

Tegnapelőtt leugrottunk Agárdra a strandra, és minden átmenet nélkül napozni kezdtünk. Mondanom se kell, hogy nagyon leégtünk. De annyira, hogy nekem most még a szám is hámlik. Aludni se tudtunk a felégett bőrünkön, mert feszült meg égett. Majd kiheverem. Még háromszor kiadósat napozom, aztán máris jó barna leszek. Apu azt mondta, hogy hallotta a tévében, milyen egészségtelen a túlzott napozás. Amúgy a vízben tök jót játszottunk: pl. fogócskáztunk is. Ma hajnalban azt álmodtam, hogy valaki kergetett úgy térdig érő vízben. Hátborzongató volt, hogy nem tudtam menekülni, mert a víz visszahúzta a lábamat. Anyu ma is jól befújt Irixszel.

Készen van a kontaktlencsém! Ma már abban voltam. Fokozatosan kell hozzászoknom a viseléséhez, mert különben nagyon elfárad a szemem. Sokkal jobban érzem benne magamat, mint szemüveggel.

Holnap elmegyek fodrászhoz, hogy megcsináltassam olyanra a hajamat, mint amilyent egy újságban láttam. Be is kell hozzá daueroltatnom. Még sohasem volt dauerolva a hajam. Eljött látogatóba az Ica, és hozott egy aranyos kis, magas sarkú cipőt. Ez életem első magas sarkú cipője. Már voltam is vele a városban, és csak egyszer bicsaklott ki benne a lábam. Ilyen melegben már nem járhatok, ugye, se edzőcipőben, se brossos cipőben, a kis fehér Szandimat meg rühellem. Mindenesetre a magas sarkú cipő kényelem szempontjából meg se közelíti a Bross-cipőt, és mindegyik lábujjamra nőtt egy-egy vízhólyag.

Ma, ahogy a tükörben nézegettem magamat, ráncokat fedeztem fel a szemem alatt és a homlokomon. Szerencsére ősz hajszálakat még nem találtam a hajamban. Borzasztó, hogy ilyen fiatal vagyok, és máris ennyire öregszem!

Ja, és az egyik szemem feltűnően kisebb, mint a másik.

Nyugodtan eljátszhatnám filmen a Notre-Dame-i toronyőrt. (Most olvastam ki a könyvet.)

*

Nem bírtam tovább, és kidurrantottam a vízhólyagokat. Most aztán jól fáj. Utoljára tavasszal volt vízhólyag a tenyeremen. Az is azért nőtt rám, mert segítettem ásni kint a telken Apunak. És mi volt a köszönet? A nagymamám nevetve azt mondta (miközben nézte, hogy dolgozom), hogy úgy ások, mint egy „pucok”. Jól megmarkoltam az ásónyelet, és sötéten néztem magam elé. Az ember már saját családjában sem bízhat. Léptennyomon véresre korbácsolják amúgy is csökevényes önbizalmamat.

Az előbb kimentem a konyhába vizet inni. Hát mit láttam? A Kacor fent ült a kalitka tetején, és szegény halálra rémült papagájaimat bámulta. Jót ráhúztam a fenekére, mit ijesztgeti a madarakat?! Még visszafejlődik nekem a Rékában a tojás. A terhes asszonyokat különben is kímélni kell. Amúgy nem értem a dolgot. Már több mint két hónapja, hogy Apu felszerelte nekik a tojófészket, de még mindig nincs gyerekük. Lassan elveszítem a türelmemet.

*

Teljesen odavagyok. Tönkrementem. Szóltam a Piros Bácsinak, hogy vizsgálja már meg a papagájokat, miért nem szül a Réka tojást. Olyant mondott… Azt mondta nekem, hogy a Gyuri nem is fiú. Hanem lány. Főbe lövöm először a madaras embert (akitől mint tenyészpárt vettem őket), aztán a madarakat és legvégül magamat. A végrendeletemben meghagyom, hogy közös koporsóba temessenek minket. (Már a madarakat meg engem.) Mit csináljak most két lánnyal? El fogom adni valamelyiket. De melyiket? Ilyen szörnyű gondolatok járnak a fejemben.

A két kis ártatlan még nem tud semmiről – boldogan óbégatnak kint az erkélyen.

Voltam fodrásznál is. Nem is lett olyan rossz a hajam. (A nagymamám alig ismert meg.)

*

Gyászos nap. Apuval éppen meccset néztünk délután a tévében, amikor csengettek. Egy terhes néni jött hozzánk (a szomszéd lépcsőházban lakik, ő is a 4-en). Azt mondta, hogy az ablakukból rálátni az erkélyünkre, és fussak gyorsan ki, mert a papagájok kint ülnek a kalitka tetején. Mire kirohantam, hűlt helyük volt. Valamelyik szétszadizta a tojófészek tetejét, és azon keresztül távoztak. Rögtön elkezdtem sírni. Apu körülnézett a lakótelepen, de sehol nem találta őket. Azzal vigasztalt, hogy majd vesznek másikakat.

De nekem nem kellenek másikak! Nem tudnék már több papagájt megszeretni.

Hiába kapcsoltam be a magnómat, most ez sem segít. Minden rájuk emlékeztet. Anyu virágainak lecsipkedett levelei, a kakukkosóra, amiből a Gyuri éppen két hete szedte ki a kakukkot. Nem bírom tovább!

*

Anyu azt mondta, hogy egész csinos lettem az új hajammal. Azt hiszi, hogy átlátszó hízelgéssel enyhíteni tudja a gyászomat…

*

Mi történt ma! Éppen kinéztem az ablakomon, amikor észrevettem, hogy egy srác az udvaron mereven néz felfelé, egyenest rám. Gyorsan visszahúzódtam, és átszaladtam a konyhai ablakhoz. A függöny mögül lestem, hogy mit csinál. Éreztem, hogy ez csak az a Depeche Mode-os gyerek lehet a szomszéd házból. Egészen helyes. Szőke haja van. Nekem tetszenek a szőkék. Rögtön gyorsabban kezdett verni a szívem, és többé nem mutatkoztam az ablakban. A fiú ácsorgott még vagy negyed órát, aztán elsétált.

*

Nem tudom, mi történt velem, de egyre csak az ablak felé mászkálok. A Kati röhögve kérdezte, hogy étvágyam van-e? Mondtam neki, hogy nincs sok. Erre összeráncolta a homlokát, és olyan hangon, mint egy orvos, aki megállapít egy betegséget, bejelentette: – Te szerelmes vagy.

Délután leültem rajzolni: be akartam fejezni azt a lófejet, amit még a múltkor elkezdtem. Amikorra észbe kaptam, már jó negyedórája bámulhattam a lapot. Kezdek félni, hátha valami baj van a fejemmel.

Mörrenmorcogi Kacor őfelsége felugrott az ablakpárkányra, és egy legyecskét hajkurászott az egyik mancsával. Pont olyan volt, mintha integetne. Nem álltam meg, én is mellé könyököltem. Szemben a 9-en az Ő ablakában elhúzták teljesen a függönyt. Érdeklődve vártam, hogy mi fog történni. Fehér pólóban volt, és egy rongyot tartott a kezében. Arra számítottam, hogy nekiáll ablakot pucolni, de tévedtem. Fogta a rongyot, és belemártotta valamibe. Aztán az üvegtáblára egy hatalmas, fehér szívet rajzolt. Integetett is, én pedig visszaintettem. Aztán csak néztük egymást (már amennyit ki tudtunk venni). Addig kint maradtam az ablakban, amíg el nem folyt a szív felső része. Így tiszta fejjel belegondolva, nagy hülye vagyok, hogy ennyire is belelovaltam magamat. Mit akarok én egy ilyen helyes sráctól… szégyelld magad, Zsófi! Pfuj!

*

Ma lementem a boltba, és nem messze az újságárustól egy fiú utánam sziszegett. Majdnem sírva fakadtam: utálom, ha csúfolnak. Úgy siettem hazáig, mert attól féltem, talán leszakadt hátul a gomb a szoknyámról, vagy foltos a pólóm. Otthon megkérdeztem Anyutól, hogy lát-e rajtam valami furcsát, de ő csak sejtelmesen mosolygott. Az lesz a legjobb, ha nem megyek le többé az utcára.

*

Cirkusz ment a tévében, és voltak benne oroszlánok is. Tüzes karikákon ugráltak át, meg ehhez hasonló. Olyan rossz érzésem támadt, hogy ezeket a szép, büszke állatokat ilyen megalázó dolgokra kényszerítik. Mostanában unom a cirkuszt. Nem tudom, kinek hiányzik az, hogy pl. barnamedvéket lásson ringlispílezni. Megtanítottam a Ludmillát egy állatszámra. Volt a hűtőben egy mirelit csirke (biztos abból lesz a szokásos vasárnapi ebéd), levágtam belőle pár darabot. Aztán a konyhában összetoltam két hokedlit, és az egyikre rátettem a macskát. Meglóbáltam előtte egy falat húst, mire átmászott egyik székről a másikra. Aztán szép fokozatosan kezdtem széttolni a székeket. Remekül haladunk, csak még azt nem tudom, miből csinálok neki tüzes karikát.

Anyu még nem vette észre, hogy hiányzik a csirkéből egy jelentős darab. Az előbb átjött sót kérni a szomszéd néni. Úgy tud beszélni, mint egy kereplő. Beszélt valami atamatáról, és csak hosszas fejtörés után jöttem rá, hogy az új automata mosógépről van szó. Még egy óra múlva is azt mondogatta, hogy csak öt percre jöttem át, nem is zavarok tovább… Apu meg Anyu meg szabadkoztak, hogy: – Dehogyis, Terikém, gyere csak át máskor is nyugodtan. – Ha ez a néni otthon is ennyit beszél, a férje helyében már rég megőrültem volna.

*

Kati azt mondta, hogy nagy hülye vagyok, és ne képzeljem már magamról, hogy úgy nézek ki, mint Quasimodo, a szörnyeteg harangozó.

Ma újra ki mertem menni az utcára. El akartunk menni fagyizni, de nem volt nálunk pénz. Felkaputelefonoztam Anyunak, hogy dobjon le egy keveset. Anyu be is göngyölgetett egy szalvétába két húszast, és ledobta. Elég nehezen találtuk meg a fű között, pláne, hogy minden kis papírdarabot meg kellett néznünk. Amiből bizony elég sok van a mi tízemeletes betonbunkerünk előtt is. Éppen egy használt papírzsebkendőt dobtam vissza mérgesen, amikor, kit veszek észre? A Depeche Mode-os srácot. Minket

nézett. Forró hullám csapta meg a fejemet, azt hittem, elsüllyedek szégyenemben. Valószínűleg az egész jelenetet elejétől fogva látta. Rögtön fel is egyenesedtem, és odasúgtam a Katinak, hogy meneküljünk. Értetlenül nézett rám. Láttam, hogy a fiú megindul felénk, és nem bírtam tovább. Berohantam a lépcsőházba. Nem vártam meg a liftet, hanem lépcsőztem egészen a 4. emeletig. Csöngettem, Anyu beeresztett. Kérdezgette, hogy mi bajom, de nem tudtam normálisan válaszolni, csak bementem a szobámba, és leroskadtam a fotelba. Nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy mindennek vége, meglátott. A Ludmilla hiába dörgölődzött a kezemhez, vigasztalhatatlan voltam.

Már este van. Ott tartottam, ugye, hogy ülök a fotelban.

Olyan tíz perc múlva csöngettek; a Kati volt az. Bejött, és megkérdezte, hogy miért rohantam el. Nem mondtam meg neki, hogy a szívem szakadt volna meg, ha látom a srác csalódott arcát (miután megnézett közelről), úgyhogy inkább csak megvontam a vállamat. Elkezdte mesélni, hogy odament hozzá a srác, segített megkeresni a pénzt, és közben beszélgettek. Bemutatkozott (Pákozdi Zsoltnak hívják), mire a Kati megkérdezte, hogy: – Te laksz, ugye, szemben a kilencediken?

Nem normális ez a nő, azt hittem, megáll a szívem verése.

A fiú nevetett, és azt mondta, hogy igen. A továbbiakban RÓLAM beszélgettek. Elmondta, hogy nagyon tetszem neki elég régóta, bár csak a napokban látott meg először közelről. Meg akar velem ismerkedni – ha én is benne vagyok –, és holnap öt órakor vár a közeli fagyizó előtt.

Én olyan boldog vagyok, de olyan boldog!!!! Annyira örültem, hogy még Mörrenmorcogi urat is megpusziltam, mire az sértődve nyávogott (el se tudta képzelni, hogy mi érhetett), és beszaladt az ágy alá. Onnan kancsalított kifelé, és nézte, hogy ugrálnak az eszelős emberek.

*

Ideges vagyok. Karikás a szemem. Már fél órája fésülöm a hajamat, de még mindig nem áll úgy, ahogy kellene. A sárga atlétapólót veszem föl, meg a fekete miniszoknyát. Olyan ideges vagyok, hogy írtam egy verset. Éjjel, mivel jobb dolgom nem volt – aludni meg úgyse tudtam. Az a címe, ami most legjobban foglalkoztat, vagyis:

SZERELEM
Küzdelem,
Félelem,
Gyötrelem,

Izzad a tenyerem.

Nem egy József Attila, az biztos, de nekem tetszik. Éjszaka felültem az ágyamban, és néztem a Zsolti sötét ablakát. Ott alszik valahol a sötétítőfüggöny mögött, és álmodik. Mit nem adnék érte, ha jönne most egy tündér, és kívánhatnék! Azt kívánnám, hogy legyek láthatatlan – de csak akkor, amikor én akarom. Ha láthatatlan lennék, felrepülnék egészen a 9. emeletig, belibbennék a nyitott ablakon, betakarnám rendesen, ha félrecsúszott a takarója, és megsimogatnám a haját. Ott ülnék reggelig az ágya mellett, és tudnám, hogy most rólam álmodik.

Jobb lesz, ha visszatérek a földre, és a jelennel foglalkozom. Mit fog szólni a ráncaimhoz? Ha feltartom a mutatóujjamat, észrevehetően remeg. Teljesen kikészültem. Még csak 4 óra, és én már teljes harci díszben vagyok. Legszívesebben átölelném az egész lakótelepet, és közben virágnyelven kiabálnám, hogy: Szeverevetlevek! Ötkor pontosan ott voltam a fagyizó előtt, és már ott állt Ő is. Messziről mosolygott, és amikor odaértem hozzá, a kezét nyújtotta, és bemutatkozott. Aztán megkérdezte, hogy meghívhat-e egy fagyira. Mondtam neki, hogy köszönöm, nem kérek. (Persze hogy nem, mert biztos leettem volna magam.) Ő sem kért, és elindultunk sétálni. Alig mertem ránézni, inkább a földet tanulmányoztam, abban a reményben, hogy így nem veszi észre a szemem körül a ráncokat. Mondta, hogy mennyire örül a találkozás miatt, és hogy nagyon izgult, eljövök-e. (Te jó ég, hogyne jöttem volna!) Ezt persze nem mondtam, csak mosolyogtam. Sétáltunk, és elmondta, hogy melyik suliba jár, és hogy másodikos gimnazista lesz. Én is elrebegtem, hogy szakközépbe fogok járni.

Ma mindenről beszámoltam Katinak. Olyan jólesett, hogy ő is örült neki! Lett volna egy fontos kérdésem, amiről alig mertem szólni. Aztán nagy nehezen kiböktem: – Hogyan is kell tulajdonképpen csókolózni? – Elmondta. Hát teljesen el voltam képedve. Már így, elmondás alapján, utálatos dolog, hát akkor milyen lehet életben. Valami olyasmiről beszélt, hogy a fiú csókolózáskor átölti a nyelvét a lány szájába. – Minek? – kérdem én, de az értelmét a Kati se tudta megmagyarázni, mert még ő is csak kétszer csókolózott. Ja, és említett egy fontos körülményt, miszerint csókolózás közben be kell jó szorosan csukni a szemünket. Ezt már inkább meg tudtam érteni…

Valakitől hallottam, hogy ha az ember bekeni valami zsírral a szempilláját, akkor szépen fog kunkorodni.

Nekem már mindkét szemem vastagon étolajos, de még semmi változást nem észleltem.

*

Délután a Kati sírva jött át. Valami olyant mondott, hogy ma megtudta az anyukájától: az apukája megcsalja őket egy idegen nővel. Nagyon ki van borulva, és azt mondta, hogy éveket öregedett. Igaz, az arcbőrén nem látszik.

Szerintem ez szemétség a felnőttektől. Ha már egyszer összeházasodtak, és gyerekük született, hogy merészelnek valaki mással kikezdeni?! Ez árulás! Vegyük most a Kati apját: milyen ember az, aki tizenhét évi házasság után egyszer csak gondol egyet, és bebújik egy idegen nő ágyába? Hol van az a sokat emlegetett „hűség", „becsület", „tisztesség"? Minden felnőtt ilyen rohadt belülről? Csak a maguk pillanatnyi örömeire gondolnak? Hát nem fontos a CSALÁD? Jaj, nem tudok semmire választ adni, de állítom, hogy mi, kamaszok, tisztábbak vagyunk, mint a felnőttek. Mikor romlunk el?

Semmivel sem tudtam megvigasztalni a Katit. Úgy sírt, hogy rázkódott a válla. Tudja, hogy ki az a nő. Megbeszéltük, hogy elmegyünk és meglessük. A Zsolti Görögországba utazott a szüleivel. Legalább két hétig nem fogom látni.

*

Kati anyukája nem akar elválni a Józsi bácsitól. Ahogy mondja: „A gyerek miatt, mindent csak a gyerek miatt.” Amikor náluk voltam, nem sírt a Kati néni, de észrevettem, hogy egy új ránc lett a szája sarkában.

A Józsi bácsi nem tudja, hogy a Kati tudja… Legalábbis amikor hazajött a munkából, úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna.

Nem akarok felnőtt lenni!

*

Ma láttuk azt a nőt. Legalább 2 kategóriával rosszabb, mint a Kati néni. Eléálltunk az utcán, Kati mondani akart neki valamit, de csak ennyit tudott kinyögni: – Ne vegye el az apukámat! – Azután nem bírta folytatni, és elsírta magát. A nő nem szólt semmit, csak félretolt minket, és elsietett. Bevallom, nem álltam meg, de utánaköptem. Nem vette észre. Talán nem kellett volna, de nem tudtam máshogy kifejezni, hogy megvetem. Sosem gondoltam volna, hogy tudok köpni.

*

Néha – nagyon ritkán –, ha rosszkedvem van, olyan szomorúságos dolgok jutnak eszembe. Nem akarok hülyeségeket leírni, mert ha elolvassák az unokáim a naplómat, nem szeretném, ha azt mondanák: – De hülye volt szegény nagyi, már kora gyermekségében! – Beszélgettünk Kival, hogy tulajdonképpen minek születtünk mi meg. Úgy néz ki, mintha lejöttünk volna ide a földre egy kicsit körülnézni, fajtfenntartani, szenvedni, aztán visszamennénk. Hogy hová? Azt nem tudom. Oké, minket felvilágosultan neveltek, és már nem hiszünk Istenben. Kiben higgyünk akkor? A felnőttekben? Még csak gyerek vagyok – bár már van személyim –, de azt így is tudom, hogy bennük nem érdemes. Tudom, hogy ilyeneket még csak gondolni sem volna szabad, mert ez azt mutathatja, hogy a pszichológiám vagy mim nem egészséges. Mi lesz velem pl., ha Anyuék már nem lesznek? Kisebb koromban – amikor még Anyuék mellett aludtam – jó erősen megfogtam a hálóingjét, hogy ne tudjon tőlem elmenni reggel dolgozni. Aztán amikor felébredtem, már sohasem volt mellettem. Emlékszem jól arra a rossz érzésre, és félek, hogy AKKOR sem tudom majd se Anyut, se Aput visszatartani, ha… szóval hiába szorítanám őket a két kezemmel, kicsúsznának belőle, és soha többé nem érhetném akkor már el. És az a rossz, hogy ezt nem tudom mutatni nekik, mert rajtam van ez a rohadt kamaszság.

*

Mióta utoljára írtam – két napja –, túl vagyok egy jó kis lázon. Ilyen hülyeséget! Nyáron megfázni! Az előbb visszaolvastam a múltkori bejegyzésemet, és elszörnyedtem. Ezt én írtam volna? Hiszen mindenki – aki ismer – alapjaimban nézve vidám természetűnek tart. Úgy látszik, hogy a láz kihozta a tulajdonképpeni pesszimistaságomat.

Kaptam egy képeslapot Zsoltitól. Azt írja rajta, hogy szép a tenger, meg gyönyörű az Akropolisz, de már jönne haza.

Remélem, mire hazajön, elmúlik a náthám, mert nagyon kiábrándítóan tudom fújni az orromat.

*

Mörrenmorcogi uraság rettenetesen eszik. Csak kényeskedik, turkál, és ha végre falatozni kezd, akkor csámcsog. Valami könyvben olvastam egyszer, hogy a csámcsogás csak a malacoknál normális dolog, minden más állatnál rendellenes. Ahogy ez eszembe jutott, rögtön meg is vizsgáltam. Csak nagy nehézségek árán tudtam kinyitni a száját, de a fogain kívül semmit sem láttam. Nem egy sértődős természet, de már fél napja kerül, és

nem hajlandó kibékülni velem. (Pedig ma még az állatszámunkat sem gyakoroltuk.) Holnap elhozzák nyaralni hozzánk az egyik kis unokatestvéremet. Most ötéves, és vörös haja van.

*

Csak annyit mondok: dögvész és sáskajárás. Rettenetes állapot!

Már délelőtt megérkezett hozzánk a kis Zsiga, hogy a nyári szünet egyhangú napjait megédesítse. A könyvespolcom félig lerámolva, mindenhol a szőnyegen játékok hevernek. Csak egyszer ugrottam le a lépcsőházba, hogy megnézzem, jött-e ma posta, és mire visszaértem, már kék alkoholos filccel telerajzolta a kedvenc álommanóm arcát. Le se lehet mosni. A guta ütöget. Mérgemben rávertem a kezére, mire hangos bömbölésbe kezdett. Piros lett tőle a füle meg minden szeplő a fején. Anyáék két hétre vállalták, mivel a nagynénémék beutalót kaptak, és csak egy gyereket vihettek magukkal. Úgyhogy nem is akartak elmenni, de aztán Anyáék szóltak nekik, hogy mi szívesen elvállaljuk a kisklapecot, pihenjenek csak nyugodtan.

Most éppen ebéd utáni álmát tölti, és kellemes némaság lengi be a lakást. Még csak 1/2 2. Anyuék 3-ra érnek haza a munkából.

*

Egy újabb fárasztó napon vagyok túl. Tegnap délután itt volt Kati, és megbeszéltük, hogy elmegyünk hármasban (a kis Zsigával) a Velencei-tóra fürödni. Pakoltunk csomó kaját, plédet és törölközőt, aztán útnak indultunk. A kis Zsiga addig nyávogott, amíg a fülére nem tettük a wolkmant. Hozta magával otthonról a Modern Talking kazettáját – szegény azért van megőrülve –, úgyhogy majd elhaltunk a szégyentől, amikor a vonaton időnként elkezdte énekelni, hogy: Seri seri lédi, takarító néni…

A strandon kiválasztottunk egy alkalmasnak látszó satnya kis fát, aztán letelepedtünk. Alig fújtuk ki magunkat, már fel kellett fújni a Zsiga-biga (ahogy az anyukája hívja) hápikacsás úszógumiját.

Aztán irány be a vízbe. Először marha hidegnek tűnt, de hamar megszoktuk. Mi Katival szerettünk volna egyet úszni, de a kis Zsigától nem lehetett. Voltak fiúk is a vízben, és véletlenül mindig eltaláltak minket. Ahányszor eltaláltak minket, a Hápi kacsa felől mindig hangos nevetés hallatszott. Ami rögtön abbamaradt, ahogy őt dobták fejen a labdával. Nagy nehezen elevickéltünk a veszélyes zónából, amikor egy kajak húzott el mellettünk. Egy helyes srác ült benne. A Hápi kacsa rögtön kiabált: – Bácsi, vigyél egy kicsit a csónakodban!

A srác megfordult, és ránk nézett. Nem tudom, talán meghathatta az elálló fül és a kis, vörös hajjal keretezett manóarc, de azt mondta, hogy oké. Mi rögtön szabadkoztunk, hogy dehogyis kell, köszi, nem akarunk terhelni… öt percen belül már a Zsiga ült a kajakban, a srác pedig tolta. Be is mutatkozott. Attilának hívták. Látszólag jól beszélgettek, mi meg addig elmentünk egyet úszni. Olyan tíz métert úszhattunk, és rögtön fordultunk is vissza, hogy megköszönjük az Attila kedvességét. Mégsem hagyhatunk egy vadidegenre egy olyan fárasztó egyéniséget, mint amilyen ez a Hápi kacsa. Éppen erre a beszélgetésre értünk a kajakhoz:

– Ezzel akár a tavon is keresztül tudnál menni?

– Hát persze. Te, mit csináltál? Belepisiltél a kajakba? Rögtön szedtük is ki a kis hülyét – így hálálja meg mások jószívűségét: belepisil a kajakjukba! Nem győztünk bocsánatot kérni, de az Attila csak mosolygott, és azt mondta: – Nem történt semmi. – Megfordította a kajakot, és kimosta.

A parton kajáltunk egy jót. A Hápi a szendvicséhez paradicsomot is evett, úgyhogy tiszta piros lett az álla és a törölközője.

Kati elég nyugodtnak látszott, de egész idő alatt viszonylag csöndben volt. Amikor megkérdeztem tőle, hogy mi baja van, csak annyit mondott, hogy gondolkozik. Látszólag most rendeződött otthon a családja, az anyukája mondta is neki, hogy: Apu minket választott, mert azt mondta, hogy bennünket szeret.

Nem tudja elhinni az egész dolgot – már hogy ez az egész szöveg igaz lenne, mert a Józsi bácsi még mindig úgy viselkedik, mintha nem történt volna az égvilágon semmi, viszont hetente egyszer most is elmegy délutáni „kiszállásra”.

Mindannyian felégtünk. A Hápinak már az arca is vörös.

Reggel ellenőriztem, hogyan mossa meg a fogát. Aztán beszélgettünk. Ha nem vadul, egész normálisan elvagyok vele. Sőt a fantáziája egészen meglepő. Kérdezgette tőlem, hogy melyik autómárka tetszik, mondtam, hogy a Ford Sierra. A Zsiga véleménye szerint nem rossz, de az új Merci az mégis klasszabb. Aztán elmagyarázta, hogyan lettek az autók. Azt hiszem, érdemes lejegyeznem (már amennyire emlékszem belőle.)

„Valamikor borzasztó régen az autók még fából voltak. Angyalok ültek bennük, mert lusták voltak repülni. Ha karamboloztak az autóikkal, akkor az így szólt, hogy: Pffddrrrrcsittcsatt, ez van, amikor az ég dörög. Meg még, tudod, akkor is dörög az ég, amikor az angyalkák kiugrálnak mérgükben a kocsijukból, mert totálkárosak lettek a kocsik, pedig akkor hozták őket a

szerelőtől. Aztán pofozkodni is kezdenek, dirr-durr, egészen olyan, mint a Piedone a moziban. Annak is olyan nagyot szól az ökle, ha valakit pofoz. Mi, ha pofozkodunk, tudod, az oviban a barátommal, akkor egyikünk ökle sem szól, csak az óvó néni.”

Azt hiszem, ennyi elég lesz az utókornak. Szóval, nem buta gyerek ez a Hápi. Délelőtti meggondolatlan kijelentéseimet visszavonom. Épp az előbb szedtem le a már szinte agonizáló macska nyakából a rátekeredett wolkman-zsinórt. Modern Talkingot akart szegény párával hallgattatni.

Modern Talking! Valamikor még téveteg kisgyermek koromban én is odavoltam értük.

Azt hiszem, a Hápinak sürgős átnevelésre lesz szüksége. Ha már gyötrődik miatta, legalább a Brossot szeresse. Holnap át is viszem a fodrászhoz. (Anyu mondta.)

*

Voltunk fodrásznál. Föl is nyírattam brossosra a Hápi haját. Tök vagány vele a kiskölyök! Jól érvényesül így a pisze orra és a szép kék szeme.

Anyuék nem pontozták az ötletemet. Most aztán idegeskednek, hogy megnőjön egy hét alatt a haja. Ilyen maradi szüleim is csak nekem lehetnek!

A Zsolti hétfőn jön haza. Mikor lesz már hétfő?!

*

Megáll az eszem: nyár van, és 15 fok! Még a pingvinek is dideregnek.

A Hápival sétáltunk a Belvárosban. Aranyosan nézett ki a farmerszerelésében a felnyírt hajával. A wolkman sem rontotta az összhatást. Vásároltunk is: egy csomó ceruzaelemet meg két kitűzőt. Egy brossost meg egy Depeche Mode-ost. A brossost kitűztem a Hápi dzsekijére, a másikat meg eltettem Zsoltinak. Majd kell érte kérnem 10 fillért, nehogy a kitűző tűje elszúrja a barátságunkat.

A Hápitól nem kértem fillért – ezt a rokonságot ennél jobban úgyse lehet elszúrni. Ettünk fagyit is. Nem volt erkölcsi alapom arra, hogy kiabáljak vele, mert én is leettem a ruhámat. Holnap jön a Zsolti. Ma vasárnap van: egész délelőtt a tévét néztük. Már jojózik a szemem a Sky rajzfilmjeitől meg az MTV állandó zenélésétől. De jobb programunk nincs, kint esik az eső.

Itt volt a Kati. Nagyon ki van készülve. Istenkém, mit lehet ilyenkor tenni? Nem látunk semmi megoldást. A szülei még mindig nem beszélnek egymással. (Már a dologról.) A Kati depressziós lett – ezt ő mondta. Ahogy elment, megnéztem a szótárban. Depresszió: A kapitalizmusban a gazdasági

válság legmélyebb szakasza, pangás. 2. orv. levert lelkiállapot, nyomott hangulat, búskomorság. 3. met. Alacsony légnyomású terület felszálló légáramlással. 4. földr. A szárazföldnek a tengerszint alatt fekvő része. Akkor ezt osszam be magamnak!

Kisütött a nap! Talán a természet is tudja, hogy ma örülni kell, hiszen hétfő van. Most 11 óra, lemegyek a Hápival az udvarra.

A Hápi most a kádban ázik, remélem, kijön belőle a homok.

Már majdnem mindenhol felszáradtak a tócsák, és előbújtak a bogarak. A Hápi rögtön fogott is egyet, és kitette a homokozó szélére tanulmányozás céljából. A bogár halottnak tettette magát, de a Zsigán nem tudott kifogni. Egy fűszállal addig piszkálta, amíg meg nem találta a legérzékenyebb pontját, valahol a csápjai tövében. Ha ahhoz a részhez ért, mindig futott az apró lábain pár lépést. (Már a bogár.) Aztán egyszer menekülés közben a hátára is fordult; a Hápi az ujja hegyét érintette a lábaihoz. Szegény Bogárka Lajos kétségbeesetten kapaszkodott hozzá, és így egy új játék felfedezésének lehettem tanúja. Vagyis csak a Hápi részéről volt ez játék, ha a bogár szemszögéből nézzük, akkor inkább véres horrortörténet. Legalábbis én Bogárka Lajos helyében (így neveztük el) már rég a páncélom alá nedveztem volna. Szóval Lajos az ideje többi részét a hátán töltötte, aztán egy kőhöz, homokozólapáthoz, bothoz, nagylábujjhoz, cigarettacsikkhez tapadva. Kis szíve már nagyon verhetett (ha van neki egyáltalán), mert ugyanolyan kétségbeesetten kapaszkodott ahhoz a cipőtalphoz is, ami örökre eltakarta előle a napot. Csak egy kis reccsenést hallottunk, és amikor a Hápi felemelte a lábát, ott feküdt szegény Lajos a hátán, mozdulatlanul. Akkor már bökdöshette a kis hülye az ujjával, nem kapaszkodott hozzá. Persze bőgni kezdett, hogy pedig milyen jól játszottak, és hogy mi van a Bogárkával? Mondtam neki, hogy megdöglött, és erről csak ő tehet, nem lett volna szabad rálépnie. Hogy elhallgattassam, ajánlottam neki: temessük el. Meséltem a régi egyiptomiakról, akik piramisokba tették a meghalt királyaik bebalzsamozott testét. Építettünk is egy piramis formájú homokvárat, aminek az oldalába fúrtunk egy nagy alagutat, hogy a rabszolgák százai – akik a szarkofágot viszik – kényelmesen beférhessenek rajta. A szarkofágot egy gyufásskatulya helyettesítette, a balzsamozásról pedig a Hápi gondoskodott. Egyszerűen kivette a szájából a rágógumiját, és abba csomagolta az apró hullát. Befejezésül elénekelte neki a Seri seri lédi című melódiát (mivel csak ezt tudja), és felmentünk.

A kilencediken elhúzták a függönyt! Itthon vannak!

*

Anyu változásokat észlelt rajtam. Eddig a konyha közelébe sem mentem, most pedig… Na, nem pedálozok, vagy valami ilyesmi, de ő arra gyanakszik. Nem tud hinni abban, hogy tényleg segíteni akarok.

Már több velem egykorú gyerekkel beszéltünk, hogy a felnőttek milyen bizalmatlanok. Akármit csinálunk önzetlenül, rögtön a mögöttes gondolatokat keresik, és megkérdezik, hogy: – Na, már megint mennyi pénz kell? – így aztán lassan ténylegesen ránevelődünk arra, hogy az ilyen helyzeteket kihasználjuk. Kár, hogy ilyenek, így hamar megtanuljuk, hogy valamit valamiért.

*

Tegnap délután minden külön értesítés helyett egyszerűen csak átjött a Zsolti. Hálát adok a mostani serénységemnek, ugyanis valamiféle hatodik érzéktől vezérelve rendet tettem a szobámban. Anyuéknak csak annyit mondtam, hogy a barátom. (Anyu ezt fejelte később Apu kérdésére: Csak Zsófika játszópajtása.)

Szóval nem volt elöl egy pasztellkréta sem, a zoknik is szép nyugodtan hevertek a szekrény aljába bedobálva. (Itt sem Anyu, sem Zsolti nem láthatta.)

Kaptam tőle egy My Melody sprayt és egy kagylót, amit ő gyűjtött a tengerparton valahol. A My Melodyt még a reptéren megvette nekem, örültem!!!!

Szépen lebarnult, szőke hajába tejfölfehér csíkokat szívott a nap. Ha nem ismernénk egymást, és így látnám, biztosan nagyon tetszene… így meg… elpirulok, ha rám néz, és előjön minden eltemetett komplexusom.

Másfél óra múlva már a hátán lovagolt a Hápi, ő pedig a magnómat tisztogatta. Valami fejet emlegetett, ami nagyon koszos, és kért egy papírzsebkendőt meg alkoholt. Csak annyit láttam, hogy mindig hajt egyet a zsebkendőn, és azon egyre sűrűsödnek a sötétbarna sávok. Hiába, én nem értek ilyesmihez: sohasem jutott volna eszembe, hogy a magnó belsejében is kell port törölni.

Amikor végzett, és bekapcsolta, sokkal szebben szólt a De-nim-szagú drága Brossom. (Ugyanis alkohol híján Apu parfümjét használtuk tisztításra – nem is fogyott belőle annyi, mint amennyiért Apu este kiabált.)

Szóval most már Anyuék is tudják, hogy van barátom.

Az előbb megkérdeztem a Hápit, neki hogyan tetszett a Zsolti. Csak ennyit válaszolt: – Klassz csávó! – Mit mondhattam neki erre? Jól fejbe dobtam a kispárnával.

*

Voltunk Az esőemberen. Marhajó film volt. Ez a Dustin Hoffman egy akkora színész, de akkora, hogy szegényes szótáramban nem is találok rá jelzőket. Mit szoktak ilyenkor mondani? Tök jó, marhajó, tök buli, tök bugi… nem folytatom tovább, csak annyit mondhatok, tényleg tök jó volt. (Mégis kicsúszott a tollam alól.) Na de most nem is ez a legfontosabb. Már egész délután tök ideg voltam, mi lesz, ha meg akar csókolni. (Nem Dustin Hoffman.) Olyan égő lenne, ha rájönne, hogy én még sohasem csókolóztam. Szerintem nincs a Földön még egy 14 éves lány, aki ne csókolózott volna. Az általános suliban is majdnem mindenki csókolózott már, sőt még mást is… de erről most inkább hallgatok.

Amikor hazafelé jöttünk – egymás kezét fogva –, egy néptelen utcán hirtelen átölelt. Rögtön rosszul lettem, és kétségbeesetten forgattam a szememet. Kérdezgette, hogy félek talán? Mondtam, hogy: Áááááá! Közben megpuszilta az arcomat, és kedveseket beszélt. Hogy mit, azt nem tudtam megjegyezni, annyira dobogott a szívem. Közben csak az járt az eszemben, hogy ilyen szégyent! Biztosan ki fog nevetni… Eszembe jutott minden, amit valaha is erről a témáról láttam, illetve olvastam. Éppen Kati mondta a múltkor, hogy nem tudja, miért csinálok ebből olyan nagy ügyet, egyáltalán nem nagy dolog. Könnyen beszél az, aki már csókolózott, méghozzá kétszer is!

Aztán nem is tudom, hogy történt, egyszer csak azt vettem észre, hogy csókolózunk. Teljesen ura voltam önmagamnak, nyitva volt a szemem is. Jobbra számítottam. Amin az sem segített volna, ha becsukom a szememet. Amikor abbahagytuk, megszólalt: – El sem hiszem. – Egy újabb csók után csak ennyit mondott: – Szeretlek. Hát te? – Én is. – Aztán örültünk egymásnak. Nem is tudok aludni, olyan boldogságosság van rajtam. Ő is szeret! Kérem, valahol turpisság van a dologban, ez nem lehet igaz! Ilyen csak az Andersen bácsi mesekönyvében lehetséges, meg harmatos lelkületű leánykákról szóló regényekben!

Holnap délelőtt átrohanok a Katihoz, és mindent elmesélek neki. Nagyon szeretem a Katit. Mindenkit szeretek. Még a Hápit is. Néha.

*

KATI ÖNGYILKOS AKART LENNI! Nincs igazság a földön! Majdnem meghalt!

Bevett vagy 20 Andaxint, és már a búcsúlevelét írta, amikor az anyukája rátalált. Azonnal kihívta a mentőket, és elvitték. Most jöttem haza tőlük, a szülei félőrültek. De szerencsére Kati túl van már az életveszélyen.

A szülei most minden valószínűség szerint egymás haját tépik, és veszekednek. Mit akartál elérni, Katikám? Ezt, hogy végre beszéljenek róla? Nem tudom, mi lesz ebből, csak ennyit tudok, ezt nem lett volna szabad?! Érted, Kati?

Most nem tudok többet írni. Teljesen kipurcantam.

Próbálok mindenféle másra gondolni, de egyszerűen nem megy. Nem tudom kiheverni ezt a dolgot a Katival. Most jövök rá, hogy mennyit jelent nekem. Mindjárt árvíz lesz a könnyzacskómban.

Amikor átjött a Zsolti, alig tudtam összefüggően elmondani, hogy mi is az ábra tulajdonképpen. Depeche Mode szólt a magnóban, én meg bőgtem, mint a záporeső. A vállán, a karjában találtam csak egy kis megnyugvást.

Jó volt érezni, hogy van valakim, aki mellettem van – és aki szeret.

Nem is olyan régen mit mondott nekem Kati? „Éveket öregedtem.” Rájöttem, hogy nem viccelt. Most a kórházban van az idegosztályon, abban a piros téglás épületben, ahol az őrülteket is tartják. miért nem vettem észre, hogy idáig jutott?? Én is hibás vagyok.

*

A Hápit már három napja, hogy elvitték – el is felejtettem leírni. Katit holnapután engedik ki az idegosztályról.

*

Azért ilyen reszketeg most az írásom, mert most jöttem meg Katiéktól. Önmaga gyatra utánzata. Beesett szem, sápadt arc. A feje pedig teli lidércnyomással. Próbáltam felvidítani, de ez csak ideig-óráig megoldás. Amíg vele vagyok, próbálok mindenféle másról beszélni neki, hogy csak az én fecsegésemet figyelje, és ne járassa az agyát. Fárasztó üzem. Ahogy kilépek az ajtajukon, egy napra elvesztem a nevetést.

Azért mesélt az élményeiről is. Mert hiszen kinek mondja el, ha nem nekem??

Ma még nem is tudtam beszélni Anyuékkal. Ilyenkor valahogy nincs kedvem. Hagyom, hadd ülepedjen mindaz, amit hallottam.

(Utoljára akkor voltam így, amikor Katiéknál belenéztem egy pornókazettába. Annyi különbség van, hogy akkor étvágyam sem volt.)

Talán jobb, ha kiírom magamból, úgy talán megnyugszom. Szóval kezdjük a gyomormosással. Kiskoromban ezt úgy képzeltem, hogy a doktor bácsi felvágja a delikvens hasát, aztán Ultrával vagy valami súrolószerrel alapos tisztogatást végez. Hát nagy tévedés. A gyomormosás hánytatást jelent. A sok hányástól apró piros pöttyök lettek a szeme körül. A Kati azt mondja, hogy az erőlködés miatt pattantak meg benne hajszálerek. Valami szörnyű. Ha valaha is eljutok odáig, hogy festeni fogok, és hullát rajzolok, feltétlenül lesznek neki ilyen lilás-pirosas foltjai a szem körül. Szerencséje volt a Katinak, hogy olyan hamar megtalálta az anyukája, mert komolyabb baja is lehetett volna. (Most nem a meghalásra gondolok.)

Később pedig valódi bolondok között volt. Azt mondja, hogy eddig azt hitte, hogy ördögök vannak a pokolban, de rájött, hogy ez nem igaz. A poklot nem az ördögök uralják, hanem az emberek.

Az ágyszomszédja egy 16-17 éves forma lány volt, aki néha felült az ágyára, és – hogyan is fogalmazzak? – babrálta magát.

Aztán az öreg néni, aki időnként azt kiabálta, hogy: „A repeszek! Vegyétek ki belőlem a repeszeket!” És hozzá rémisztően sikoltozott.

És a többiek, akik bamba pillantásokkal meredtek a mozgókra, és nevetve húzták szét fogatlan szájukat.

Hú, de megijedtem! Most, hogy ezeket írtam, hirtelen egy fekete, mozgó valamit láttam a lábam mellett. De csak egy pillanatig tartott az egész, mert rájöttem, hogy a Kacor az. Tiszta idegbeteg leszek lassan én is.

A Katit a szülei elviszik a falusi nagymamájához, hogy teljesen felépüljön. Szerintem az igazi ok az, hogy addig is el akarják intézni az ügyeiket.

A szomszéd néni cicája tök kopasznak látszik a Kacor mellett. Pedig normálisan fejlett házimacska. Kopasz is, fekete is, úgy hogy elneveztük Krampusznak. Áthoztam játszani a Kacorhoz – törődöm a macskám lelki életével. Vártam nagy viháncolást meg bokszpartit, de semmi nem lett belőle, összedugták az orrukat, a Kacor nyervogott egy rövidet, aztán elindultak. A Kacor ment elöl, a Krampusz hátul. Meg sem álltak, míg az ablakhoz nem értek. Ott aztán helyből felugrottak a párkányra, és nekiálltak nézelődni. Ezek a lakótelepi macskák már csak ilyenek. De itt a lakótelepen nemcsak a macskák szeretnek nézelődni, ahogy észreveszem. Akármi történik az utcán, az ablakot rögtön ellepik az érdeklődők. Márpedig nálunk mindig történik valami!

Szilveszterkor például kitelepítették az egész szomszéd lépcsőházat, mert valaki füstbombát dobott az alagsori szemétleöntőbe, és azt hitte mindenki, hogy tűz van.

Apuék is elég sokat vannak az erkélyen. Egyszer megmérgesedek és kicsukom őket.

*

Összevesztünk a Zsoltival. Nem élhetek tovább. Miért pont én vagyok ilyen szerencsétlen? Ráadásul egy hülyeség miatt.

Leugrottunk Agárdra fürdeni. Jól éreztük magunkat, és aktívan sültünk a napon. Amikor bementünk a vízbe, kivel találkoztam szembe? Hát az Attilával. Már messziről mosolygott, és intett is. Kérdezte, hogy van a Zsiga, és beszélgettünk. A Zsolti nem szólt bele az egész társalgásba, sőt inkább kedvetlennek látszott. Az Attila ezzel vált el tőlem, hogy: „Még találkozunk!”

Amint elment, Zsolti megkérdezte: – Ki volt ez? – Elmondtam neki, hogy pisilt bele a Hápi a kajakjába. Még naivul azt is hozzátettem, hogy: „Aranyos srác, nem?” Ettől kezdve mintha kicserélték volna. Hazafelé egész úton alig beszéltünk, és amikor elváltunk, már olyan mérges voltam, hogy nem kérdeztem meg, mikor jön át legközelebb hozzánk. Csak annyit mondtam, hogy szia, és elhúztam a csíkot.

Vége mindennek. Quasimodo, a szörnyeteg harangozó, magára rántotta a harangot.

Úgy éget valami belülről, mint amikor véletlenül beleittam kiskoromban a pálinkába. Nincs kedvem a kazettáimat hallgatni. Nincs kedvem olvasni. Nincs kedvem tévézni. Nincs kedvem az utcára menni. Nincs kedvem kinézni az ablakon. És egyáltalán: nincs kedvem létezni.

Holnap reggel felszállok egy buszra, megyek vele négy megállót, és leszállok a végállomáson. Onnan már nem kell sokat menni, hogy elérjek a nagyihoz. Nála majd nyalogathatom a sebeimet. Késő van, lefekszem aludni. Ha a kilencedik emelet felé nézek, úgy remeg valami belül, mint a telken a kis tyúkól mögött a lapulevelek, ha nagyon fúj a szél.

*

Hát itt vagyok. Hoztam magammal a naplómat is; társam a társtalanságban. Ha netán nagykoromban apáca leszek, akkor beleírom majd az elmélkedéseimet. Azt hiszem, az apácák a kolostorban az idejük nagy részét imádkozással, elmélkedéssel és jócselekedetekkel töltik. Imádkozni még nem tudok, de majd meglesem, hogy csinálja esténként a

nagyi. Hogy mi jót cselekedtem ma? Nem jut semmi az eszembe. Pedig gondolkodtam rajta. Erősen. Hoppá! Eszembe jutott valami. Megvédtem egy tyúkot az udvaron, mert a hülye kakas mindenáron a hátára akart ugrani (már a tyúknak.) Jól megdobtam egy kaviccsal. Bolond ez a kakas tisztára! Egy szegény, gyönge tyúkkal akar verekedni? Visszatérve az előbbihez. Hosszan fogok elmélkedni apáca koromban az élet fontos dolgairól meg mindenféle mélyröptű dologról, ami az utókoromnak majd nagyon izgalmas lesz. Többek között tanulmányt írok arról, hogy milyen lehet az élet, ha kiküszöböljük a férfiakat mint zavaró tényezőt. Az unokáim majd büszkék lesznek rám, és kiadatják a naplómat milliós példányszámban (bőrkötésben). Idővel én leszek a rendfőnöknő, és tiszta ősz hajam lesz. És soha rá sem nézek egy fiúra sem, még ha Depeche Mode-os is az illető.

Hú, eszembe jutott valami! Ha apáca lennék, akkor nem lehetnének unokáim. És akkor ki lenne büszke a nagyanyjára? Úgyhogy vissza az egész.

*

Már két napja vagyok itt, de nagyon unalmas. Szegény nagyi egész nap beszél. Hol a tyúkokhoz, hol hozzám, ha főz, akkor a fazekakhoz, ha locsol, akkor a virágaihoz. A nagypapám már több mint tíz éve meghalt, azóta van ilyen egyedül. (És azóta van ez a furcsa szokása is.)

Ebben az utcában csupa idősek laknak. A szomszéd néni nyolcvanesztendős, de mindennap már hét órakor kint van a kertjében, és dolgozik. Gyomlál, kapál, ami jön éppen. Szellemileg teljesen friss, külsőre meg nem néz ki többnek hetvennél. Néha operaáriákat énekel a törpe japáni tyúkjainak az udvaron.

*

Ezen a héten végig itt maradok a mamánál. Száműzetésben vagyok. De legalább most megtanultam, hogyan kell almás pitét sütni.

Most éppen naplót írok az udvaron, frankón süt a nap, de annyira, hogy a napló fehér lapjai vakítják a szememet. Ha most bemegyek a szobába, olyan kellemes lesz visszaszoktatni a szememet a félhomályhoz! Csak egy baj van a házzal. Ilyenkor nyáron, amikor kint a legnagyobb hőség dühöng, bent hideg van. (Hűvös.) Ahogy a mama mondja: „Nyáron hűt, télen fűt.” Nem szeretem a borzongató hűvösséget. Ugyanolyan rossz érzés, mint esténként a jéghideg dunyha alá bújni, vagy amikor ki kell szállni a meleg vízzel teli kádból. Szóval nem szeretem a hideget. Kiskoromban pedig éppen hogy szerettem, a tél volt a kedvenc évszakom! Az idén télen már fanyalogtam a

hó láttán, a jeget egyenesen utálom; és mindennek oka van. Havon is, jégen is nagyon nagyokat lehet esni.

Miért nem tudok sírni??? A könyvekben amit eddig olvastam, a főszereplők mindig sírtak, ha összevesztek a szerelmükkel. Hiába dörgölöm, tök száraz a szemem. Jó ég! Miért nem tudok én sírni? Próbálom pedig belelovalni magamat, erőlködöm, de nem megy. Pedig én tényleg szerelmes vagyok a Zsoltiba… az óvoda óta nem voltam senkibe ennyire szerelmes. Most belenézek a tükörbe, és sírós arcot vágok. De csak a szemöldököm kígyózik a homlokomon, és leginkább egy döglődő egérhez hasonlítok. Drága nagymamám ma meglepetést vett nekem. Kaptam tőle egy csipkeszegélyű bugyit, aminek még olyan ódivatú a szabása. Nem akartam megbántani szegénykét, de

1. Ez már rég nem divat.
2. Allergiás vagyok a csipkére.

Megpuszilgattam érte, és próbáltam örömködni. Jézusom! Még csak öt óra van, de ettől az átkozott csipkétől pattanás nőtt a fenekemre. Szerencsére megszabadultam tőle, amikor felvettem a fürdőruhámat. (Nem a pattanástól.) Ha hátratekeredem, láthatom, hogy milyen piros. És amilyen szerencsétlen vagyok, pont kilátszik a fürdőruha alól. Az persze mellékes, hogy nehezemre esik az ülés. Teljesen szerencsétlen vagyok. Egy normális tizenévesnek az arcára szokott pattanás nőni. Nekem meg? Ennyire peches vagyok, hiába. Vigasztalom magam, hogy pl. Ady Endrének hat ujja volt a kezén. Valamiben ő is különbözött a többiektől.

Lehet, hogy nálam a pattanás a fenekemen a zseniség jele?

*

Újra itthon. Csak egy levél várt a postaládában Katitól. Még tart a kényszergyógykezelése a nagymamájánál.

A 9-en nyitva az ablak, és ordít a Strange love. Depeche Mode a köbön. Egy hónappal ezelőtt még kikönyököltem volna az ablakba, de most! Inkább bebújok a függöny mögé.

Délután a kis utálatos hálóval a kezemben lementem az ABC-be. Nem tudom, miért gyártanak ilyen ronda kis hálókat (és nekünk miért van ilyen), tök égő vele végigmenni az utcán. Legalábbis én úgy érzem, mindenki biztos azt mondja magában: „Na nézd már, de rondák ezek együtt!” (Már a kis háló meg én.) De nem is ez a fontos.

Mindenféle tojásokkal meg ecettel felszerelkezve slattyogtam hazafelé, amikor lépteket hallottam magam mögött. Kicsit gyorsítottam, és tovább

küszködtem a háló rácsain kibújni akaró sütőporral. (Nem vagyok utolsó a porhintő szakmában.) Aztán hallottam, hogy a nevemet mondja valaki egyszer, kétszer. Hátrafordultam, és kiesett a kezemből a szatyor, ő volt az, teljes egészében. Egyetlen szó nélkül békültünk ki, mint ahogy a leányregényekben szokás.

Anyu később tök mérges volt, mert a sütőpor és a tojás elég nehezen jött ki a fekete vászoncipőmből.

*

Azon veszem észre magamat, hogy fél órákra kikapcsolok. Ma is például miután feljöttem az udvarról, beleültem egy kicsit a fotelomba pihenni. A Kacor rögtön felugrott az ölembe, és meghitten korgott a hasa. Mikor nem? – kérdem én. Ez a macska egy pszichopata. Ezt a szót ma olvastam az újságban. Egy ilyen patás fickó ment be egy idős, kisnyugdíjas nénihez. Meg is nézem rögtön a szótárban, hogy mit is jelent. Itt is van: pszichopata: kóros lelki alkatú egyén.

Jézuskám, mit akarhatott az ilyen ürge a nénitől? Reménykedem benne, hogy csak kölcsönkért fizetésig. Nem olvastam végig a cikket, mert siettem. Ki is megyek, megkeresem az újságot.

Hát ez nem igaz! Hogy ebben a hülye lakásban ne lehessen semmit megtalálni! Szétrobbanok!

Lecsillapodtam. Megtaláltam az újságot a szemeteskosárban, leöntve málnaszörppel. El is felejtettem, hogy még délután kidobtam. Remélem, Apu nem akarja este nyolckor elolvasni belőle a sportot.

Visszaolvastam, amit eddig írtam, és el vagyok szörnyedve.

Már olyan vagyok, mint a nagymamám szomszédja, a 80 éves Róza néni. Az is elkezd akármit beszélni, és a végén mindig valami teljesen más dolognál köt ki. Rendszerint valamelyik háborúnál. Szóval ott tartottam, hogy a macska felugrott az ölembe. Elkezdtem simogatni, és eszembe jutott, miket beszéltünk a Zsoltival. Szinte láttam magam előtt, és a hangját is hallottam. Amikorra újra feleszméltem, a macska már rég nem ült az ölemben, és kint is besötétedett. Nem tudom, mi van velem. Vagy a másik az, hogy magamban beszélek. Nem hangosan, csak úgy belül, magamnak. Kérdezek és válaszolok, vitatkozom és nevetek. Természetesen Vele. Vele beszélgetek, Vele ébredek, és Vele álmodom. Talán csodálkozna is, ha tudná, mert még sohasem mondtam neki. Még sohasem voltam szerelmes (leszámítva az óvodában a Tomikát), és nem vagyok benne biztos, hogy ez most már az-e. Mióta együtt járunk, többet mosolygok, kedvesebb vagyok,

meg minden. De mégis ezek az aggasztó tünetek a memóriám körül például… vagy hogy nálam belül két hang is beszél… még az a szerencse, hogy nem egyszerre. Csak nem butulok el teljesen??? Nemsokára vége a nyári szünetnek. Holnap kirándulni megyünk.

*

Ez nem igaz. Az éjjel megcsípte egy szúnyog a talpamat. A talpamat! Borzasztóan idegesít. Ahányszor csak eszembe jut, iszonyúan viszket. Legszívesebben leharapdálnám. 1/2 11-re jön át a Zsolti, hogy elérjük a buszt. Nem tudom, hova teszem majd a lábamat.

Anyu csak hosszú rábeszélés után engedett el minket. Aztán még mondott valami olyasmit is, hogy ne csináljak semmi hülyeséget. Nem tudom, mire gondolt. Csak nem képzeli, hogy levetem magam egy szikláról?

Anyáék törődnek a macskám házaséletével. Egy hirdetést adtak fel, ilyen szöveggel: „Törzskönyvezett perzsa kandúr fedez.” El is tudom képzelni a Kacort géppisztollyal a kezében, amint egy sorozatot ereszt a támadóiba.

De hát a „fedez” az mást (is) jelent. Mondtam Anyunak, ha jön valaki egy cicalánnyal, akkor figyelmeztesse, hogy esetleg a Kacor a csámcsogást örökíti. Nemsokára nagymama leszek. Egy csomó csámcsogó perzsa macska között.

Fogalmam sincs, miben menjek túrázni. Azt hiszem, farmert veszek fel, meg egy ujjatlan pólót. A hátizsákomat telepakolta Anyu szendvicsekkel, a kulacsomat málnaszörppel, a fejemet pedig jó tanáccsal. Elég lesz mindent elcipelnem.

*

Ma egész nap a fáradalmakat pihenem ki. Csodálatos, gyönyörű volt a kirándulás. A várostól pár kilométerre van egy kilátó, oda túráztunk. Fogalmam se volt róla, hogy errefelé vannak ilyen szép tájak is. A magas fák fent az égben hajoltak össze, és klassz hűvöset adtak lent. Nagy sziklák voltak az egyik oldalon avarral teli domboldal tetején. A domb aljában az avar között kis patak folydogált. A sziklák oldala befutva zöld mohával. Szinte eltörpültünk a nagyságuk mellett. Tisztára olyan volt, mint egy kép a mesekönyvből, ami az óriások birodalmát mutatja be.

Fel akartunk mászni a sziklákra, de nagyon meredek volt a domboldal. Állandóan visszacsúsztunk, pedig mindent megpróbáltunk. A Zsolti mászott elöl, én pedig utána. (És a lábába kapaszkodtam.) Végül mégis sikerült felkúszni a domb tetejére, aztán felmásztunk a sziklákra is. Kiültünk a

szélére, és onnan néztük az előttünk fekvő hatalmas zöldességet. Messzebb fenyveserdő, aztán szántók és más-más színű zöld. Sose lesz ennyiféle színű pasztellkrétám. Kajáltunk is, de a szalvétákat visszaraktam a hátizsákba. Nem lett volna szívem otthagyni – rontotta volna az összhatást. Amúgy már azt is tudom, hogy a turistatérképen egy lufiforma rajz az a forrás jele… Láttuk a forrást is. A Zsolti rögtön ivott belőle, hiába rémisztgettem mindenféle bélbetegséggel és kólikával. Amíg ő a forrásvízből ivott, én elővettem a hátizsákból a málnaszörpömet.

Amikor visszafelé jöttünk a szikláktól, már minden málnaszörp elfogyott. A forráshoz visszaérkezve már én sem törődtem többé a baktériumokkal és a kólikával, hanem nagyot kortyoltam belőle. Egész finom volt.

A kijelölt pihenőhelynél össze voltak törve a padok, a szemetesláda kifordítva. Úgyhogy innen jóval távolabb pihentünk egyet, és hallgattuk, hogy csicseregnek felettünk a láthatatlan madarak.

Itthon beleültem egy kád vízbe, és áztam. Rögtön elkezdett viszketni a szúnyogcsípés a talpamon. De még ahhoz is fáradt voltam, hogy megvakarjam.

A Zsolti azt mondta, hogy alig több mint 15 km-t gyalogoltunk.

Nem lett semmi bajom a forrásvíztől.

Nem jelentkezett senki sem a Kacor kegyeiért.

*

Hazajött a Kati! Meghízva és kicserélődve. Teli valamilyen titokzatos Ferivel. Akivel szerelmesek egymásba. Ha ez a Napló egy snassz kis leányregény lenne, akkor mindennek okésnak kellene lennie. Vagyis:

1. A Kati boldog a fiújával.

2. Kibékültek a szülei, és olyan szeretetben élnek tovább, mint a Szent Család.

3. Hoznak egy csinos pipit a Kacornak. Ezzel szemben:

1. A Kati ugyan boldog a fiújával DE most már biztos, hogy a szülei elválnak.

2. Még semmiféle pipit nem hoztak a Kacornak. Ha csak azt a daraboltat nem számítom, amit én csempésztem ki neki a hűtőből.

Szoktunk a Katival közhelyeket mondogatni egymásnak. Most azt mondhatnám: „Megkaptuk az élettől az első kemény pofont", „A nagybetűs ÉLET útjai kiszámíthatatlanok” vagy „A Sors keze”. Ezt a „Sors"-ot különösen bírom. Azokat az S betűket egyesek úgy tudják a szájukból kigurítani…

Ahogy hívni akartam a liftet, a nyomógomb mellett egy nagyobbacska pók kepesztett. Az első reflexszerű gondolatom az volt, hogy agyonvágom, aztán mégse tettem. Hirtelen beleképzeltem magamat a helyébe. Ha én lennék ő, én bizony nem lennék olyan bátor, hogy nyilvános emberjárta helyen mászkáljak (olyan helyen, mint például ez a liftgomb). A pókok és a többi állat szépeket gondolhatnak rólunk titokban. Igaz, az is lehet, hogy ordítják a véleményüket, csak mi nem halljuk. Ezért inkább óvatosan lesodortam a szerencsétlen kis pókot, hadd pedálozzon csak haza a családjához.

Az előbb, hogy felálltam az íróasztaltól, jól bevágtam a sarkába a kezemet. Úgy fájt, hogy mérgemben jól megvagdostam az íróasztalt. Csak az a kár, hogy az is nekem fájt.

Már délután van. És egy pillanat alatt tönkre lettem téve. Leugrottam a postához, hogy feladjam Apu lottóját, amikor mit látok? A Zsoltit egy csajjal. Egy nálam sokkal helyesebb csajjal. Beszélgettek. Éppen azt a mozdulatát kaptam el, ahogy megigazította a lány haját. És beszélgettek tovább. Hát így állunk??!! Nem érzek belül semmit. Se dühöt, se féltékenységet. Egyszerűen csak üres vagyok. Miért vagyok ilyen szerencsétlen????????

Sürgősen átmegyek a Katihoz. Még mielőtt valami kárt teszek magamban, (összetörök egy porcelánvázát, vagy ilyesmi.)

*

A Kati azt mondta, hogy hülye vagyok, nem kell rögtön mindent mellre szívni. Lehet, hogy rokona volt a csaj, vagy ilyesmi. Engem ez az átlátszó utólagos magyarázgatás nem érdekel. Végeztem a Zsoltival egyszer és mindenkorra. Még ha bele is fogyok pár kilót. Anyunak megmondtam, ha átjön, mondja azt, hogy nem vagyok itthon. Ha már ő otthagyott, legalább a látszata maradjon meg annak, hogy én hagytam ott őt.

Éjjel bánatomban beleharaptam a kispárnámba, és bokszoltam az ágyat. Azt hiszem, hasztalanul. De sírni azt nem tudok.

Holnap reggel elmegyünk a Katival Agárdra fürdeni. A Zsolti már kétszer keresett, de nem nyitottam ajtót.

A Kacor talán érzi, hogy bánatom van, mert teljesen megőrült. A homokosládája helyett az előszobaszőnyegre kakált.

Nekem kellett – még nagyobb bánatomra – összetakarítani. Amíg a szőnyegpadlót sikáltam, ott állt mellettem, és látható érdeklődéssel nézte, hogy mit csinálok. De amikor ráugrott a fel-le mozgó kezemre, nem bírtam

tovább. Fejbe dobtam a ronggyal. Legszívesebben a produktumot is utánahajítottam volna. Előre látom annak a gubizónak a képét, aki a mi szemetünk közé fog benyúlni. De hiába, a régi mondás is azt tartja: ki korán kel, aranyat lel. Ilyenekkel vagyok elfoglalva, amikor halálos kínok között kellene fuldokolnom. Zsolti, Te istenátka, miért árultál el? Miért?

*

Járok egy sráccal. Ha jól utánaszámolok, akkor lassan négy órája. Hogy kivel, kis Naplóm? Sose fogod kitalálni. Azzal az Attilával, akinek belepisilt a Zsiga a kajakjába. Álmomban sem gondoltam volna, hogy egy ilyen helyes srác szóba áll velem. Sokkal helyesebb, mint Zsolti. De mégis, valahogy úgy érzem, hogy most nem csináltam jót. Hiszen nem is beszéltem a Zsoltival, ő még biztosan úgy tudja, hogy mi együtt járunk. Az áruló. Anyu mondta, hogy ma is keresett. De megbosszulom, amit velem tett. Holnap eljön hozzánk az Attila, és kézen fogva fogok vele sétálni a lakótelepen. És ha szembe jön velünk Zsolti, akkor pedig ÉN (a félénk és visszahúzódó) megcsókolom az Attilát a nyílt utcán.

*

Háromra jött az Attila. Úgy beszéltük meg, hogy a parkban találkozunk. Nagyon helyes volt. Beszélgettünk, aztán megfogta a kezemet. Erőt vettem magamon, és nem húztam el. Kézen fogva sétáltunk tovább. Kedves volt és humoros. Aztán ahogy elterveztem, szembe jött velünk a Zsolti. Zsebre dugott kézzel ment, és láthatólag nagyon gondolkozott valamin. Csak akkor vett már észre minket, amikor majdnem melléje értünk. Akkor hirtelen megtorpant, és ránk meredt. Én pedig kirántottam a kezemet az Attiláéból. Mikor csodálkozva megkérdezte, hogy mi bajom, csak annyit nyöszörögtem, hogy semmi. Kicsit hátrafordultam, és láttam, hogy a Zsolti már elment. Nem bírtam tovább: megmondtam az Attilának, hogy ne haragudjon, de nem oké a helyzet. Nagyon kényelmetlen volt, mert nem találtam megfelelő szavakat, hiába keresgéltem. Aztán valószínűleg megértett az Attila, mert bólintott és elment. Sajnálom. De hogy akkora állat, mint én, még nem járt a földtekén, az is biztos, Miért kellett ezt csinálnom? Miért nem beszéltem Zsoltival legalább? Miért nem hallgattam Katira? Most itt van, tessék! Végleg elvadítottam magamtól.

*

Eddig azon nyávogtam, hogy nem bírok sírni, hát most már állíthatom, hogy tudok. Időnként eszembe jut valami, és kitör belőlem. Anyu próbált a lelkemre hatni, de nem mondtam el neki semmit. Vagyis csak a lényeget,

hogy összevesztünk Zsoltival. Apu is hiába kérdezte, hogy „Mi van, Molekula?", vigasztalhatatlan vagyok. Quasimodo, a szörnyeteg harangozó, nemcsak ronda, hanem (az én esetemben) súlyosan értelmi fogyatékos is.

*

Már lassan nincs olyan nagyobb bútordarab a szobámban, amibe bele ne ütöttem volna bánatomban. Vagyis inkább tehetetlen dühömben. Miért is születtem én meg? A kilencediken sem ordít mostanában a Depeche. Most biztosan egy másik lánnyal van, akit felszedett a diszkóban. Már ha volt diszkóban.

Megnéztem A kis hableányt a tévében. Most láttam negyedszerre, de most is könnyeztem rajta. Olyan szép volt benne az, hogy a kis hableány nem tudta megölni a királyfit, pedig más lányt vett el feleségül. Annál a résznél is bőgtem, amikor a kis delfin azt kiabálta a hableánynak, hogy: Marina, gyere vissza! Marina!

Tudom, mit kellene tennem. Én hibáztam, nekem kellene bocsánatot kérnem. Na és mi van, ha tényleg elárult? Nemsokára vége a nyári szünetnek.

*

Ma majdnem elszökött a Kacor. Bepúderoztam a szőrét – mivel úgy könnyebb kifésülni –, de huzat lett, mert Anyu kinyitotta éppen a bejárati ajtót. Megcsúszott a kezem, és az egész doboz púder a macska fejére borult. Ettől aztán teljesen megvadult, kiugrott a markomból (csak egy csomó szőrt hagyott maga után), és kivágtázott a nyitott ajtón. Pár másodpercig csak levegő után kapkodtam, olyan hirtelen történt minden. Aztán persze rohantam én is, mint az őrült. Szegény Kacor úgy nézett ki, mint egy démon, és hozzá időnként kurjongatott is. (Gondolom, ijedtében.) A nagy lármára előjöttek innen is, onnan is a szomszédok, és ők is beszálltak az üldözésbe. A kezes bárány Kacorból egy rémült, vad, fújó és remegő fenevad lett. Végül is két emelettel lejjebb, a szemétleöntőnél tudtam megfogni. Miközben két szomszéd bácsi biztosította a kijáratot. A Kacor ijedten dugta a karom alá busa fejét, éreztem, hogy milyen gyorsan dobog a kis szíve.

Mindenesetre kétemeletnyi területen nem kell takarítani a házmesternek, mivel a macska minden létező port összeszedett a bundájára.

Nem is tudom, mihez kezdtem volna, ha elvész a Kacor.

Van egy másik jó is. A szomszéd Piros Bácsiékhoz egy arab család jött látogatóba. Ez, mondjuk, nem is lett volna baj, csakhogy a Piros Bácsiék

éppen nem voltak otthon, hanem kint voltak a telkükön. Még jó, hogy beszéltek róla Apuval, mert így tudtuk, hogy kik is voltaképpen. A Piros Bácsi Algériában dolgozott egy évet, ott barátkozott össze a családfővel. Aki most népes családjával egyetemben ott állt a Pirosék ajtaja előtt. Apu behívta őket hozzánk. Mikorra én is bementem a nagyszobába, már ott ültek mindannyian. Lotfia (az asszony) a dívány közepén, mellette jobbról két lány, balról két fiú. Elég riadtak voltak. Az ember az asztalnál ült a fotelben. Az arab család dermedt csöndben hallgatta, amíg mi arról vitáztunk, hogy mit is csináljunk. Végül megállapodtunk abban, hogy elmegyek a taxiállomásra; és taxival kimegyek a Pirosék telkére. A kocsiban a sofőr végig Napóleon Boulevard-t hallgatott, és nagyon lassan hajtott. Kiborító egy hapsi volt. Például legalább öt percet lassogott egy Trabant mögött. Végre hosszas furikázás után letett a Pirosék előtt. Kifizettem és berohantam. Csöngettem. A Piros Néni nyitott ajtót. Ideges hangon mondtam neki: Csókolom! Itt vannak az arabok! – Teri néni rögtön a szívéhez nyúlt. – Hol vannak? – kérdezte. – Csak nem a taxiban? Rögtön megnyugtattam, hogy nem, nálunk vannak a városban. A taxi közben elment. A belső szobából kis tapétadarabokat láttam a levegőben lefelé pilinkélni. Kiderült, hogy a Piros Bácsi éppen festéshez készítette elő a terepet.

A Teri néni rögtön izgatott készülődésbe kezdett. Úgy beszélték meg, hogy Teri néni elviszi a kocsit, a Piros Bácsi meg a tíz perc múlva induló busszal jön. Be is vágódtunk rögtön a világoskék papundekli dobozukba. Olyan tulajdonságát hozta ki a néninek az idegesség, amire álmomban sem gondoltam volna. Már azt, hogy gyönyörűen tud káromkodni. Szóval vidám dudaszó és káromkodás közepette elértünk egy ABC-ig. Három hajórakomány élelmiszerrel jöttünk ki a boltból. Mivel csirkehúst nem kaptunk, irány a Skála. De nem voltunk benne biztosak, hogy nyitva találjuk szombaton kettőkor. Csodálkozva láttuk – még az autóból –, hogy mekkora tömeg áll a bejárat előtt. A Teri néni nem talált parkolóhelyet. Egy egész ménesre való lónak mindnek leszakadt a… hm, de előtte gyönyörtelve egyesültek az előttünk srégen beállt autókkal. Otthagytam a nénit alapjáratban berregni, és futottam a bejárathoz. Mindenféle náció állt már ott. Leszólítottam egy idős nénit: – Tessék mondani, nyitva lesz a Skála? – Igen. – Közben két helyes fiú ment el mögöttünk, és olyan érdekesen végigmértek. 5 perc ácsorgás után újra megszólalt a nénike: – Nyitva lesz a Skála, de csak mozgássérülteknek.

Hú, mint az őrült vágtáztam viasza a kocsihoz, ezért vesztegettük itt a drága időt! Teri néni közben talált parkolót, amibe ha két másodperc erejéig, de csakazértis beállt. Ha mindaz teljesül, amit a Teri néni mondott, akkor az egész városból nem marad más, mint romhalmaz, de a romhalmazon új élet serkenne: egy kutyával kapcsolatot létesítő gyalogos formájában.

Mire hazaértünk, érdekes kép fogadott minket. A kis szobában Apu ült, és beszélgetett Abdullával. De úgy, mint a súlyos süketségben szenvedő idős bácsikkal szokás. Nem tudom, miért gondolta azt, ha ő hangosan beszél magyarul egy arab embernek, akkor az megérti. A Teri néni áttessékelte őket a lakásába, nekünk pedig nagyon szépen megköszönte a segítséget. A Piros Bácsi is megérkezett, nem kellett hozzá 10 perc. Csak arra leszek kíváncsi, mit ad nekik enni, mivel csirkét nem kaptunk, – és az arabok nem eszik meg a disznóhúst.

Mozgalmas volt ez a mai nap. Nem volt időm semmire sem. (Bánat, bútorütögetés stb.)

*

Ma is lent voltunk Agárdon fürdeni. Megfigyelésekben gazdag nap volt. Le is írom a benyomásaimat, még mielőtt elfelejtem őket.

Színhely az agárdi strand, verőfény, a hőségtől vibráló levegő, kiégett fű, távolabb néhány satnya fa. Két nagyméretű törölköző kiterítve. Az egyiken skorpió, a másikon oroszlán. Ezek a mi törölközőink.

Nem messze tőlünk egy pad, amin két fiatalember üldögél és cigarettázik. Átlagéletkor 17 év. Három lány érkezik hozzájuk vihogva, és nemsokára tanúi lehettünk, hogyan fordul ki a világ a négy sarkából. A lányok közül kettő szóba elegyedett a srácokkal, majd párokba fejlődtek. A harmadik lány kicsit csúnyább volt, mint a többi, így ő a pad szélén húzódott meg, és a történteknek csak passzív szemlélője maradt.

A lányok pár perc múltán aktívan udvarolni kezdtek a fiúknak. Az egyik kézen állt a kiválasztottak előtt, és kézen járt. Többször is. Később fésülgették a fiúk haját. Azok röhögve állták. Masszázsban is részesítették az ifjoncokat, akik ezt már nagyobb zavarral fogadták – időnként fel is ugráltak a padról. De a lányok csak mentek utánuk, és folytatták az ostromot. Istenkém, hová jutottunk? Meséltem Anyunak is, hogy mit láttunk, erre teljes lelki nyugalommal ezt válaszolta: – Mi is csak azon csodálkoztunk Apáddal, hogy te miért nem jársz udvarolni. – Most nem tudom, viccelt-e.

Délután járkáltunk a városban, valami jó ruhát akartam venni, meg egy új szandált. Meg még egy csomó mindent. A sok bolyongástól úgy elfáradtunk, hogy csak vánszorogni tudtunk a Katival. Egyre lassabban azt is. Kérdezte is a Kati, hogy miért nincs szárnya az embernek. Jó, mi? Azzal nyugtattam meg, hogyha szárnyunk lenne, akkor fáradtan húznánk magunk után a porban, és azon nyavalyognánk: – Miért is van az embernek ilyen dögnehéz szárnya?

Próbáltuk a fantáziánkkal elterelni a figyelmünket a fáradtságról. A beton-aszfalt járdaszegélyből homokos tengerpart lett, a kétoldalt sorakozó panelbunkerokból pedig hatalmas, egyenes törzsű pálmafák. Rúgtuk a homokot, és messzebb (valahol az ovi tájékán) már meg is láttuk a tengert. Gyönyörű azúrkék, felette sirályok. Az ovisokból halacskák lettek, egy nagyobb formátumú óvó néniből pedig vitorlás hajó. És még titokban odaképzeltem magamnak a Zsoltit is, de ezt nem mondtam hangosan. Néha egyáltalán nem jó ez a fenenagy fantázia. Már csak egy hét van a tanévnyitóig.

Kitaláltam valamit. Ha leülök egy üres famentes rajzlappal, és sokáig nézem, vonalakat látok rajta kibontakozni. Ha megláttam a vonalakat, akkor a többi igazán egyszerű – csak össze kell őket húzni. A mai rajzlapomból egy nagyon jó jött ki. Az egész tulajdonképpen egy szép fej profilból, rajta gyökérszerű fonadékok. Olyan jó lett, mintha nem is én rajzoltam volna. Aztán még arra is rájöttem, hogy ezekből a vonalakból nagyon sok mindenre lehet következtetni. Például a hangulatra vagy ilyesmire. Az én vonalaimból ezt tudtam kiolvasni:

1: Színes a fantáziám, mert sokféle vonalat, kacskaringót használok, és a grafit sokféle árnyalatát.

2. Igaz, hogy sokféle vonalat használok, de nem fejezem be mindegyiket. Vagyis: szétszórtság, szétaprózódás, felületesség. Ebből is kiütközik az, hogy nem tudok sokáig egy dologgal foglalkozni. Ami igencsak rossz. (Anyu ezt gyakran mondja, főleg takarításkor vagy ablakpucoláskor.)

De hogy ez a dolog a vonalakkal egyáltalán nem hülyeség, az abból mutatkozik, hogy akikkel megcsináltattam ezt a lappróbát, mindenkinek más jött ki.

Anyu vonalai határozottak, itt-ott egy kis kitérés, aztán a vonalat befejezi ott, ahol elkezdte. Apué már kacskaringósabb, és többféle vonalat használ, de ő is befejezi, sőt néhol több helyen is összekapcsolja a fővonallal.

Ha nagy leszek, majd kifejlesztem ezt a vonal-dolgot, és nyitok egy irodát. Kellemes zene szólna, és szép krémszínűek meg barnák lennének a bútorok. Esetleg lenne még halvány világoskék és finom pasztellszínek. Az emberek eljönnének, és ha kíváncsiak arra, hogy milyenek, fognának egy rajzlapot, és rajzolnának. Én pedig hosszan szemlélném a rajzokat, aztán megmondanám, amit kiolvastam belőlük. Ha tudnák az emberek, hogy hol hiányzik belőlük valami, akkor talán megpróbálnának javítani a dolgokon, és azután úgy élni, hogy sokkal jobbak lehessenek.

A szomszéd gyerek hangját hallom hirtelen belül, amint gúnyosan azt kiáltja: – Majd belelóg a kezed a bilibe, és felébredsz!

Amíg iskolás vagyok, még tervezgethetek. De mi lesz utána? Nem akarok felnőtt lenni!

*

Tegnap lázas voltam. Ma délelőtt csak hőemelkedésem volt. Nagyon vicces: éppen a vakáció utolsó hetében. Olyan melegben fekhetek itt az ágyon, hogyha egy kicsit megerőltetem az agyam, akkor nyugodtan Afrikába képzelhetem magam, mondjuk, a Tanganyika-tó partjára. (Nemrég olvastam ki az Ébred a dzsungelt.)

Ebben a pillanatban eléggé hányingerem van. Most az ágyban fekve írok, de egyáltalán nem jó. Mintha egy ringlispíl közepébe lennék beleépítve. Utálok lázas lenni! Meg vagyok kötve, és gondolkodásra vagyok kényszerítve. Pedig tudom, hogy minden hiábavaló. Nagyon beteg vagyok. Holnap talán meg is halok. Kossuth Lajos azt üzente, elfogyott a regimentje… Ma állandóan ez járt az eszemben, még álmomban is. Mindenfélét összevissza álmodtam az éjjel: összevissza álmok, összevissza képek, és közben tűrhetetlen hőség. No és persze Kossuth Lajos. Akinek a regimentjébe állt be a Zsolti trópusi sisakban egy sereg elefánt élén. Az elefántok után néger harcosok mentek lándzsákkal és bambuszvágó késekkel felfegyverkezve, és azt kiabálták: Nyama! Nyama! És üldöztek árkon-bokron, hét lakótelepen át. A vége az egésznek az lett, hogy kiesett (álmomban) a kontaktlencsém, és nem tudtam menekülni tovább, mert minden homályos lett. Csak az üvöltözést hallottam körülöttem, és az őrjítő Kossuth Lajos azt üzentét. A fülemre szorítottam a kezemet, és sikítottam, sikítottam… addig, amíg valaki hozzám nem ért. A Zsolti hangját hallottam, amint azt mondja: – Zsófi! Zsófikám, nyugodjál meg, itt vagyok! Ne sírj, hiszen megtudtam, hogyha a Holdat és a Napot összeadjuk, akkor az összegül megkapott elefántok nem lépnek fel a jégrevüben! – Ettől a

közléstől csodálatosképpen megnyugodtam, és a sikítás is alábbhagyott. Amikor felébredtem, Anyu ült az ágyamon, és vizes ruhával törölgette a homlokomat.

*

Az elefántok mégis kaptak szerepet a jégbalettben!

Délután – ahogy felébredtem kis ebéd utáni szunyókálásomból – kit láttam! Na kit! Á Kacort? – Neem! Katit? – Neem! Nagyit? – Neem!! Hát akkor kit? Éppen átfordultam egyik oldalamról a másikra, amikor észrevettem, hogy valaki ül a fotelben. Azt hittem, Anyu. (Szemüveg nélkül elég rosszul látok.) Nagyot nyújtózkodtam, és már éppen szólni akartam, hogy „Hozzál már be, légy szíves, egy kis teát!", amikor ismerős illat csapta meg az orromat. És furcsa hang. Mintha valaki nevetést akarna visszafojtani. Most már tényleg felnéztem, és odanyúltam a radiátorra a szemüvegemért. Amikor feltettem, teljes lett a bizonyosság. Csak ennyit tudtam kinyögni: – Jéé!! Szia!?.

Zsolti, Zsoltikám, hát eljöttél! – belül ez muzsikált, zengett-bongott, de kívül elég hülye arccal csodálkoztam.

Odaült az ágyamra, és beszélgetni kezdtünk. Mindent úgy, ahogy valójában történt. Kati ment át hozzá még délelőtt, ő mondta el, hogy beteg vagyok, és hogy tulajdonképpen mi a helyzet. Fogtam a kezét a kezemben, és azt hajtogattam: Ugye, nem haragszol? Úgy szeretlek! – És egymás vállára borultunk. Illetve én jobban megközelítem a valóságot, ha azt mondom, hogy a mellére borultam. Ő a vállamra. Kicsit sírtunk is. Már éppen a könnyemet töröltem volna le, amikor a torkomra forrott a hüppögés. Uramisten! Hiszen én szemüvegben vagyok! És pöttyös pizsamában! Egy hímzett macival a jobb zsebemen!

Aztán rájöttem, hogy ez valahogy most nem számít. Már nem szégyelltem magam előtte, hiszen úgyis tudja, milyen vagyok.

Elmondtam neki az Attilát. Az a bizonyos csaj pedig a legjobb barátjának a barátnője. Megígérte, hogy majd bemutat nekik. Azt hiszem, nincs szükségem rá. Nekem (a családon és a macskán kívül) nincs szükségem senkire. Már úgy értem, hogy a Zsolti mellett. A Katit pedig aranyba kellene foglalni.

*

Most olvasom a Babonások kézikönyvét. Már teljesen kétségbe vagyok esve: az jött ki, hogy még a nyár folyamán meghalok. Nem árultam el senkinek, de megírtam a végrendeletemet.

Mielőtt eljönni érzem az utolsó órámat, majd jól látható helyre teszem a borítékot (amibe belevégrendelkeztem), mert ha eldugom, lehet, hogy sohasem talál rá senki. És akkor sohasem tudnák meg a végakaratomat. Egyelőre azonban nincs szándékomban meghalni. Egyáltalán miért is kell meghalnia az embereknek? Próbáltam magam elképzelni a föld alatt fekve, de csak hézagosan sikerült. Biztos vagyok benne, hogy ha bemászna valami hernyó a koporsómba, sikoltozni kezdenék. Akkor aztán menekülnöm kellene, és a föld alól csak nehezen tudnék kimászni.

Lehet, hogy tényleg vannak szellemek. Azok a holt lelkek, akik kimenekültek a sírjukból, nehogy beléjük harapjon valami giliszta. Brrr! A hideg is kiráz! Emlékszem, hetedik év végén voltam Zánkán táborban. A csoportunk lelkesen úszkált a tóban (egyforma ronda citromsárga úszósapkában), és pancsikáltunk. Egyszer csak elúszott mellettem egy vízisikló. Rögtön olyan félelem jött rám, hogy mint a villám úsztam ki a partra. De annyi erőm még maradt, hogy leadjam a segélykiáltást: – Vigyázat! Kígyó! – Az úttörőknek fenntartott partszakasz fél perc alatt letisztult, mert mindenki kimenekült a vízből.

Tisztára begolyóztam ettől a könyvtől, el is süllyesztem valahová.

A Zsoltival bementünk a városba körülnézni. Nézelődtünk egy illatszerboltban, válogattam, és az egyik polcon láttam mindenféle kis színes dobozokat. Megfogtam egyet, és el akartam olvasni, mi lehet benne. De csak külföldiül volt ráírva, azt meg nem értem. Nagyban rázogatom meg szagolgatom a dobozkát, amikor észrevesz a Zsolti. Addig a fiúknak való cuccokat bámulta. Odajött hozzám, és a foga között szűrve ezt suttogta: – Tedd le! Gyorsan tedd le! – Nem értettem, miért. Már egy bolti árus is minket nézett. Végül is a Zsolti kivette a kezemből a dobozt, visszatette a helyére, kézen fogott, és röhögve kisiettünk. Csak kint mondta el, hogy mi a csuda volt az, amit rázogattam. Úgy égett a fejem! Mit gondolsz kis Naplóm, mi volt abban a vacakban? Én sohasem találtam volna ki. Nem is tudom, hogyan fogalmazzak, – … hm, talán a kutyagumi nem a legmegfelelőbb szó…

Délután lett egy pattanás a halántékomon. Este fürdés után próbáltam kinyomni; recsegett-ropogott, vér folyt ki belőle. Az előbb megnéztem a tükörben, nagyon ronda. Ha végigterülnék a földön úgy, hogy be van csukva a szemem, és kicsit ki van öltve a nyelvem (lezseren a szájam sarkában), akkor mindenki azt hihetné, hogy főbe lőttek.

Híztam két kilót, valahogy le kellene fogynom, mielőtt észrevehetővé válik. Pár nap, és itt az évnyitó. Már alig várom azt a jó új könyvszagot. Itt az ideje, hogy lefeküdjek aludni, mert már 1/2 11 is elmúlt. Anyuék már alszanak. Apu kicsit hangosan veszi a levegőt. Annyira, hogy beleremegnek az ablakok. Na, megyek fogat mosni.

Már tudom hányadika van.

Augusztus 31., vasárnap.

Ma van az utolsó szabad napom. Holnap évnyitó. Most már nem kívánom annyira az iskolát, ahhoz túl közel van az egész.

Találtam egy jó kis fogyókúrareceptet. Le is írom, hátha elvesztem ezt a lapot:

7 óra: 2 dl paradicsomlé
9 óra: 2 db kemény tojás
11 óra: 2 dl tejes kávé
13 óra: 20 dkg párizsi
15 óra: 1 db alma
17 óra: 10 dkg sajt
19 óra: 1 dl tej

Ezt négy napig kell folytatni, és garantált az eredmény. Ahogy végigolvasom a lajstromot, én ezt mindet egy ülő helyemben kényelmesen el tudnám fogyasztani.

Izgulok. Holnap lesz a nagy nap. Nem is tudom, túlélem-e ezt az új sulit. Már úgy értem, képes leszek-e kijárni minden baj nélkül. Eddig mindig jó tanuló voltam, de sohasem tudni, milyenek lesznek az itteni tanárok. Hát majd meglátjuk.

Szeptember 1., hétfő

Megvolt az évnyitó. Szerencsém van azért, hogy a Katival egy osztályba kerültem, mert különben elég elveszettnek éreztem volna magamat. A sulit már eddig is láttam messziről, de valahogy az udvaron állva eléggé nyomasztóan hatott. Leginkább egy nagy laktanyához hasonlít, vagy börtönhöz. Rácsok is vannak az ablakon. Az egész iskola tele volt diákokkal, és mi, elsősök álltunk elöl, kisebb kupacokban. Az igazgató hosszú beszédet mondott, alig győztem a lábamat váltogatni. Két lány állt előttünk, azt hiszem, ők is abba az osztályba fognak járni, amelyikbe mi. Sütött ránk a nap, zümmögtek a legyek, az igazgató úr még mindig beszélt… A felsősök körülöttünk halkan vihogtak, beszélgettek, de mi mukkanni se mertünk. Éppen egy nagyot ásítottam, amikor az előttünk álló

egyik csaj hátrafordult: – Vigyázzatok! Elájul! – de akkor már a másik hátra is dobta magát. Pont az én karjaimba. Egyrészt az ijedtségtől, másrészt a hirtelen nagy súlytól majdnem a földre ejtettem. A Kati is csak bénázott mellettem, nem tudta, hogy mihez is kapjon. Az osztályfőnököm intett két ifjú gárdistának, akik rögtön hozzánk rohantak. Két fiú volt, és alig tudták átvenni tőlem a Gabit, pedig már igencsak rogyadoztam. Ott álltak tehetetlenül, és nem merték megfogni. Végül mégis átgyömöszöltem a szerencsétlent a kezükbe, és megfogták jobbról-balról a karját. Úgy vitték ki, hogy húzták maguk után a porban a lány lábát, mintha rongybaba lett volna. Az igazgató úr folytatta a beszédet, és időnként megtörölte a homlokát, amikor lapozott a papírjai között. A végén azzal fejezte be, hogy nem szereti a sok beszédet, és ezennel ünnepélyesen megnyitja a tanévet. Holnap lesz az Első Nap Az Új Suliban.

szeptember 2.

Kiosztották a tankönyveket. Jó pár még nem érkezett meg. Ez is bizonyítja, hogy a „könyvellátás idén is zavartalan”. Felírtuk az órarendet is. Tök furcsa tantárgyaink lesznek: bonctan, állattenyésztés stb. Sajnos lesz matek, fizika és kémia is. Nem tudom, miért nem találnak ki olyan iskolát, ahol ezek a tantárgyak száműzve vannak az órarendből. Ha meg valaki szereti őket, akkor választhatná más tantárgyak helyett. Idegen nyelv továbbra is az orosz marad. Erről meg már említést sem teszek.

Az osztálytársaim elég furcsák még, egyelőre. Az ország minden tájáról jöttek ide okosodni. Sok koleszos van köztük. Holnap gyakorlat lesz. Kellett is szerezni gumicsizmát meg munkásruhát. Hát, nem mondom, pazar látványt nyújtok benne. A gumicsizmám színe pedig piros. Úgyhogy a Zsolti énekelhetné, amit néha Nagyi szokott: „Rámás csizmát visel a babám…”.?

szeptember 3.

Megvolt az első nagy gyakorlat. Azt hittem, hogy megtanítanak minket oltani, vagy ilyesmi, hát nagy tévedés. A mi csoportunk (mert gyakorlatok idejére az osztályt csoportokra osztották) egész délután árpát zsákolt, később pedig baromfi-tápot. Nem csodálnám, ha a szilikózis vinne el! Az öltözőben a csizmámból tekintélyes kupac árpa szóródott ki, és akkor nem beszélek még arról a csiklandós porról, amit a munkásruha alatt viseltem. A mi csoportunkban csak lányok vannak, és a közös szenvedés egy gyakorlat alatt összerázott minket. Főleg akkor, amikor a két számmal nagyobb gumicsizmámban elbaletteztem a Hattyú halálát.

szeptember 4.

Szörnyűség! Ma már tanultunk! Mivégre ez a nagy sietség, kérem?? Hiszen előttünk áll egy teljes iskolai év! Matekon a tanár úr felmérőt íratott. Azért, hogy felmérhesse, milyen sekélyes is a tudásunk. Megígérem, hogy viszek Szent Antalnak egy szál virágot, ha nem lesz egyes.

A Kati mellett ülök. Az osztályban 36-an vagyunk, és ebből csak 16 lány.

Most már egyre jobban meg tudom különböztetni az osztálytársaim arcát. Azt hiszem, jó kis osztály leszünk. Az a lány, aki elájult az évnyitón, most ott ül mögöttünk, a barátnőjével együtt. Gabinak és Rózsának hívják őket. (A Gabi nevét már az évnyitón is tudtuk.) Mi a második padban ülünk, Gabiék pedig a harmadikban.

Délután itt volt Zsolti, és kaptam tőle ajándékba egy pici kis kaktuszt. Egész kicsi cserépben van. Nagyon örültem neki, és rögtön el is neveztem Bélának. Nem tudom, miért, de olyan Béla formája van. Anyu azt mondta, hogy ha nagy lesz a Béla, akkor egy nagy virág nő neki a fején. De csak keveset szabad locsolni. Mire virágja lesz, abba beletelik jó pár év. Miért nem vagy te öt évvel öregebb, Béla??!

Reggelente busszal járok suliba. Olyan lányok is vannak a megállóban, akiket látásból már ismerek. Szoktunk velük beszélgetni is. Utóvégre még négy évet fogunk eltölteni egy buszmegállóban.

Ha nagy leszek, szeretnék valami nagy és fontos ember lenni. Híres költő vagy festő vagy író vagy feltaláló… akármi. Valamiben tehetségesnek lenni, TUDNI úgy, ahogy a többi ember nem tud. Lehet, hogy primitív vagyok ilyen dolgokhoz, mint a matematika, de akkor is… Tenni szeretnék valamit, de nem tudom, hogy mit. Valaki azt mondta, hogy mindenkinek meg kell találnia azt, amiben tehetséges. Mert mindenkinek van egy olyan rejtett kis képessége, amiben más, mint a többi ember. Úgyhogy felcsapok tehetségkutatónak. Megkeresem a saját tehetségemet. De addig is meg kell tanulnom bonctanra a makro- és mikroelemeket. Minő boldogság!

szeptember 5.

Van egy hülye gyerek az osztályban. Már az első iskolai héten kitűnt. A hülyeségével. Úgy hívják, hogy Izsó Ákos, de mindenki csak úgy beszél róla, hogy „az Izsó”. Vagyis a Zizsó. Pedig nem lenne buta srác.

Már megfigyeltem, hogy minden osztályban van ilyen Zizsó, akire rászállnak a többiek. És ezek a Zizsók meg tűrik. De a többiek is hibásak, miért van ez, honnan van meg bennük ez az ösztönös kegyetlenség?

Szünetben a hetes kiabálja: – Hé, Zizsó! Hozz a portáról krétát! Mosd ki a szivacsot! – Mások meg: Hozz a büféből kiflit!

És a Zizsó ugrik, serénykedik, mindent megcsinál. Közben mintha örülne neki, hogy a többiek foglalkoznak vele. És még csak az első hét telt el. Mi lesz a szerencsétlen Zizsóval később??!

Az egyik lánynak van perzsamacskája. Lány. Mondtam neki, hogy az én tulajdonomat pedig egy Kacor nevű kacér perzsa ifjú képezi. Most már előrehaladott tárgyalásokat folytatunk a családegyesítés érdekében. Vagyis: vasárnap viszem a Dóriékhoz egyesülni a Kacort!

szeptember 6.

Hát ez nem igaz! Ma is annyit ebédeltem, mint valaha régen (úgy másfél évvel ezelőtt) fénykoromban. Teljesen a testem rabja vagyok. Most olvastam ki G. Hajnóczy Rózsa Bengáli tűz c. könyvét. Ebben olvastam a jógikról, akik koncentrálással és megfelelő légzéssel ki tudják kapcsolni az éntudatukat, és szellemük el tud merülni a lét fontos kérdéseiben. Megpróbálom én is ezt, hátha elmélkedéssel rátalálok önmagámra, a tehetségemre. Le is írom ezt a részt a könyvből: „Hogyan kell helyesen venni a lélegzetet, hogy a test működését befolyásolja? – Figyelj ide, Anyám – válaszolt a kérdésre a yogi –, zárd le jobb orrlyukadat hüvelykujjaddal és a balt két utolsó ujjaddal. Aztán nyisd ki a jobb orrlyukad, és szívd be lassan, erőteljesen a levegőt. Utána zárd le ismét mindkét orrlyukadat, és járasd körül a lélegzetet tüdődben, és engedd ki bal orrlyukadon. A művelet alatt elmerülve szent szövegekre vagy elvont tárgyakra kell gondolni. Hosszas gyakorlat árán a lélegzet az összes főereken áthatol, és felemelkedik, a fejbúb felé törekszik, ott útját állja a Kundalini, egy kígyószerű erő, amely alva őrzi a bejáratot. Ha ezt sikerül felébreszteni, akkor a lélegzet bejut a legmagasabb régiókba, és megnyugszik… a titokzatos körök… láthatókká válnak. Ezek a kezdő yogiknál sötét színűek, a gyakorlottnál kivilágosodnak, és körben forognak.” Többször is elolvastam ezt a részt, hogy teljesen megérthessem. Befogtam az orrlyukaimat, de beszívhattam valami kis pihét, vagy nem is tudom, mit, mert iszonyú tüsszentés jött rám. De ha most nem is sikerült az elmélyülés, ez a dolog továbbra is nagyon érdekel. A jövő héten el is megyek a könyvtárba, hogy kivegyek egy jóga-könyvet.

A továbbiakban szénhidrátokban szegény étkezést kellene folytatnom. Ha leülök, és felhúzom a pólómat, akkor ugyanis kiderül, hogy két

terebélyes hurkára oszlik a hasam. Le kell győznöm magamat. Mert csak így sikerülhet leszoknom olyan káros szenvedélyről, mint amilyen az evés.

szeptember 7.

Üres a lakás. Nem nyávog senki mellettem, ha a konyhában eszem, és nem ugrik fel senki puha tappancsával az ölembe. És nem piszkít senki a folyosó szőnyegére. Kicsi drágámat ma hagytam ott annál a nőnél. A biztonság kedvéért két teljes napig nem fogom hazahozni; egy szenessufniban fog szegény Kacor nászéjszakázni. Az a bizonyos nő teknőcszínű, szürkéssárga a szeme. Amikor letettem mellé a Kacort, dühösen kurrogott, és csapkodott a farkával. Házsártos egy nőszemély lehet. Amúgy Lukréciának hívják, de a Dóri csak Luknak, vagy Lukinak becézi. A macska nevéről rögtön Nagyi jutott az eszembe, vagyis inkább egy mondása: „Leshetsz aztán, mint a lukinyúl!” Kicsi koromban nem tudtam, hogy mi az a lukinyúl, de nagyon viccesnek találtam. Apu magyarázta el olyan 5-6 évvel ezelőtt, hogy a „lukinyúl” kifejezés valószínűleg egy ártatlan üregi nyulat takar.

Úgy állapodtunk meg a Dórival, hogy vagy egy kismacskát, vagy annak az árát kapom a nászért cserébe. Szegény Kacor, ha tudná, hogy kiárulom legnemesebb érzelmeit! Utánaolvastam a „macska” címszó alatt ennek az egésznek. Megtudtam, hogy a macskát Egyiptomban háziasítottak, és nagyon tisztelték. Annyira, mint valami istent. Pl. ha meghalt egy család macskája, akkor mindenkinek gyászt kellett öltenie, és a macska testét bebalzsamozva temették el. A Búvár zsebkönyvben ennyi állt a nászéjszakájukról: „Évente kétszer panaszos, síró nyivákolással párzik, s 56 napi vemhesség után 4-6 kölyköt vet a nőstény, melyeket nagyon gondosan nevel fel és tanít vadászni.” Ebben a zsebkönyvben olvastam ezt is:

„Perzsamacska: Hosszú szőrű, busa fejű, igen szép fajta. 14-15 színváltozatban is tenyésztik, a fehéret – mely gyakran süket – angóramacskának is nevezik.”

Most jelen pillanatban nagyon meg vagyok rémülve. A Kacorban is vannak fehér foltok; csak nem süket? Ha hazahozom, első dolgom lesz megbizonyosodni felőle. Megnéztem a bonctankönyvemet is, hátha találok benne valamit a macskákról. De hiába lapoztam, nem találtam mást, csak tehén-, ló-, tyúk-, sertés- és juhcsontvázakat. Szörnyű gyanúm támadt. Egyetlen macska boncképével sem találkoztam. Sem kutyával, tengerimalaccal, aranyhallal, de még ékszerteknőssel sem. Hogyan fogom így ápolni a Kacort, ha mondjuk, halálos kór támad rá?

szeptember 8.

Újra itthon! „Újra itt van a nagy csapat!” Elhoztam a Kacort árinak a nőnemű fenevadnak a karmai közül. Amikor bementem érte a szenessufniba, egy polc tetején találtam rá. Ott remegett szegényke. Nem vagyunk benne teljesen bizonyosak, hogy a hőn óhajtott nász végbement-e. De én nem vagyok annak oka, ha a Kacor heveny impotenciában szenved, biztosan a Luki kikarmolta belőle az összes érzelmet. Miken mehetett át szegénykém! Lehet, hogy tönkretettem a kis pszichéjét vagy mijét egy életre. A Luki most már nyugodtan visszamehet a szobába, a fonott cicaházba. Neki ugyanis egész frankó fonott viskója van, még a neve is ki van rá téve egy szép kis táblácskára: LUKRÉCIA. A Dóriék háza tök jó: kétszintes, minden szinten fürdőszoba, tévé (Grundig és színes) és nagyon szép bútorok. Az apukája maszek teherfuvarozó. Van két teherautójuk is, meg két maszek kocsijuk. Az egyik kocsi „csak” egy Lada, a másik viszont sport Merci.

Az anyukája nagyon szép. Ahogy a nagymamám mondaná: „Még otthonra is ki van csinálva.” Vagyis szépen ki van festve, és olyan a haja, mintha frissen lenne fodrászolva.

Ahogy jöttem a buszon a Dóriéktól, egy bácsi megkérdezte: Hány éves ez a kis pincsi? Mindig kézben kell fogni? – Először körülnéztem, hátha a mögöttem ülőnek szól, de nem. Aztán felvilágosítottam, hogy ez az állat a kezemben nem pincsi, hanem macska, és nem kell mindig fogni, mert nincs túlzottan oda érte, de most speciel így utazunk. Biztonság az biztonság.

Otthon letettem a földre a Kacort, aki rögtön a tejestányérkájához futott, és nyávogva követelt magának innivalót. Lehet, hogy nem is etették? Aztán feltámadt bennem az aggodalom: vajon hall-e a Kacor? Nagyban lefetyelte a tejet, amikor odalopóztam mellé, és a fülébe ordítottam, hogy: – HU!

A hatás frenetikus volt. Egy pillanat alatt őrjöngve körbenyargalt a szobában, köcsögöket és virágvázát leverve, majd szaltózott egyet a fotelról, és az ágyra ugorva felmászott a függönyre. Az ablak viszont nyitva volt, és így a lendület függönyöstül kicsapta az erkélyre. Talán meg is hal, ha szerencsére a körme bele nem akad a függöny rácsaiba, és végleg a leszakadt függönybe gabalyodva, nem landol az erkély sarkában.

Atyavilág: mit fog szólni Anyu ehhez a pusztításhoz? Még jó, hogy Pirosaknál vannak vendégségben. A Kacor is nagyon zaklatott lett. Alig tudtam kiszedni a függönyből. Ami hogy néz ki!!! Pedig Anyu milyen hosszas utánajárással választotta ki… és a váza! Meg a kis skóciai

dudásfigura! Ezt még az egyik nagybátyám hozta Angliából, és ha megnyalom, tök sós íze van. Talán sóból Van. Vagyis volt. Ugyanis a fejét csak nagy nehezen találtam meg a fotel alatt, a skót duda darabját viszont nem láttam sehol. Ezt sietve bevittem a szobámba, majd megragasztom Ferrobonddal, és senki sem veszi észre. A vázán azonban nem segíthetek. Kacor! Mit tettél velem?? Bár erről szegény kis állat most nem tehet, én ijesztettem halálra. Édes Istenkém, hogy lehetek ekkora ökör?

Jó időbe telt, amíg rendbe tettem mindent. Amíg a rendrakás nemes műveletét végeztem, addig a Kacort bezártam a fürdőszobába. De továbbra is nagyon ideges volt, ezt a fürdőszobaajtón felhangzó tompa puffanásokból tudtam lemérni – minden bizonnyal szabadulni akart. Talán neki is színes fantáziája van, és el tudta képzelni, hogy ennyi szörnyűség után mi várhat még rá. Úgyhogy elhatároztam: megnyugtatom.' Nagyon egyszerű módon: nyugtatóval. Seduxent nem találtam a gyógyszeres fiókban, de altatót igen. Vágtam Kacornak egy nagyobbacska darab csibehúst, és abba bugyoláltam a gyógyszert. A húst meg is ette, de a gyógyszert ügyesen kiköpte. Kísérleteztem még párszor, de a fogyó húsmennyiséget látva, felhagytam vele, és egyszerűen lenyomtam a torkán a tablettát. Aztán vártam, hogy mi történik. Olyan 5-6 perc múlva elkezdett szédülni, és érdekes kacskaringós útvonalon igyekezett a vacka felé: csak nem mérgeztem meg? Próbáltam meghánytatni, de csak annyit értem el vele, hogy megharapta az ujjamat. Ezután nem sokkal pedig mély álomba zuhant. Súlyos dilemmába estem: vajon felébred-e valaha is ebből az álomból??

Ha nem, akkor én vagyok a gyilkosa. Szegény szerencsétlen, sokat szenvedett kis állat!! A halálba hajszoltam! Minden büntetés kevés.

Anyu tök mérges volt a vázáért, amikor elmeséltem, hogy a huzat bevágta az ajtót, és attól ijedt meg annyira a Kacor, hogy mindent levert. Szörnyű: már hazudtam is. A bűn útjára léptem.

Anyuék még nem vették észre, hogy a Kacor gyilkosság áldozatává vált. Sőt, Apu még nevetett is, amikor megbökdöste a macskát, és azt kérdezte: Mi van, Ludmilla, fárasztó volt az éjszakai műszak?

No comment.

szeptember 9.,

Anyu porszívózáskor megtalálta a skót duda darabjait. Rögtön kitört a patália: adjam el ezt a macskát azonnal, mert több kárt csinál, mint hasznot. Nem tudom, mit várnak egy kis háziállattól, talán tojást tojjon? Most

tényleg haragszanak rá – a függöny – a váza – a skót dudás – a tönkreázott fotel és padlószőnyeg miatt.

Apu azzal is fenyegetőzött, hogy: „Egyszer agyonlövöm ezt a dögöt!!” Nem kérdeztem meg tőle, hogy: Mivel, Apu? A konyhai gázpisztollyal? – Amikor ma hazajöttem a suliból, már felébredt „kicsi szemem fénye”. És ugyanolyan kedves kis macsek lett, mint régen. Olybá tűnik fel talán előtte minden, mint egy rossz álom.

Kati szüleinek megvolt a válóperi tárgyalása. Megkapták a válóperes papírt is, amiben kimondják, hogy Józsi bácsi hibájából történt meg a válás. Ez nem tudom, miért fontos, ha a Józsi bácsi továbbra is ott lakik náluk. És nem is fog elmenni, mert a Délutáni Kiszállás talált más elszállásolni való nős embert.

Ma csendben kellett lennem egész nap, mert Apu rosszul érezte magát: fájt a szíve. De annyira, hogy még géemkázni se tudott elmenni. Jobb lenne kihívni hozzá az orvost.

Apu ma éjjel olyan rosszul volt, hogy kijött hozzá az ügyeletes orvos, és injekciót adott neki. A szíve beteg. Az orvos azt mondta, hogy próbáljon meg többet pihenni. Felírt neki egy csomó gyógyszert, és beutalta a kórházba kivizsgálásra.

Nem is tudok többet írni – ha csak eszembe jut Apu betegsége, olyan rossz érzés fog el.

szeptember 10.

Ma is voltunk gyakorlaton. Minden szerdán lesz ezentúl. Sertéstelepen voltunk – nagy hatást tett rám. Először is a legfontosabb dolog, ami megragadott, az a SZAG volt. Az öltözőben átöltöztünk munkásruhába, aztán a továbbiakban az állatorvos tartott munkavédelmi oktatást. Mert az minden munkahelyen kötelező. Ilyeneket mondott, hogy: ne mászkáljunk a trágyacsatorna környékén, nehogy beleessünk, és a sertések közé mindig ketten menjünk. Ez azért fontos, mert ha egyedül lenne az illető, és megcsúszik valamin, és beveri a fejét (bent a malacok közt), akkor előfordulhat, hogy kikezdik. Már hogy beleharapnak és megeszik. A bácsi ezt elég viccesen mondta, mi nagyokat nevettünk rajta. Most nem is tudom: viccelt-e vagy sem?

Azt is mondta, hogy nagyon rossz a gépek műszaki állapota, és ezért figyeljünk a targoncára, nehogy elüssön minket, mert rossz rajta a fék. Ennyi előkészítés után neki is vághattunk a gyakorlatnak.

Jó meleg volt, és az épületek között dögletes bűz lengedezett. Benyitottunk az egyikbe, és olyan látvány tárult elénk, amilyenben még sohasem volt részünk. Egymás mellett hosszú sorban „kutricák", vagyis szinte testre szabott, rácsos micsodák. Minden kutricában egy sertés volt, és alig tudott mozdulni.

Voltunk az elletőben is, ez nagyon jó volt. Láttuk, hogyan szüli meg az anyamalac a kicsinyeit. Olyan aranyosak voltak azok a kicsi, rózsaszín malackák! Legszívesebben hazavittem volna egyet.

Láttuk a mesterséges megtermékenyítés folyamatát. Először a csoportból mindenki zavarba jött meg nevetgélt, de hamar megszoktuk. Az egésznek az a lényege, hogy a telepen, mondjuk, van 50 db kiváló minőségű kan sertés, a többi 5-600 pedig koca. Láttuk, hogyan veszik le az ondót a kanoktól, és azt hogyan hígítják, vizsgálják. A későbbi munkánk is az volt, hogy egy-egy ápolóval be voltunk osztva termékenyítésre. Mi ugyan csak a hígított ondót szívtuk fel a fecskendőbe, és adtuk a felcser kezébe. Úgyhogy apa lettem. Ha nem is vér szerinti.

Az öltözőben nem tudtunk zuhanyozni, mert rossz volt a zuhanyzó.

Legalább így volt helyünk a buszon.

Átjött a Zsolti. A szoba legtávolabbi sarkába húzódtam tőle. Pedig amióta hazajöttem gyakorlatról, azóta háromszor fürödtem, és kétszer hajat mostam. De én még mindig úgy érzem, hogy büdös vagyok. Anyu megszagolt, de csak annyit mondott, hogy jó illata van a testápolómnak. Nem tudom, viccelt-e.

Amikor a Zsolti közelebb akart ülni hozzám, akkor rákiáltottam: – Ne mozdulj! Maradj ott, ahol vagy! – Nevetve kérdezte: – Mi ez, egy új játék? – Azon is nevetett, amikor elmondtam, hogy mi bajom. Csak nevetett és megszagolt. Aztán egy nagyot harapott a kezembe. Nem is tudtam, hová legyek a csodálkozástól.

szeptember 12.

Aput beutalták a kórházba három hétre: kivizsgálják. Feleltettek fizikából, és nem tudtam semmit. Kaptam haladékot a következő óráig, hogy mindent pótoljak. Ennyi sorscsapás!

szeptember 16.

Már jó ideje nem írtam – nem is tudom, mikor fordult velem ez utoljára elő. Azóta szegény Kacornak szorulása van. Nem tudom, mit csináljak vele, annyit kínlódik. Talán beadok neki egy hashajtót, majd meglátom. Apa már több mint egy hete, hogy bevonult a kórházba, nagyon furcsa nélküle itthon.

Azonkívül holnap lesz a névnapom. Már mit összeizgultam! Annyit, hogy bele is fáradtam. Jövőre, megfogadom, nem fogok hangosan izgulni. Kíváncsi leszek, úgy kinek fog eszébe jutni.

Feleltem magyarból, ötösre. Az Antigonét kellett elemezni. Tök könnyű volt. Viszont felmérőt írtunk kémiából: Szerencsére nem osztályozták, csak tájékoztató jellegű pontszámot írtak rá. Én csúcsot javítottam. Nekem lett egyedül kétpontos dolgozatom az osztályban. Nem állhattam a tanárnő elé magyarázkodni: kérem, a mi iskolánkban megbetegedett a kémiatanár, és egy magyar-német tolmács helyettesítette! Neki kell állnom kémiát tanulni, mert még baj lesz. Fogok járni matektanárhoz is, egyedül nem megy. Először úgy volt, hogy a Katival gyakorolunk együtt, de aztán rájöttünk, hogy nem lesz jó. A múltkor is átjött magyarázni, és a végén annyira megzavartam a kérdéseimmel, hogy még azt se tudta, amire aznap ötöst kapott feleléskor. Nem is fárasztom tovább – még megbukik nekem félévkor. A matektanárom nagyon szigorú. A Zsolti is megígérte, hogy foglalkozik velem, de visszautasítottam. (Azért előtte még leplezem, hogy milyen szörnyen buta vagyok.)

szeptember 17.

Délután úgy beszéltük meg, hogy átjön Zsolti – hozza egy barátját – meg a Kati. Itt is voltak időre, összeismerkedtek, a srácot Imrének hívják. Meghívott minket egy kólára, összekaptuk magunkat, és a kocsijával elmentünk. Ez az Imre már 18 éves is elmúlt, és pincér. Ott dolgozik, ahová vitt minket: egy klassz kis első osztályú vendéglőben. (így ingyen volt a kóla is.) Jól elbeszélgettünk négyesben, és szürcsöltük a kólát, amikor betámolygott a bejáraton át egy részeg ember. Elég züllött külseje volt. Körülnézett, aztán arrafelé vette imbolygásának útját, amerre a mi asztalunk volt. Trágár szavakkal köszöntött minket, aztán bemutatkozott. Azt hittem, leperdülök a székről a kellemes piaszaga miatt. Hosszan bizonygatta, hogy ő úriember, sőt az asztalra is csapott a nyomaték kedvéért: – Iggen-nis hoggy a Lord úrriember… (A Lord az ő.) Aztán egy hirtelen mozdulattal odahajolt hozzám, és azt mondta: „Nem bírom a szagodat, ez biztosan szpré!” Az Imre közben intett a fizetőpincérnek, hogy vigyék el tőlünk. A pincér el is vezette. Csakhogy mindig visszajött. Sőt valahonnan egy széket is cipelt magával, és lezöttyent rá. Amikor rászóltam, hogy jobb lenne, ha távozna, nagyon csúnyát szólt vissza. A szomszéd asztalnál ülő külföldiek egy ideig hallgatták, hogy mit ordibál, aztán összepakoltak és elmentek. Mi is megittuk az ingyenkólát, és eljöttünk. A Lord nem bánkódott utánunk,

mert átült egy békésen kávézgató orosz katonatiszt asztalához. Elmenőben hallottuk a hangját, amint ezt bizonygatja: „Druzsba! Barátság! A Lord úriember!”

Nagyon reménykedem abban, hogy megtetszett az Imrének a Kati. De jó is lenne!!! Anyunak elmeséltem a Lordot. Legnagyobb meglepetésemre megkérdezte, hogy nem így meg így néz-e ki. Illettek rá az adatok. Anyu ismeri. Egy volt kolléganőjének a férje. Valami kamionsofőr volt, aztán elkezdett inni, és teljesen elzüllött. Felépített egy szép nagy, kertes házat, aztán, amikor inni kezdett, az asszony nem bírta sokáig: beadta a válópert. Azóta járja a Lord a vendéglőket, társaságot keresve.

Nem tudom, mit lehetne kezdeni az ilyen Lord-félékkel. Szegény Kacornak még mindig rossz a széklete. Vacsora közben mondtam is Anyunak, de azt válaszolta, hogy evés közben talán mellőzzem a részleteket. Nem tudom miért viselkedik ilyen hidegen. Apu már nemsokára kijöhet a kórházból. Holnap lesz a névnapom!

Megvolt a nagy névnap. Egy részről jó volt, más részről meg rossz. Sőt egy kicsit sírtam is.

A Zsolti tök rendes volt, meglepett egy Bross-kazettával meg egy üvegházzal a Bélának. Már régóta szerettem volna egy ilyen picike kis üvegházikót a Bélámnak, de túl drágának találtam ahhoz, hogy megvehessem. A virágosnál láttam, hogy ilyenben tartják az apró kis kaktuszokat. Szóval nagyon örültem neki.

A Katitól meg egy olyan nagy üveget kaptam. Olyan, mint egy hatalmas, átlátszó gömb, és kis alátéten áll. Ha teletöltöm vízzel, és belerakok egy virágot, akkor az nagyon sokáig eláll, és nagyon esztétikásan néz ki. Vagy inkább esztétikusan. Anyu viszont „csak” pénzt adott. Nem örültem neki. Azt mondta, hogy nem tudott mit kitalálni, vegyek rajta, amit akarok. Ez fájt. Legalább egy kicsit erőltette volna magát!

Nagyitól kaptam egy hálóinget. Maaarha szép! Akkora csipkék vannak rajta, mint a fejem. Főleg kétoldalt a vállán. Keményítve, vasalva kell hordani, és van elöl a nyakamnál két madzag, amivel meg lehet kötni. És leér a földig. És szép apró, kék pöttyök vannak rajta. Nagyi megvárta, míg aludni megyek, és felveszem a hálóinget. Láttam a szemén, hogy egy percre visszanosztalgiázik a múltba, amikor rám nézett, és azt mondta: – Zsófikám, gyönyörű vagy benne! Mint egy kis pillangó. Mindig így kellene járnod!

Illedelmesen mosolyogtam, még homlokon is puszilt, és méltóságteljesen a szobámba vonultam. Persze, mert kerülgetett a frász, hogy az a gyönyörűen keményített anyag plusz a csipke a bőrömhöz ért. Ahogy bementem a szobába, kikívánkozott belőlem, hogy felugorjak az ágyra. De beleakadt a lábam annak a francos hálóingnek az aljába, és akkorát vágódtam, hogy beleremegett az emelet. Jól kibicsaklott a lábam.

szeptember 22.

Még mindig bicegek, de ennek van egy nagy előnye: nem kell tornaórán lefutni a kötelező köröket.

Meggyógyítottam a Kacor szorulását. Most már belátom, hogy hiba volt. De egy életre okultam belőle. Ugyanis az történt, hogy egy húsdarabbal együtt beadtam neki egy hashajtót. Következmény: szépen összecifrázta a homokosládáját. A folyosót. A WC-t. A fürdőszobát. Más helyekre már nem mertem bezárni, úgyhogy beletettem egy nagy papundeklidobozba lent a pincében. Arra az időre, amíg rendet raktam, mert holnap jön haza Apu a kórházból. A sebesülésem miatt csak lassan tudtam dolgozni, de azért elég volt – Anyu ugyanis Apánál volt a kórházban.

Pfuj! Az orrom elé kötöttem egy vásznat, és mindent átmostam Hypós vízzel. Rettentő fertőtlenítőszag volt az egész lakásban. Anyu sem örült neki. Annak azért igen, hogy ilyen rendesen összetakarítottam. Nem tudom, ahhoz mit szólt volna, ha mindent eredeti állapotában hagyok.

A Kacort is kimostam a kis kék lavórban. Borzasztó volt. Most legalább egy napig nem adok neki enni.

szeptember 23.

Feleltem biológiából. Egyesre! Elbujdosok szégyenemben. De a biosztanárnőnk olyan bonyolult, hogy a magasröptű magyarázatait alig tudjuk ésszel követni. Egyetemen kellene tanítania, nem pedig középiskolában. Amikor felhívott felelni, rögtön nagyon féltem, és megpróbáltam koncentrálni a kérdésre. Mili néninek a kérdések a specialitásai. Egy kérdés átlagosan öt percig tart. Ma is elkezdte a kérdést a sejtektől, eljutott a szövetekig, aztán beszélt egy kicsit a gyökérszőrök szerepéről – mindezt egy lélegzettel. A kérdés végére többen ásítoztak, én pedig abban reménykedtem, hogy kicsöngetnek. Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy abbahagyta a beszédet, és kérdően néz rám. Az agyam majd szétpattant, hogy felfoghassam a burkolt kérdést, aztán amikor úgy gondoltam, hogy sikerült, akkor annyit mondtam, hogy: Káposzta. Lemondóan intett és közölte: – Egyes. – Mert hogy az volt a kérdés

lényege, hogy mondjak egy kétszikű növényt. Akkor miért nem kérdez rá egyenesen? Az óra hátralévő részében azt hallgathattuk, hogy: – Nem tudtok gondolkodni! Nem látjátok a lényeget! De majd én megtanítalak rá benneteket!

Utálom a mellébeszélést. Az egyenes, tömör megfogalmazást szeretem. És azt is szeretem tudni, hogy mit várnak tőlem. Nagyon el vagyok keseredve. A töri ötös sem vigasztalt meg.

Ma az Izsó nagyot alakított a szünetben. A fiúk felfedezték, hogy tud táncolni, vagyis breakelni. Igaz, hogy már rég nem divat, de akkor is. Ilyent még nem láttam. A fiúk felsorakoztak körben a terem közepén (a padsorok között van csak elég hely), és ritmusosan tapsolni kezdtek. A Zizsó pedig táncolt. Egyszerűen félelmetes. Alaposan megnéztem, mert az ember nem mindennap lát bolondot. A fiúk betegre röhögték magukat: azok az utánozhatatlan csípőmozdulatok, fejkörzések! Aztán, mint egy beteg katicabogár, a hátán pörgött a földön fekve. Eleinte én is nevettem a többiekkel együtt, de aztán láttam az apró, kék szemében az igyekezetet, és abbahagytam. A többi lány sem röhögött már, mindegyikőnk félelemmel teli csodálkozással figyelte, hogyan lovalja bele magát egyre jobban. Teljesen felajzódott, de annyira, hogy javasoltam: nem ártana nyakon borítani egy pohár hideg vízzel.

Aput hazaengedték a kórházból. Jól lefogyott szegénykém, de most jobban van. Este mellé is bújtam az ágyba, és megnéztük az esti mesét, úgy, mint régen. szeptember 25.

Ma délután voltam először matektanárnál. Egy szimpatikus hölgyemény fog tanítani szépre és jóra. Alkalmankénti jó sokért. Már nagyban matekozunk, amikor benyitott hozzánk a férje (egy kék klotterban), és megkérdezte: – A szakácskönyv 5 deka diót ír, nem lesz az egy kicsit kevész? – Ági néni válaszolt rá. Pár perccel később – éppen egy grafikont húztunk meg – újra benyitott: – Kiccívem! A bojsó szájaz, azéjt még beletehetem a leveszbe? – Ági néni válaszolt rá (már emeltebb hangon). Nekem már nagyon mozgott az orrom (mint mindig, ha röhögést kell visszafojtani). Már az ábrázolásnál tartottam, amikor férjuram vörös fejjel, de harmadszorra is benyitott: – Moszt asztán elegem van, kiccívem, a gyejekedből! Moszt köpte ki ötödszöjje a szütőtökfőzeléket!” Ági néni elnézést kért, és dühösen kisietett. Ami nagyon jó volt, mert így az asztalra borulhattam röhögni. De azért hallottam – a zárt ajtón keresztül is –, amint „kisszívem” a férjurát regulázza. –…És amíg tanítok, ne mászkáljál be,

Ödön!… – Végre eltelt ez a kínkeserves óra, már nagyon nehezen bírtam magamat. Ahogy leértem a lépcsőn, és kijutottam a lépcsőházból, egy cégtáblára esett a tekintetem: Kelemen Ödön okleveles építészmérnök. II. emelet 8.

szeptember 27.

Tiszta ideg vagyok. Most töltöttem meg virággal és vízzel azt az üveggömböt, amit a névnapomra kaptam a Katitól. Az egész fürdőszoba úszik, de sehogy sem boldogulok. Adva van, ugye, egy üveggömb, amit tele kell tölteni vízzel. Ha ez megvan, akkor már csak azt a gumialátétet kell ráhúzni, amibe a virág van beletűzve. Csakhogy a virág vizet szorít ki a gömbből, így ha azt megfordítom, mindig marad benne levegőbuborék. Egyszerűen nem tudok rájönni a helyes technikára.

Hozott nekem egy Kinder-tojást ajándékba a Zsolti. Igazságosan elfeleztük, és alig vártam, hogy kibonthassam a sárga műanyag tokot, ami a tojás belsejében volt. Egy aranyos műanyag házacska volt autóval meg két fával. Rögtön össze is raktuk, és a matricát is ráragasztottuk (muskátlis ablakok stb.). A kocsit beállítottuk a garázsba, a fákat pedig a ház mellé. Rögtön el is terveztük, hogy ha nagyok leszünk, ilyen házunk lesz, meg úszómedence a kertben.

Ha nagy leszek és gazdag, akkor lovat is fogok tartani, és lesz kutyám is, egy hatalmas dán dog, majd fut a ló után, ha kilovagolok. És a nappaliban lesz egy hatalmas kandalló, előtte jegesmedvebőr, a falakon körben festmények és régi fegyverek. A hálószobámban pedig baldachinos ágy lesz, amin jókat lehet ugrálni, meg egy strapabíró hintaszék, amin annyit hintázhatnék, amennyit akarok. Ezt elmeséltem Zsoltinak is, de nem tetszett neki a terv. Ő inkább megmarad a kertes ház mellett úszómedencével. Egy kutatómérnökhöz szerinte jobban illik. Azért mégis olyan jó ábrándozni kastélyokról meg baldachinos ágyakról – még ha tudom is, hogy nekem soha nem lesz egyik sem.

Azért a strapabíró hintaszékre még van esélyem.

Ahogy gondolkodtam az úszómedencén, hirtelen rájöttem a megoldásra. Ha a kádat megtöltöm vízzel, annyira, hogy a gömböt teljesen elfedje, és a virágot is a víz alatt teszem bele, akkor szóba sem jöhet semmiféle légbuborék. Rohanok, ki is próbálom rögtön.

hétfő 09. 29.

Tegnap este 10-ig tanultam a csontokat. Már bele is aludtam a végén az orsócsontba meg a singcsontba. A singcsont az pl. a mi kezünknek az a

része, ami a könyöktől húzódik a csukló felé (az is a neve, hogy könyökcsont), az orsócsont pedig az alkarunk belső felületének adja az alapját.

Szerencsére nem feleltettek belőlük; még sokat kell tanulnom, hogy mindet megjegyezhessem.

Matekórák előtt ugyanúgy működik a nagyüzem, mint a másik suliban. Vagyis óra előtt írjuk le egymásról a leckét. Van pár jó matekos az osztályban, ők bocsátják közre a füzetüket. A Zizsó meg addig kint áll a küszöbön, és les, jön-e a tanár a folyosón.

A szerdai gyakorlaton egy kis országjáró túrára megyünk. Ez lett a beígért októberi kirándulásból. Elmegyünk Veszprémbe, és ott megnézzük az állatkertet. Sohasem lehet tudni, melyikünkből lesz majomápoló.

csütörtök 10. 02.

Ezen a kiránduláson is túl vagyunk. Anyu ellátott rá kétheti hideg élelemmel meg mindenféle felesleges holmival. Valamelyik fiú felcsempészett egy kis bort meg sört. A krémje a busz hátuljában ült, és ott jártak körbe az üvegek. Ennek két hatása lett. Az egyik az volt, hogy a busznak elég sokszor meg kellett ilyen erdős részen állni, hogy el tudják végezni folyó ügyeiket. Mi, akik a buszon maradtunk, elég sokat röhögtünk rajtuk. Nevetséges is volt: egyszerre 10-15 fiatalember a busztól olyan 10 méterre háttal, kis terpeszben, előretett kézzel… Még a mellettünk elhaladó autókból is megnézték őket: talán azt hitték, hogy egy új szekta tagjai, vagy hogy díszőrséget állnak. A másik hatás az lett, hogy egyre emelkedett a hangulat. Peti, akinek egyébként kitűnő a humorérzéke, valósággal sziporkázott: nála volt a magnója, és bemutatkozott mint disc-jockey.

Veszprémben lecsődültünk a buszról, és megrohamoztuk az útszéli csecsebecseárusokat. Pattogatott kukoricát, állatos képeslapokat és ZOO-feliratú kulcstartókat vásároltunk. Később pedig belépőjegyet magába a ZOO-ba. Végignéztük az unatkozó, oroszlánszagú oroszlánokat, bementünk a majomházba, a madárházba, láttunk lámát, tevét, elefántot meg fehér farkast. A majomházból jöttünk ki a leghamarabb, mivel az egyik csimpánz ürülékkel dobálta a közönséget.

Meg is állapodtunk abban, hogy egyőnk sem lesz majomápoló.

A láma pedig fejen köpte a Kerekes Tibit.

Az állatkertben más érdekes nem történt, annál több az állatkerten kívül. Veszprémi metalikás fiatalok-egy csoportja éppen arra kódorgott, amerre a buszunk volt. Az osztályból a Gruber Miki pedig Depeche Mode-os. A

DM-osok és a metalikások pedig köztudottan utálják egymást. A Miki megjegyzést tett a heavy-banda egyik tagjára: „De kemény vagy, öcsém!", mire azok nekünk rontottak. Az egész osztály felmenekült a buszra, magunkkal rángatva a verekedni akarókat plusz az osztályfőnököt, aki rendőrt akart hívni. Mondtuk neki, hogy ezek nem várják meg, míg a tanár úr rendőrt hív, hanem megállítják még a rendőrség felé vezető úton. Egy jól irányzott jobb horoggal. A heavysek nagyon bátor fiúk voltak: legalább 15-en, egyik dögösebb szerelésben, mint a másik. Skinheadek is lehettek köztük, az tuti. A fiúk még visszaordítoztak nekik (mivel azok csúnyaságokat mondtak a felmenőink családi állapotára vonatkozóan), de legnagyobb hatással a Peti egyik halk megjegyzése volt rájuk. („Hiába, a páviánok is hordában járnak.”) Ennek lett a következménye az, hogy egy jó nagy kővel bedobták a busz egyik ablakát. Csak egy kis pattanást hallottunk, és az ablakot máris belepte a jégvirág. Akkorra már a sofőr is ordított, meg néhány járókelő is, messziről pedig felhangzott egy sziréna bugása. Mintha a föld nyelte volna el a metalikásokat, mire odaérkeztek a rendőrök. Felvették a „tényálladékot", a jegyzőkönyvet, majd az adatainkat, és elindultak megkeresni a tetteseket. Amíg az osztályfőnök a rendőrökkel tárgyalt, addig a sofőr kiverte a törött ablakot. Aztán szóltunk egy utcaseprőnek, aki 50 Ft-ért összesöpörte az üveget. Mindegy, osztálypénzből fedeztük.

péntek 10. 03.

Nagyon szép nap volt a mai. Az udvaron találkoztunk Zsoltival a ház előtti villanyoszlop alatt, ahol szoktunk. Nagyon titokzatos volt, aztán a háta mögül előhúzott egy szál rózsát. Annyira meglepődtem miatta! Nagyon örültem neki, csak egy baj volt: nem tudtam kimutatni. Lehet, hogy rosszul is esett Zsoltinak, de nem tehetek róla. Újabban, ha valami jó történik velem, teljesen lemerevülök, és nem tudom kimutatni az érzéseimet. Azért ettől függetlenül jót sétáltunk, és jót beszélgettünk.

Amikor hazaértem, vázába tettem a rózsámat, magam elé állítottam az asztalra, és sokáig néztem. Pár vízcsepp csillogott a szirmain és a levelén – olyan volt, mintha harmatcseppek lettek volna. Egy félig kinyílt bimbó, gyűrött piros pendelyben. A kazettáról éppen egy szép lassú szám ment, és nem álltam meg, elbőgtem magam. Jó, hogy ezt nem látta a Zsolti, biztosan hülyének tartott volna.

Egészen biztos, hogy soha többé nem leszek rajta kívül másba szerelmes. Soha! Apu kapott az egyik barátjától egy kis demizson mustot. Talán attól

estem ilyen hangulatba.

10. 04.

Úgy szeretem a szombatokat! Az lenne a világon a legjobb, ha mindennap szombat lenne. Hogy miért szeretem?

1. Nem kell korán kelni.

2. Nem kell iskolába menni.

3. Tudom, hogy még van egy szabad napom, a vasárnap. A vasárnapot nem szeretem, mert akkor már reggel úgy ébredek, hogy holnap iskola, és ma még tanulnom kell. Szóval elérkeztem arra a pontra, amikor visszakívánom a vakációt. Tulajdonképpen szeretek én suliba járni, de az lenne a legjobb, ha egy gyökeres iskolareformot hajtanának végre. Miszerint reggel 9-kor kezdődne a tanítás, és nem lenne minden napra az a nagy drukk a feleltetések meg a dolgozatírások miatt. Egy negyedévenkénti nagy vizsga megtenné helyette. Mostanában legjobban a szüneteket szeretem. Olyan jókat vitatkozunk meg hülyéskedünk! Kezd összerázódni az osztály. Hogy miről szoktunk vitatkozni? Hát természetesen a férfiak és a nők viszonyáról. A fiúk véleménye az, hogy a nőknek a konyhában a helyük, hogy kiszolgálják az urukat és parancsolójukat. Ez az „úr és parancsoló", vagyis a férfi pedig hazahozza minden hó elején a fizetését, amiből a kis család boldogan él, míg meg nem hal. Mi persze ordítunk, hogy miért szolgálják ki a nők a férfiakat, amikor tudtunkkal teljesen egyenlők vagyunk velük? A válasz: mivel a nőknek kisebb az agytérfogatuk, ez tudományosan bizonyított tény. Kisebb agytérfogat, ergo kevesebb ész. Hogy ettől ne robbanjon fel az ember! És akkor ilyen vicceket is megeresztettek: – Mit csinál az agyrágóbogár a nők fejében? – Éhezik. A nagyszünet végére teljesen berekedtünk, és abban egyeztünk meg, hogy majd ha lesz feleségük, akkor az majd ad nekik helyettünk az agyrágóbogárért.

Hájas vagyok. Hájas, hájas, hájas! De erős az akaratom. Acélos és kemény. És mindenre elszánt a tekintetem. Nade! Megfogadom, hogy mától:

– nem vacsorázom – a suliba csak két szendvicset viszek – minden este 100 felülést csinálok.

Most este van, újra elolvastam a reggel leírtakat. Ma még nem ettem mást, csak reggelire két főtt tojást. Mostanra kis dörömbölést hallok a fejemben. Meg sem kérdezem, hogy ki ez? – úgyis tudom, hogy csak a szemem kopog. Az éhségtől.

A 100 felülésből megcsináltam 20-at. Fő a fokozatosság!

10. 06.

A tízórais szünetben nagy élvezettel fogyasztottam el a kemény tojásomat. Egyet hagytam ebédre is. Nincs finomabb étel a főtt tojásnál!!! (Csipetnyi sóval.) Az elhatározásom még mindig töretlen. Túljutottam az első nap holtpontján. Most már biztos, hogy zsugorodnak a beleim.

Amúgy feleltem fizikából. Négyesre.

Anyu éppen az előbb kísértett meg egy tábla csokival, amit Nagyi hozott délután. Elvettem tőle, megköszöntem, és besüllyesztettem az íróasztalfiókba. Bevallom, hogy remegett közben a kezem. Amíg írtam magyarból a házifeladatot, végig azt mormoltam magamban, hogy: „Távozz, Sátán!” Legalábbis ezt szokták mondani filmekben a főhősök, amikor egy szép nő megkörnyékezi őket. Engem szerencsére ilyen veszély nem fenyeget, bár most is van, aki megkörnyékezzen. A Kacor éppen itt játszik a lábamon. Néha le is kell hajolnom, hogy a nagy karmait kiakasszam a zoknimból. Hiányzik egy kereke ennek az állatnak, az biztos. De így kerekek nélkül is nagyon szeretem. Állattenyésztésből elkezdtük tanulni az örökléstant. Nagyon érdekes. Teljesen bele vagyok esve az örökléstanba. Valami fantasztikus! Mostanában olvastam ki az UK sorozatból Farkas Henrik Fantasztikus természetrajz című könyvét. Nagyon érdekes dolgok vannak benne. Pl. egy rajz arról, hogy számítások szerint milyen lesz az ember négymillió év múlva. Hát, ha akkor születnék, akkor nem szeretnék tükör közelébe kerülni. Az egész ember egy hatalmas koponya, amin egyetlen szál szőr sem nől ki. Alig lesznek fogaink. Idézek a könyvből: „A Homo supersapiens törzse rövid. Ha leül a süppedő fotelbe, szinte eltűnik. Csak a fejét, hatalmas csillogó koponyáját, lábát látjuk, és a kezét. Az arca meglepően kicsiny. Amikor a pohárért nyúl, akkor már azt is láthatjuk, hogy mindössze három ujja van. „Mikorra ilyenné válnak az emberek, addigra én „isa, pur” vagy „hamu” formájában leszek építő tagja a földgolyónak. És egyetlen utódomban sem lesz meg egyetlen sejtecském sem.

Visszatérve az örökléshez. Ha a Kacornak és a Luknak gyerekei születnek, akkor azt nagyszerűen ki lehet következtetni, hogy milyen színük várható. A tulajdonságaikat pedig a kromoszómák döntik el. Na ezt a részt még meg kell jól tanulnom, de leírom azt, ami a tanár úr magyarázatából maradt. Szóval azt, hogy fiúcica születik vagy lány, azt az ivari

kromoszómák határozzák meg. Kettőféle: az X és az Y. A Lukban van az X kromoszóma, a többi pedig a Kacoron múlik.

Más, amiről írhatnék, nem jut eszembe. Nem tudom elterelni a figyelmemet arról, ami legjobban foglalkoztat. Éhes vagyok!!! Nade! Az akaratom acélos! A tekintetem kemény! Vagyis dehogy: az akaratom kemény és acélos, nem a szemem. Már mindenfélét összeképzelgek, egy hatalmas hamburgerről például. Itt van szinte előttem az a jó meleg cipó, benne a hús, a szélén kicsit kifolyva a mustár és a ketchup… ez nem igaz. Mi van helyette? Ez a vacak kemény tojás. Megőrülök! Vajon miért motoszkál a kezem az asztalfiókban? Nem! Nem lehet! Most gyorsan megcsinálok pár felülést, hogy lehiggadjak. A fejlődésem a felülések terén nagyon lassú. Még mindig csak harmincat tudok egyhuzamban megcsinálni. Ha ezt a röpi-edzőm látná! Teljesen eltunyultam. szerda 10. 08.

Gyakorlaton feleltünk a csontokból. Én 4/5-öt kaptam, mert összekevertem a singcsontot az orsócsonttal. Pedig a múltkor még azt tudtam a legjobban.

Voltam könyvtárban. Tök nagyot égtem. Kivettem egy jógakönyvet, aztán leültem az asztalhoz, és nézegetni kezdtem benne a képeket. Az asztal körül néma csöndben igen okos kinézetű bácsik ültek és olvastak. Az egyik még jegyzetelt is egy műszaki könyvből, ami tele volt mindenféle bonyolult képlettel. Szóval ott ültünk öten az asztal körül, és én igyekeztem a helynek megfelelően kulturáltan viselkedni. Egyszer csak – épp a lótuszülést tanulmányoztam – hatalmasat kordult a gyomrom. Szerintem még visszhangzott is abban az imádságos csöndben. Amikor az utolsó akkordok is elhallgattak, azt hittem, hogy megnyílik alattam a föld, vagy felém dőlnek a könyvespolcok… A jegyzetelő bácsi feltolta a szemüvegét, rám nézett, valamit gondolhatott magában, aztán folytatta az írást. Biztosan lángot vethetett a fülem. Az lesz a legjobb, ha átiratkozom egy másik könyvtárba – nem mutatkozom többé szégyenem színhelyén.

Kiütést kaptam a kemény tojástól. A hányingeren kívül.

10. 10.

Álmomban főtt tojásokat kellett ennem. Egyiket a másik után. Rosszul vagyok.

10. 11.

Abbahagytam a fogyókúrát. A hajamból nem maradt semmi. Többet nem csinálom ezt a kúrát, teljesen tönkrementem bele. Tojásról pedig jó ideig

hallani sem akarok. Ezen a héten elfelejtettem elmenni a matektanárhoz. Nem is fogok járni hozzá… csak nem vagyok annyira hülye matekból, hogy meghúzzanak…

Tovább már nem tarthattam a Zsolti rózsáját. A szára úgy folyt ki a vázából, pedig cseréltem rajta a vizet. A fejét levágtam (már a rózsának), és beletettem a Magyar értelmező kéziszótárba. Ott aztán jól lepréselődik majd.

El is felejtettem leírni, hogy a Kati meg az Imre együtt járnak, örülök!

10. 13.

Megint egy újabb iskolai hét. Pénteken sulinap lesz, mindenféle rendezvényekkel. A negyedikesek már most elkezdték árulni a tombolákat, vettem is rögtön ötöt. Az egyik főnyeremény egy torta lesz, a másik meg egy élő kismalac. Pedig nincs is szilveszter. Na, szerencsétlen, aki azt megnyeri!

Magyarból még mindig Catullusnál tartunk; a B-sek előttünk járnak pár anyaggal. Az I/B mintaosztály! Bezzeg az I/A! Csürhe banda!

Reménytelenül esik az eső egész nap. Szürke az ég, és ha óra alatt kinézek az ablakon, csak a szürke fákat látom a szürke ágaikkal, ahogy csurognak róluk a vízcseppek. Mindig várom, hogy egyszer csak lemossa az eső ezt a szürkeséget, de nem: inkább az esőcseppek is megszürkülve potyognak tovább a betonos iskolaudvarra. Munkavédelem órán mindenkit az álom kerülget. Nem lenne rossz egyszer felvenni magnóra Sárika néni szövegét. A sokszorosított kazettákat 1000 Ft-ért árulhatnánk a piacon, de még így is tuti, hogy mind elkelne. Kiváló gyógyszer álmatlanság ellen.

10. 14.

Vettem a Zsoltinak egy kis Alf-figurát. Olyan ronda, de mégis olyan aranyos! Mondtam neki, hogy erről majd mindig én jutok eszedbe, ha ránézel. El is rejtette rögtön a farmerdzsekije zsebébe. Kódorogtunk a városban mindenfelé. Szerencsére ma nem esett az eső, úgyhogy jó volt. Az egyik mozi előtt szenvedélyesen csókolódzó párt láttunk. A Kati volt meg az Imre. Nagyon csodálkoztam a Katin: nem az ő stílusa az ilyen nyilvános szereplés. De lehet, hogy én vagyok nagyon maradi… Bementünk a fényképészhez is. Anyu is meg a Zsolti is mondogatta egy idő óta, hogy kellene valamilyen portré rólam. Talán az utókornak. Beültem a székre, és a fényképész megfelelő kicsavart pózba tekerte a tagjaimat. Már fényképezhetett volna, csak nem tudtam mosolyogni. Nem és nem. Szegény néni pedig mindent megpróbált. Egyszer hátrálás közben még a

fényképezőgép állványát is felborította. Na, ekkor felderengett az arcomon valami halvány mosoly. Mire újra mindent beállított, csak a roncsai maradtak. Azért csinált háromféle beállításból képeket. Jövő héten jöhetünk is értük. Kíváncsi leszek.

A magyartanárnő benevezett egy helyesírási versenyre. Engem!!! Négyen leszünk egy csapatban. Minden évfolyamból egy személy. Én képviselem az elsős évfolyamot. Csak azt nem tudom, hogy mi okból. De legalább csütörtökön nem kell suliba jönni. Éljeeen!

10. 15.

Ma laborgyaksin kiesett az egyik kontaktlencsém. A Rózsa vegyészkedett mellettem, és amikor meglátta, hogy valami jön ki a szememből, egy nagyot sikított. Ijedtemben le is nyeltem egy kis oxálsavat, amit éppen akkor pipettáztam ki egy üvegből. A kémiatanárnő el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett. Én gyorsan levágtam a pipettát, és rohantam a kontaktlencsével a csaphoz. A Kati közben szerencsére mindent megmagyarázott. Először kiöblítettem a számat, aztán megmostam a kezemet, de az is lehet, hogy fordítva. Hogy addig a kontaktlencsém hol volt, arról most így utólag fogalmam sincs. Talán amíg a kezemet mostam, addig a számba vettem… nem emlékszem rá… Szerencsére amikor visszaraktam, akkor nem szúrt semmi kis porszem rajta, sőt a szemem sem könnyezett különösképpen. Talán hiba volt, hogy eddig nem mondtam a többieknek a kontaktlencsét…

péntek 10. 17.

Tegnap volt a helyesírási verseny. Egy igen alattomos és hosszú szöveget kellett leírni Margitról, az ötödéves egyetemista lányról, aki a Margitszigeten Margitról, a királylányról elmélkedik, majd a Margit hídon át (érvényes jeggyel villamosra szállva, miközben kulcscsomóját zörgeti) hazamegy. Meg egy másik szövegét is diktáltak, csakhogy ezt cselesen szótagolva kellett leírni. Kíváncsi leszek a helyezésünkre. Mindjárt nekiállhatok öltözni, ötkor kezdődik a suliban a buli. Suli-buli. A Zsolti is el akart rá jönni, és nem akarta elhinni, hogy idegenek nem jöhetnek. Kicsit össze is vesztünk miatta – majd megbékél. Nem tudom, mit képzel, mit lehet csinálni ilyen bulikon… Bennem különben is megbízhat.

10 óra van; most végeztem a fürdéssel. 1/4-ed 10-re értem haza; Anyuék már irtó idegesek voltak. Hát még amikor meglátták, hogy… De most fáradt vagyok, majd holnap mindent részletesen leírok.

10. 18.

A Katival együtt mentünk a suliba. Az osztály előtt már ott lézengtek a többiek is. Később szétszóródtunk az iskola többi részébe, annyiféle volt a látnivaló. Először elnéztünk a tornaterem felé, és meghallgattuk, hogy mit sivítozik a 16 tagú iskolai énekkar. 1/2 6-kor az l-es teremben egy humorista tartott műsort. Tömve volt a terem, alig tudtunk bepréselődni. Egy negyedikes srác volt az előadó, lesz belőle valami, ha így folytatja… Utána visszaözönlöttünk a tornaterembe, ahol gyönyörködhettünk az iskola 16 tagú népi együttesének előadásában. (Vagyis az álruhás énekkarban.) Kritika a sorok közül: „Ha óvodások csinálják, azt mondom, egye fene… de 16-17 évesektől!!!” Gyér taps köszönte meg a produkciójukat. Volt görög táncház, vetélkedő, szexológus, csillagászati előadás, kisállat-kiállítás, rajzkiállítás. Volt olyan terem is, ahol különféle zenéket lehetett hallgatni, bármilyen műfajban. (Fülhallgatóval.) Az egyik teremben láttuk szegény csillagász bácsit, egyedül árválkodott, mert senki nem volt kíváncsi rá. A szexológusnak bezzeg nagy sikere volt! Mi is csak hallomásból tudjuk, mert nem fértünk be a terembe.

A kisállat-kiállításon tengerimalactól prémgörényig minden volt. Vadászhattunk is, mert az egyik King galamb kiszabadult, és minden látogató azt hajkurászta. A görénytől kicsit féltünk, nehogy beidegesedjen, rosszul legyen, vagy ilyesmi, de a gazdája megnyugtatott mindenkit, hogy ki van szedve a bűzmirigye.

A rajzszakkör kiállítása nagyon jó volt. Most érzem igazán, hogy nekem köztük a helyem. Már ha szerény képességeimmel egyáltalán foglalkozásra méltónak találnak… A jövő héten jelentkezni is fogok István bácsinál – ő a szakkör vezető. 1/2 7-kor kezdődött az átalakított tornateremben a DISCO. Az elsötétítés majdnem teljes volt, csak itt-ott vibrált pár lámpa. Megegyeztünk Katival, ha felkérnek minket, és mondjuk, egyikünk megunja a táncosát, akkor megigazítja a haját. Ha a másik bólint, akkor szám végén szépen megköszönjük. Eleinte az osztálytársainkkal táncoltunk (én még a Zizsóval is – tök égő volt), aztán később felkért minket két harmadikos srác. Az enyém nem is volt csúnya. Táncikáltunk, táncikáltunk, közben bemutatkozott. Azt mondta, szólítsam csak Szűcsinek. Láttam rajta, hogy tetszem neki – nem tudom, miért –, úgyhogy jobbnak láttam, ha szépen elköszönök. Éppen egy Tone Loc-szám ment, amikor igazgatni kezdtem a hajamat. A Kati rám nézett, és lelkesen bólintott. A szám végén én meg is köszöntem szépen a táncot, de legnagyobb meglepetésemre a Kati nem. Már éppen meg is szeppentem, hogy mit csinálok majd egyedül,

amikor pár lépés után azt éreztem, hogy valaki megfogja a vállamat, és azt susogja a fülembe: „Nehogy azt hidd, hogy elengedlek!” Az egyedüllétnél minden jobb, úgyhogy táncoltunk tovább. Közben a Zsoltira gondoltam, hogy mit szólna, ha ezt látná… Pont egy régebbi lassú szám következett: Phil Collins Egy nagyszerű szerelembe. A Szűcsi meg a nyakamba tette a fejét, és nevetve mondta: „Csak nem ezért akartál elmenekülni?” Makogtam valamit, hogy: nem, dehogyis, és közben egyre sűrűbben integettem a szememmel a Katinak. Aki látszólag nem is reagált rá. Nagyon kényelmetlenül éreztem magamat lassú közben, mert szúrt a Szűcsi pulóverje, plusz még a lábamat is rosszul raktam. Ugyanis szorosan egymás mellé kerültek a Szűcsi lábaival. Próbáltam manőverezni, minek következtében az egyensúlyomat is majdnem elvesztettem. Erre a Szűcsi magához szorított. Még jobban szúrt a pulóvere, és bizony kimelegedtem, mire egy merész emeléssel biztonságos és kényelmes helyre tettem a lábamat. Pont addigra, amikorra vége lett a számnak. Aztán felgyújtották a villanyt, és kezdődött a tombolasorsolás. Megragadtam a Kati kezét, és igyekeztem köddé válni. Ami sikerült is. A tombolán persze nem nyertem semmit. Az osztályból csak a Peti nyert, egy hatalmas, sípoló cumit. Harsány üvöltés fogadta, amikor visszavitte a nyereményt a helyére. Mindenki a főnyeremény-sorsolást várta, de bejelentették, hogy arra csak a diszkó végén kerül sor. Újra leoltották a villanyokat, és teljes hangerővel megszólalt a Bross. Aztán csak annyit láttam, hogy a Katit felkéri az előbbi srác, és eltűnnek. Ott álltam egyedül, és nézhettem, hogyan táncolnak a többiek a kedvenc együttesem számára. Kezdtem hülyén érezni magamat, amikor valaki megragadta a derekam, és „Szervusz, kis barátnőm!” kiáltással tolni kezdett a táncolók közé. A Szűcsi volt az. Inkább táncoltam vele, mint hogy tök egyedül álldogáljak a terem szélén. Láttuk a Zizsót is, aki mint a táncparkett ördöge produkálta magát. Egy csomó röhögő srác vette körül. Egy idő után kezdtem kókadozni. A Szűcsi meg is kérdezte, hogy: Mi bajod? Ne üljünk le? – Körülnéztem, és mivel láttam, hogy a terem sötétebb részein vannak csak padok, rögtön tiltakoztam. Aztán egy újabb lassú jött. A Kati ott lassúzott mellettünk a haverjával, és legnagyobb meglepetésemre smároltak is. Nem tértem magamhoz, úgy ki voltam akadva. Azt hittem, hogy szereti az Imit… A Szűcsi elég normálisan viselkedett. Mivel jó magas gyerek, a homlokomnak tudta támasztani a fejét. Mit mondjak, eléggé elzsibbadt a nyakam a szám végére, elég volt tartani. Lassú után sokáig nézett, és nem akart elengedni. Nagyon zavarba

jöttem, és mindenfelé néztem, csak rá nem. Ez még jobban tetszhetett neki, mert elmosolyodott, aztán megpuszilta a homlokomat. Ettől ugrottam egy nagyot, és elkezdtem csuklani. Mindig a legrosszabb pillanatban jön rám… Hogy is szól a babona? Ha csuklást akarok elállítani, akkor ki kell találnom, hogy ki gondolhat rám. A Zsolti jutott rögtön az eszembe, és a csuklás tényleg abbamaradt. A Szűcsi megkérdezte, hogy nem mennék-e el vele vacsorázni valamelyik nap. Nagyot bámultam, és azt mondtam, hogy ne haragudj, de nem. Végre felkapcsolták a villanyokat. Kezdetét vette a főnyeremény kisorsolása. Mindenki meg akarta nyerni a főnyereményt, ami egy hatalmas, gyönyörű, emeletes torta volt. Az igazgató úr személyesen húzta ki a számot egy dobozból. Piros csillag 169! Nem akartam hinni a szememnek, de az én kezemben volt! Boldogan kiáltottam, hogy: – Itt van! – és rohantam ki az emelvényhez. És ekkor ért a meglepetés. Ugyanis a fő főnyeremény nem a torta volt, hanem a kismalac. Jelképesen fel is mutatták, még masni is volt a nyakában. Az osztály dőlt a röhögéstől. Uram-atyám! Minek kellett szólni, hogy nálam van az a nyamvadt cédula!

A tortát egy negyedikes nyerte. Meg is ette az osztályával rögtön. Mi meg a Katival ketten cipeltük haza egy faládában az állatot sötét, néptelen utcákon át. Otthon, amikor letettem az előszobában a ládát, rögtön kitört a balhé. (Amikor a láda röfögni kezdett.) Apu mérgesen kérdezte: – Hát ezt honnan szedted össze?! Vidd vissza oda, ahonnét hoztad! – Anyu meg: – Disznóólat akarsz csinálni a lakásból?? Nem elég ez a szőrös macska??

Hosszas patáliázás után kitettük az erkélyre. Nem valami jó megoldás.

A malac már hajnalban visított, mert éhes volt. Pár mérges szomszéd kócosan, pizsamában kinézett az ablakán, és a tekintetükből meg a szájuk mozgásából látszott, hogy csúnyákat mondanak. Anyu kenyérrel etette meg a Bertalant, mire az elhallgatott. Reggel Apu megkérte a Piros Bácsit, hogy vigye el őket Nagyihoz. (Már Apát meg a Bertalant.) Nagyinál van ól, de már évek óta nem lakik benne senki. A végén tulajdonképpen örültek a malacnak, és már azt tervezték, hogy március-április táján le is lehet vágni. Kiismerhetetlenek a felnőttek.

A Zsolt nem jött el akkor, amikor szokott, ezért én mentem el hozzájuk. Az anyukája nyitott ajtót, és közölte, hogy elment a haverjaival egy házibuliba. Kérdezte, hagyok-e üzenetet. Mondtam, hogy nem. Letörve álltam a liftnél, és nagyon gyengének éreztem magamat… egyszer régen mesélt már nekem a Zsolti a haverja házibulijairól… Ahová lányokat is hívnak. Olyan lányokat, akik benne vannak MINDEN balhéban...

10. 19.

Vége mindennek. Szakított velem. Egy levelet nyomott a kezembe, olyan fél órával ezelőtt – amikor ajtót nyitottam. Köszönni sem köszönt, csak sarkon fordult. Szólni sem tudtam a meglepetéstől… Tudtam, hogy valami rossz lesz abban a levélben, és remegő kezekkel bontottam fel a borítékot. Ez állt benne:

Zsófii Tegnapelőtt bulin voltál, ugye? Egy olyan bulin, ahová nem mehetnek más sulibeliek, ugye? Hát közlöm veled, hogy én is ott voltam. És volt szerencsém gyönyörködni Benned, amint egy másik sráccal táncoltál. Láthatóan nagyon jól ereztétek magatokat – hát miatta nem mehettem??

Most már mindegy, elegem van ebből az egészből. Nem futok olyan szekér után, ami nem akar felvenni. Pedig szerettelek. De most már ez sem számít.

Tegnap óta mással járok; ezt jó, ha tudod. Nem szeretnék Neked olyan meglepetést szerezni, mint amilyenben nekem volt részem, amikor kézen fogva sétáltál az Attilával. Ne keress, többé nem akarok tudni rólad.

Zsolt.

Hát ez van.

10. 21.

Már két napja, hogy nem aludtam, és alig ettem valamit. De sírni nem sírtam. Sőt, tanulni is tudok. Láttam is őket. A csaj szép, szőke. A Zsolti a vállát ölelte, a lány pedig a derekát. Nem élhetek tovább.

szerda 10. 22.

Ma gyakorlaton feleltem. A biológia-szertárban voltunk, bioszgyakorlaton. Mindenki egyforma fehér köpenyben. Feleltetett a Mili néni. Szép hosszú kérdést adott fel. Eltartott vagy negyed óráig. De tudtam válaszolni, ötösre. Nem érdekel.

10. 23.

Csak hallgatom a kazettáimat, és bámulok magam elé. Még mindig nem hiszem el, hogy már nem az enyém... hogy már mást szeret… pedig saját szememmel láttam… Ilyen könnyen megy ez a fiúknál?? Ma ezt szeretem, holnap amazt??

Lehet, hogy én is hibáztam… de hát még gondolatban sem csaltam meg… és tényleg úgy tudtam, hogy nem jöhetnek más suliból… De mindegy most már nem akar tudni rólam!

10. 24.

A matektanárnőnek írtam egy levelet, amelyben közlöm, hogy többé nem tudok elmenni az óráira, mivel ütköznek az időpontok az iskolai órarenddel. Elvittem a levelet, és bedobtam a postaládájukba. A ház előtt láttam az Ödönt. Kiccivem egy sárga babakocsit tologatott, amiben drága magzatja üvöltött teljes hangerővel.

Ahogy hazaértem, és ledobtam a kabátomat, leültem az íróasztal mellé. Úgy éreztem, hogy most rajzolnom kell. Muszáj. Olyan rossz érzés volt, hogy nem megy mellettem senki, nem fogják meg a kezemet, hogy nem hallom a hangját… és hogy ez már mindig így lesz.

Egy döglött galambot rajzoltam. Lehet, hogy snasszul hangzik, de nagyon jól sikerült. Minden bánatom beleadtam ebbe a rajzba: ahogy kis feje elnyaklott, és két apró lába áll… Amikor Anyunak megmutattam, megborzongott tőle. Aztán úgy nézett rám, mint egy bálványra. Amikor Apu megnézte, megsimogatta a fejemet, és így szólt: – Hiába, az én lányom! (Két egyenes vonalat se tud húzni.) – Máskor azért rajzolj vidámabb képeket… Bevittem a suliba az István bácsinak megmutatni. Egy pillantást vetett rám, aztán meg a rajzra. Aztán azt mondta, hogy ha ezt a galambot én rajzoltam, akkor nagyon tehetséges vagyok. „Istenáldotta őstehetség” – így mondta. Nem tudom, hogyan lehet megállapítani ezt egy döglött galambról. De azért örültem neki. Végre megvan, amit kerestem! Most már talán életcélom is van. Aztán minden eszembe jut, és csak ez a kérdés ötlik fel bennem: – De nélküle minek??

Van egy hülye gondolatom. Az, hogy most választottam. Vagyis választottak helyettem. Vagy az egyik, vagy a másik. A kettő együtt nem megy. Ezt úgy értem, hogy vagy egy boldog szerelem, vagy pedig siker valamiben. Vagy – vagy. És ha választanom kellene, nem tudom, hogy melyiket választanám. Egyik sem lenne teljes a másik nélkül. Beszéltem a Kival. Azt mondta, hogy úgy tudom a Zsoltit legkönnyebben elfelejteni, ha elkezdek mással járni. Nem tudom, nincs hozzá kedvem… nem megy nálam olyan könnyen, mint újabban nála… Amúgy mondtam is neki, hogy az utóbbi időben nem ismerek rá… valahogy megváltozott… Most pl. arra gondolok, hogy nemcsak az Imivel jár, hanem azzal a sulinkbeli sráccal is, akivel a bulin jött össze. Hogyan tud egyszerre két fiúra mosolyogni, kettővel csókolózni? Én ezt nem tudom összeegyeztetni. Csak nevetett rajta, aztán azt mondta, hogy minden jobb, mint otthon lenni, ahol az állandó veszekedések mennek. Mivel az apja még mindig náluk lakik, és nem akar

elköltözni. Félek, ha továbbra is így csinál a Kati, akkor – hogyan is fogalmazzak? – el fog romlani benne valami.

10. 25.

A Szűcsi nagyon érdeklődik utánam. A Gabi szerint büszke lehetek rá, mert nagyon jó fej, és hogy sok lány szívesen járna vele a suliból. A Szűcsi információkat gyűjt rólam. Gabitól. És jó fej. De mit csináljak, ha én még mindig azt a másik jó fejet szeretem??? Hogyan is írta? „Nem futok olyan szekér után, ami nem akar felvenni.” A Zsolti szekere bizony elszáguldott mellettem. És én lemaradtam róla. Mit tudok csinálni ilyenkor hétvégén? Csak a dögunalom marad. Legjobb, ha nekiállok dolgozni. Mondjuk, lerajzolom a Kacort. Nem is olyan rossz ötlet. Kész a nagy mű: a fekete-fehér szépség, Mörrenmorcogi Kacor teljes valójában. Igaz ugyan, hogy a modellt másfél órán át (amíg a rajzolás tartott) alig győztem visszanyomkodni a helyére – de kész van.

Anyuéknak nagyon tetszett. Bár az ő véleményükre nem adok – ők a rajongóim, és nagyon elfogultak.

vasárnap 10. 26.

Voltunk Nagyinál megnézni, hogy éldegél, a Bertalan. Szegénynek nagyon rossz lehet – tök egyedül abban a nagy ólban. Aranyosan röfögött, amikor a hátát bizergáltam. Már egészen megszokta az embereket, és nem is ijedős. Gondolom, Nagyi mindennap több óra hosszat beszélget vele. Amúgy azt mondja, hogy a Bertalan tulajdonképpen Bertuska, hiszen kislány. Nekem nyolc. Amúgy aranyos egy malac, ha csámcsogok neki, rögtön hozzám szalad. Röfögni nem röfögtem neki, nehogy azt higgye már, hogy én vagyok az anyja.

10. 27.,

Egy páran az osztályból kint beszélgettünk a folyosón, amikor megkopogtatta valaki a vállamat. A Szűcsi volt az. (Becsületes neve Szűcs Tamás.) Arrébb hívott beszélgetni. Láttam közben, hogy a többiek összemosolyognak a hátam mögött. Nem rosszból.

Valami olyant magyarázott a Szűcsi, hogy sokat gondolt rám a buli óta, és hogy nem mennék-e el vele moziba. Elő is vett a farmerja zsebéből két jegyet. Csak egy pillanatig haboztam, aztán rávágtam, hogy szívesen. Egy James Bond-filmre megyünk. Ma. Kíváncsi leszek. Anyunak megmondtam, hogy egy fiú barátkozni akar velem a suliból. Csodálkozva kérdezte: – Hát a Zsolti? – Majdnem bőgtem, amikor ezt kellett válaszolnom: – A Zsolti? A Zsolti otthagyott. – Anyun, látszott, hogy kiakadt egy pillanatra. Azt is

megkérdezte, hogy miért? Csak megvontam válaszul a vállamat. Bonyolult. Mostanában minden éjjel róla álmodok. Hol azt, hogy kibékültünk, hol azt, hogy messziről látom, amint egy lánnyal sétál. A Katinak holnap lesz a 15. születésnapja. Vettem neki egy icipici rózsaszín nyulat, egy klassz karika-fülbevalót és egy kazettát. Remélem, örülni fog. Egyre hidegebb van. Azt hiszem, felveszek egy pulóvert is a bőrdzsekim alá. Azt el is felejtettem leírni, hogy a Luki anyai örömök elé néz. Valamikor a héten. Nagyon izgulok, hogy ne dögöljön meg egyetlen kismacska sem.

Most az izmokat kellene tanulnom, mert 1/4 5-re jön a Szűcsi, és addigra be kell fejeznem. Valahogy az izmok nem olyan érdekesek, mint a csontok. De annyit tudok már, hogy az izmoknak 3 része van: a fej, a has és a farok. Viccen kívül. Még ez csak az általános rész, hosszú fehér hajam lesz, mire megtanulom a többit.

Tök izgalmas volt a tegnapi James Bond-film. A Szűcsi bemutatkozott Anyuéknak. Rendesen viselkedett, még a kezemet sem fogta meg. Állattenyésztésből nagy dolgozatot fogunk írni. Az öröklésből. Ma összefoglaltunk az óra első felében, a másodikban pedig elkezdtük tanulni a tenyésztési eljárásokat. A tanár úr közben kirohanásokat „rendezett az ellen a kifejezés ellen, hogy „fajkutya” és „fajtiszta”. Márpedig azért, mert a faj az maga a kutya, így az a szó, hogy fajkutya, tiszta hülyeség. Egy kutya (vagy ló, sertés stb.) csak fajtatiszta lehet. Most, hogy így elmagyarázta, már minden világos. Meg is ígérem szigorú esküvéssel, hogy sohasem mondom Kacorra azt, hogy „fajkutya”.

szerda 10.29.

Utálom a Brossot. Utálom a Depeche Mode-ot. Minden RÁ emlékeztet. Azt hiszem, hogy a sok szenvedéstől már teljesen ki van mardosódva belülről a szívem.

Elkezdtem jógázni tanulni. Hátha megtanulok tőle összpontosítani. Eddig nem nagyon sikerült, mert még a lótuszülést sem tudom megcsinálni. A lótuszülés olyan, mint a törökülés, csak nem a földön vannak a lábfejek, hanem a combon. Pedig a Kati tök könnyen meg tudja csinálni. Hiába, én ilyen szerencsétlen vagyok. Még ez a lótusz-faktusz se megy.

Ma is találkoztunk a Szűcsivel. Elvitt sütit enni egy jó kis cukrászdába. Tök sokat röhögtünk, de minden nevetésem mögött az volt, hogy: „Miért veled vagyok itt? Mi közöm van hozzád?” Persze erről egy szót sem szóltam neki.

Még mindig nem fogta meg a kezem. Egyszer nyúlt felé, de éppen akkor mutattam valamit az egyik kirakatban, és inkább zavartan zsebre dugta. Én meg úgy csináltam, mintha nem vettem volna észre. Elnéztem ma – lopva, hogy ne vegye észre –, és rájöttem, hogy elég helyes. Tulajdonképpen büszke lehetnék rá, hogy akar velem járni, és mégsem jelent nekem semmit. Barna haja van, és kék szeme. Azt hiszem, nem túl gyakori ez a párosítás. És piros volt a füle a hidegtől. Meg az orra is.

Azt hiszem, az enyém is.

És nagyon nem vagyok szép, ha piros az orrom. Télen majd orrvédőt hordok.

Csütörtök 10. 30.

Ma is nagyon elfáradtam. Anyuval befutkostuk a várost mindenfelé, valami szép tapéta után. De az egyik túl rózsás volt, a másik túl drága… Szóval nagyon kitikkadtam. Ebben a hidegben meg pláne. És Anyu csak olyan mellékutcákban talált boltokat, ahová nem jár semmiféle közlekedési eszköz. Úgy, hogy megint csak fantáziálni kezdtem. Elképzeltem, hogy milyen jó is lenne, ha sok apró kis kerék nőne ki a talpamon, nekem pedig csak állnom kellene, és azok meg gurulnának helyettem. De ennyi gyaloglástól, azt hiszem, a kerekeim is elfáradtak volna. Amikor elmeséltem Anyunak, hogy min gondolkodom, akkor furcsán nézett rám. Mint az olyanokra szokás, akiknek kibicsaklott az esze kereke.

El is felejtettem leírni, hogy mit csináltunk tegnap gyakorlaton. A tanárnő már a suliban bejelentette, hogy az 1-es és a 2-es csoport oltani fog menni. (Az 1-es csoport a mienk.) Már egészen megörültem, hogy végre itt az alkalom, megtanulom a technikát…

Átöltöztünk mindannyian tipp-topp munkásruhába, aztán a baromfitelep vezetője elvezetett minket egy irdatlan nagy épülethez. Mielőtt beléptünk volna, mindenkinek rá kellett állni egy sárga trutyis szivacsra. (Mint később kiderült, fertőtlenítőszer volt rajta.) Aztán benyitottunk. Állítom, hogy az Ali baba nem csodálkozott annyira, mint mi, amilyen látvány tárult elénk. Az a hatalmas épület belülről tele volt tyúkkal. Én még ennyi állatot egy rakáson soha nem láttam. Szinte lépni is alig tudtunk köztük, úgy kellett őket félrekotorni a lábunkkal. Különösen vonzódtak az én piros gumicsizmámhoz, állandóan koppant rajta egy-egy sárga csőr. Minden tyúk fehér volt, a végén a szemem is káprázott beléjük.

Szépen hadrendbe volt állítva mindkét csoport, vártuk, hogy tűket adnak. Hát nagy tévedések között éltünk. Három kendős néni jött, ők oltottak. Mi

meg fogdoztuk nekik az állatokat. Mire vége lett a gyakorlatnak, jól elfáradtunk. A hátam elzsibbadt a sok hajolástól, a kezem tele volt csípéssel és karmolással. (Még jó, hogy nem harapnak ezek a fenevadak.) Megfogadom, hogy többé nem eszem csibehúst. Pláne, ha mi oltottuk őket.

Bélám nem nőtt még egy centit sem. Pedig mindennap megnézem az aranyos kis házában, hogyan érzi magát. Még nincs virág a fején. Ez talán olyan kis kopasz fajta. Még a múlt héten beletettem nedves itatós közé egy tobozmagot. Úgy döntöttem, hogy karácsonyfát fogok nevelni. Milyen szép is lesz egy ilyen szobafenyő!! Igaz, hogy az a fenyő, amiről a toboz származott, legalább 20 méter magas, de sebaj. Szóval ennek a magnak nőtt kis gyökere. Ki is ültettem egy tejfölöspohárba. Most lelkesen locsolom.

A Kacornak lett egy bolhája. Többet nem is viszem át a Krampuszhoz játszani.

Ma beszélgettem az alattunk lakó bácsival. Nem nagyon szeretem, mert eléggé ivós, és akkor mindig átcipeli a felesége a kis szobába. (Ha részeg a Kun bácsi.) Szóval ezért nem szeretem. Vagyis azért, mert az ő kis szobájuk az enyém alatt van, és nagyon szépen felhallatszik, ha hortyog. Olyankor sikoltozni tudnék mérgemben. Fölénk pedig új lakók költöztek. Nagyon kíváncsi leszek, hogy mi a külön családi mániájuk. Remélem, nincs otthonra

1. fapapucsuk.

2. Remélem, nincs kerekeken guruló ágyuk, amit este 10-kor még javában tologatnak.

3. Remélem, a bácsi nem gurgulázik fogmosás közben, mert attól mindig hányingert kapok.

4. Remélem, egyikük sem játszik semmiféle hangszeren sem. Úgy, mint: csimpolya, zongora, tangóharmonika, kürt és üstdob. (Selyempapír kis fésűn engedélyezett.)

5. Remélem, nem rendeznek hajnali 3-ig tartó orgiákat.

6. És nem dobnak le éjfélkor dunsztosüveget a szemétleöntőn.,

Más óhajom talán nincs is. Bár Anyu szerint, ha mindazt betartanák, amit én követelek, akkor függeszkedve kellene járniuk a lakásban, és csak jelbeszéddel érintkeznének.

péntek 10. 31.

Ó, én kis naiv!!! Egy lehetőséget kihagytam a felsorolásból!!! Hát a gyereket. Most pedig félek tükörbe nézni. Tiszta karikásak a szemeim. Hogy miért? Hát azért, mert a fölöttünk lakoknak két kisdedjük van. Az

egyik éjféltől hajnalig átbőgte az éjszakát, a másik pedig amikor 1/4 6 táján álomba szenderültem, akkor ébredt. Ezt onnan tudom, hogy a radiátort, ami az ágyam mellett van, elkezdte valamilyen kemény fatárggyal csapkodni. Erős a gyanúm, hogy építőkockáról lehet szó. Amikor visszakopogtam neki, hogy hagyja már abba, akkor gyöngyöző kacajt hallottam a csövön keresztül, és újabb kopogást. Aminek talán csak a Monte Christo grófja örült volna, az If nevű várbörtönbe zárva.

Teljes kimerültség. Munkavédelem-órán addig néztem két verebet az ablak melletti fán, míg lecsukódott a szemem. És a fejem előrebillent. Szerencsére nem vagyok horkolós fajta.

A mai 7. óránk torna volt. Sem a Katinak, sem nekem nem volt kedvünk végigugrabugrálni. Úgyhogy el is határoztuk, hogy lógunk róla. Csatlakozott az indítványhoz a Rózsa meg a Gabi. Ballagunk így négyen a suliból kivezető utcán, amikor szembe jön velünk egy nő. Persze a tornatanárnő volt. Hatalmas robajt hallottam a hátam mögött, ezért körülnéztem. Senkit nem láttam. Sem a Katit, sem Rózsát, sem Gabit. Csak a Botondnét. Idétlenül makogtam neki, hogy: – Jó napot kívánok, tanárnő! Amikor elment, megfordultam, és beordítottam a pár lépéssel arrébb levő kapualjba: – Most már előjöhettek!! – Nagyon mérges voltam rájuk, amiért nem szóltak, ha már messziről észrevették a Botondot. Vissza is siettünk, hogy még át tudjunk öltözni, mire becsengetnek. De felesleges volt az igyekezetünk, mivel bejelentették, hogy a tanárnő elfoglaltsága miatt elmarad az óra.

5-kor találkoztam a Szűcsivel. Már messziről mosolyogtunk egymásra. Én nem tudom, miért dobogott kicsit szaporábban a szívem, amikor megláttam, hiszen abszolút semmit nem érzek iránta. Ahogy odaértem hozzá, teljesen természetesen nyújtotta a mancsát, és én teljesen természetesen csaptam belé az enyémet. Így, kézen fogva sétáltunk tovább. Egy ideig szólni se szóltunk, mind a kettőnkön olyan zavarodottság volt, aztán egyszerre kezdtünk el nevetni..

Láttam messziről a Zsoltit. Most nem volt vele a csaja. Azt hiszem, ő is láthatott minket, mert rögtön irányt változtatott. Mintha egy sas rántotta volna össze karmaival a gyomromat. Egyszerre rosszkedvem lett. Szegény Szűcsi nem is tudta kitalálni, hogy miért…

szombat 11. 01.

Ma reggel találkoztam a boltban a Gabival. Itt lakik nem messze az egyik nagynénje, neki vásárolt be. Mindenféléről beszélgettünk, de legfőképpen a

Szűcsiről. Kérdezte, hogy milyen srácnak tartom. Azt mondtam, hogy igazán rendes, és kedves, és nem erőszakos. A Gabi nagyon csodálkozott rajta, hogy még meg sem csókolt. Nem tudom, mi ezen a különleges. Miért csókolózzon az ember valakivel, akit nem ismer?…

A Gabi szerint a Szűcsi nagyon lezseren szokta venni a lányokat. Meglepődtem rajta. Inkább olyan szolid srácnak néztem. De hát nekem tulajdonképpen az sem számítana, ha lezseren venne, mert nem vagyok beléesve. Egyszerűen csak jól érzem vele magam. Olyan, mint egy nagyon jó barát, semmi több. Diszkóba is megyünk ma a Szűcsivel. Eddig még csak egyszer voltam igazi diszkóban, de az nem számít, mert akkor az unokanővéremékkel voltam, és csak kólát ittunk. Különben sem voltam több 12-nél. Úgyhogy nagyon izgulok. Milyen ruhát vegyek fel? Hogy fogok kinézni? 3/4 11-ig kaptam kimenőt – még soha nem maradtam el ilyen sokáig.

11. 02. vasárnap

Ma 11 óráig aludtam. Ki kellett pihenni a tegnapi fáradalmakat. Éjjel nagyon sokáig nem tudtam elaludni, mert a diszkóbeli számok jártak az eszemben állandóan. És ha ráállok a dallamra, akkor nincs semmi, ami kiverhetné belőlem.

Már 6-kor itt volt értem a Szűcsi. Anyu persze már jó előre ellátott mindenféle jó tanáccsal. Idézek párat: „Aztán nem ám belekeveredtek valamilyen verekedésbe!…” vagy „Nem ám belekevernek valamit az üdítődbe…” és „Ne bízzál meg senki idegenben", „Ne stoppoljatok", „Ne menjetek el senkivel kocsikázni", „Zsebkendő, pénz, igazolvány legyen nálad” stb.

Felvettem egy fekete, bő nadrágot meg egy videozöld pólót. Vagyis blúzt. Sőt, húztam harisnyát is, bármennyire utálom. Plusz még a vastag pulóver, rá a dzseki. És minden zsebemben élre vasalt zsebkendő. Szemceruzával kicsit kihúztam a szememet, és nagyon halványan kirúzsoztam a számat. Anya ciklámen rúzsával. Amit sohasem használ. Aztán le is töröltem: valahogy nem illett rám; talán a ruha színe miatt. A Szűcsi nagyon csinos volt; ha nem a Zsoltiba lennék szerelmes, akkor azt is mondhattam volna, hogy: – Ejha! – És az illata! Legszívesebben egy nagyot haraptam volna az arcába. De csak egy puszit nyomtam rá.

A diszkóban jó sokan voltak, és dübörgött a zene. Beálltunk egy kicsit lötyögni, aztán kiálltunk. Közben a Szűcsi lekezelt jó pár barátjával. És megmutatta pár volt barátnőjét. Azt hittem, elsüllyedek. Mindegyik olyan

helyes volt! Százszor helyesebbek, mint én. Megittunk két kólát, és leültünk egy asztalhoz. Közel húzta hozzám a székét, és beszélgettünk. Aztán szépen megfogta a kezemet. Nem húztam el, mert arra gondoltam, hogy a Zsolti meg annak a lánynak a derekát ölelte. Akkor nekem ennyit igazán szabad… És különben is jó száraz meleg volt a keze, kellemesen esett a fogása. Valami hülyeséget beszéltem éppen, amikor észrevettem, hogy a Szűcsi úgy csinál, mintha nem is hallana, csak néz. A szemével. Hosszan. Rögtön zavarba jöttem, és elhallgattam. Csak az jutott az eszembe, hogy Úristen, biztosan elkenődött a szemfestékem, és azt nézi. Kellett nekem kihúzni… de minden marhaságot ki kell próbálnom… Hogy ne lásson, gyorsan felemeltem az egyik kezemet, és befogtam a szemét. Jobb neki úgy, ha sötétség borul Legnagyobb meglepődésemre elvonta a kezemet a szeméről, aztán a szájához emelte, és megpuszilta. Jó puha szája volt. Rögtön az a reklám jutott eszembe, aminek ez a szövege: „Olyan lesz a bőre, mint a baba… popsija.” A popsit csak hozzá kell gondolni, de a reklámban egy törölközőn fekszik a pucér baba, akinek a popójáról van szó. De már megint mást beszélek. Szóval ettől rögtön nevetnem kellett, de azért moderáltam magamat, és diszkrét mosolygássá szelídültem. – Zsófi… tudod, hogy nagyon aranyos vagy? „Na – gondoltam magamban –, itt vagyunk. Most jön az a szöveg, hogy nagyon aranyos vagy, de elkenődött a szemfestéked…” De így folytatta: – Nézz rám, hallod?! Mondani szeretnék valamit. – Lé-legzet-visszafojtva vártam a pillanatot, amikor kimondja: – De nehéz megmondani… szóval… szeretlek. Nagyon. És remélem, hogy sokáig fogunk még együtt járni. – Nagy szemeket meresztettem a csodálkozástól. És valami jó bizsergés támadt bennem. Aztán magamba pillantottam: és én szeretem-e, akarok-e vele továbbra is járni? Nem tudtam rá választ adni. Csak nagy zavarodottságot éreztem, és bizonytalanságot. Láttam, hogy kérdően néz rám a Szűcsi, de nem tudtam felelni. Pont egy szép lassú szám kezdődött. Megfogta a kezemet, és beálltunk mi is. Úgy éreztem lassú közben, hogy roppant indulatok lehetnek most a Szűcsi fejében, hiszen hallgatásomat értelmezhette visszautasításnak is. És megbántani igazán nem akartam. Csak forogtunk, forogtunk, és a végén nem állta meg, hogy meg ne kérdezze: – Nem válaszoltál… És te szeretsz? – Nem, akartam megbántani, úgyhogy azt mondtam: – Szeretlek. – Megkönnyebbültem, amikor kimondtam, és valahogy úgy is éreztem, hogy igaz. Vagy nem? Magam sem tudom. Hiszen én a Zsoltiba vagyok szerelmes!! Vagy nem?? Fogalmam sincs róla. A Szűcsi nagyot sóhajtott,

aztán magához szorított, és felemelt. Amikor letett, újra azt mondta: – Szeretlekszeret-lekszeretlek. – És belepuszilt a hajamba.

Aztán újabb kóla következett, és nem sokkal később odaült hozzánk a Szűcsi haverjai közül vagy öt. Most nem írok tovább, mert hív Anyu.

A jógakönyv borítóján mindenféle érdekes és nehéz póz van. Az egyiket ki is próbáltam, de állandóan fejre dőltem, és sehogyan sem sikerült. A póz lényege: le kell guggolni, majd az egyik lábunkat fel kell rakni a másik combunkra. Így egy felpakolt lábbal guggolunk tovább, de úgy, hogy közben nem lehet kapaszkodni, hanem mell előtt össze kell tenni a kezeinket, mintha imádkoznánk. A hetedik feldőlés után rájöttem, hogy a jógatanulást nem a legnehezebb pozitúráknál kell elkezdeni, így inkább kinyitottam a könyvet, és nekiláttam az első légzőgyakorlat elsajátításának. Ha már se lótuszul ülni, se fél lábon guggolni nem tudok, legalább szuszogni megtanuljak.

Olyan jó lenne már szakkörbe járni!! De most jó sokáig nem lesz, mert az István bácsi megbetegedett. Hirdettek egy rajzpályázatot, be kellene rá nevezni. Az előbb éppen a „varjújárást” gyakoroltam (lábujjhegyen guggolva járás), amikor Anyu benyitott. Éppen az asztalt kerültem meg, és pont szembe találkoztam csodálkozó szülőanyámmal. Mikor megkérdezte, hogy mit csinálok, ezt válaszoltam: – Jógázok, nem látod? Ez a gyakorlat például nagyon jó lúdtalp ellen. – Aztán még nagy komolyan ezt is mondtam: – Gá, gá! – Anyu rémülten csukta be az ajtót. De így legalább biztosan nem zavar, ha jógázom.

Most már este van, szegény Anyut azóta még egyszer kiakasztottam. Igaz, hogy Nagyival együtt. Nagyi átjött délután, és megkért, hogy nyomkodjam meg a tarkóját meg a hátát, mert megint nagyon fájt. Eszembe jutott egy jó kis gyakorlat, amit a könyvben olvastam, és arra szolgál, hogy a nyak izmait lazítsa. Leültünk egymás mellé az ágyra, és felolvastam a megfelelő részt. Így hangzott: „Fejünket lazán hajtsuk balra, majd jobbra úgy, hogy fülünk lehetőleg érintse a vállunkat (ne a vállat emeljük a fülhöz). Mindkét oldalra ismételjük 5-10-szer a gyakorlatot. Közben lélegezzünk normálisan (szabályos ütemű, megszokott légzésritmus).” Szóval ültünk egymás mellett Nagyival az ágyon, és egyformán döntögettük a nyakunkat hol jobbra, hol balra. Anyu éppen akkor nyitott be azzal, hogy megkérdezze, mit csinálunk ilyen áhítatos csendben, de az ajkára forrott a szó. Egy darabig némán nézett minket, aztán csendben

betette maga után az ajtót. Este kilestem, ő is csinálta azt a fejdöntögetést a fotelban ülve, miközben a tévét nézte, és azt hitte, nem látjuk.

11. 03. hétfő

Öt kiskölyke született a Lukinak!! Nagyon örültem neki. A Dóri azt mondta, hogy elmehetek hozzájuk megnézni a termést. Délután el is ugrom hozzájuk.

Matekból ma kaptam egy kettest, és a Szücsi azt mondta, hogy majd ő korrepetál. Szegény, nem tudja, mire vállalkozott. Ma délután el is kezdjük az első edzést. Nagyon kíváncsi leszek rá. Bár szerintem nem lesz a tanulásból semmi. Jövő héten három tantárgyból is jön szakfelügyelő. A tanárok már válogatják a gyerekeket, kik a legalkalmasabbak a szereplésre.

Voltam a Dóriéknál! Olyan pirinyók a kiscicák! Még csukva van a szemük, és vékony hangon nyüszögnek. Pici a farkincájuk, az orrocskájuk meg a fülecskéjük. A Luki az oldalán feküdt, és szoptatta őket. Olyan muris volt! Soha nem láttam még szoptató macskát. A Dóri azt mondta, hogy 9 napos korukban nyílik ki a szemük, és hogy akkor már sokkal aranyosabbak lesznek.

Siettem haza, hogy idejében visszaérjek, mire jön a Szücsi. De mégsem tudtam megelőzni, már akkor 10 perce ott beszélgetett Anyuval a nagy szobában. Ledobtam a kabátomat meg a meleg pulóvert, aztán nekiültünk tanulni. A Szücsi láthatóan komolyan vette ezt az egész korrepetálást, mert nagyon megkínzott. A végén már izzadt a kezemben a radír (mérgemben azt morzsolgattam), és nagyon csúnyán néztem. A kérdéseimmel nem tudtam zavarba hozni, sőt… rájöttem, hogy matematikai analfabéta vagyok. Ezt, mondjuk, eddig is tudtam, de mégsem gondoltam, hogy ennyire súlyos a dolog. Mikor végre meg tudtam oldani hibátlanul egy példát, és diadalmasan néztem rá, akkor szó nélkül írt egy nehezebbet. Amibe persze belesültem. Végre befejeztük a tanulást, és még beszélgettünk vagy fél órát. Kint sötét volt teljesen, csak a szobában égett a villany. A sötétítőfüggöny nem volt behúzva, úgyhogy kiláttam. A tekintetem akaratlanul is a szemben magasodó tízemeletesre tévedt, de nem tudtam tisztán kivenni. Hol lehet most a Zsolti? Gondol-e még rám? Lehetetlen, hogy elfelejtett volna…

11.04. kedd

Dolgozatot írtunk történelemből. Elég jól sikerült. Az állattenyésztés-dolgozatom is. Csütörtökön írunk fizikából – ettől bizony már félek. És még a Katiról sem tudok lesni, mivel A és B csoportok lesznek. Ilyen kiszúrást! A kis fenyő, amit ültettem, nagyon megindult a növésben. Már legalább 2

centiméter hosszú, vékony, zöld szár. Szegénynek még sokat kell cseperednie, hogy elérje a 20 métert. (És ha eléri? Mit szól majd hozzá Anyu?!) Úristen!! Teljesen el is feledkeztem a fényképeimről!! Még jó, hogy ma átjön a Szűcsi, így legalább elmehetünk kiváltani őket.

Hát ez nem igaz! 9 képet csináltak, háromféle beállításból. Kétfélén egész normálisan mosolygok, de a harmadik!!! Idősb Drakula is ilyen negédesen mosolyoghatott az áldozatára. A Szűcsi rögtön el is tett egy képet, és megsértődött egy kicsit, amikor rákérdeztem, hogy komolyan kell?

11. 05. szerda

Gyakorlaton bárányoknál voltunk. Nyalósót kellett szétosztani közöttük. Vagyis a plafonról lóg lefelé láncon egy nagyobb rácsos kalitka, abba kellett tenni a sótömböket. Nagyon aranyosak voltak a barikák, csak átkozottul büdösek.

Beszélgettem a Gabival. Érdekes dolgokat hallottam tőle. Milyen jó, ha van olyan ismerőse az embernek, aki ismeri a barátját!! Elmondta, hogy úgy másfél héttel ezelőtt elkezdett hajtani egy másodikos csaj a Szűcsire. Egy olyan kis belevaló csaj. De a Szűcsi megmondta kereken, hogy nála nincs esélye. Nekem erről semmit sem szólt. A Gabi szerint előfordulhat, hogy a Szűcsi szerelmes belém… pedig ő, ugye, elég lezseren szokta venni a lányokat. Megkérdeztem tőle, hogy mit jelent ez a kifejezés, hogy „lezseren veszi a lányokat"? Hát azt, hogy jár velük egy-két hetet, aztán meg otthagyja. Ja kérem, így állunk. Lassan 2 hete, hogy együtt járunk, időszerű lesz, hogy otthagyjon. És akkor már semmin sem fogok csodálkozni.

11. 06. csütörtök

Láttam a Zsoltit. Hazafelé jöttem a suliból, ő meg arrafelé mászkált, amerre lakom. Integettem neki. Ő meg visszaintett. Azt hiszem, oda akart jönni hozzám, de azt már nem vártam meg, hanem gyorsan bementem a lépcsőházba. Nagyon gyorsan dobogott a szívem. Vajon mit akarhatott?

Beszéltem erről a lezserséges dologról a Szűcsivel. Nagyon ki volt rajtam akadva, és azt mondta, hogy megfojtja a Gabit. Amikor furcsán néztem rá, akkor gyorsan azt mondta: „Nem szó szerint értettem.” Megmondtam neki, hogyha van másik barátnője rajtam kívül, akkor beszélje meg velem: igazán nem haragudnék meg érte. Az jobban számítana, hogy őszintén megmondja, és nem vesz hülyére. Hosszan nézett rám és komolyan. Ettől teljesen megdermedtem belül, és csak arra tudtam gondolni, hogy igaz, mégis igaz…

Éppen a kis fagyizó mellett mentünk el, ott, ahol először találkoztam annak idején a Zsoltival. Milyen régen is volt! És én egy másik fiúval vagyok. Azzal, aki miatt elhagyott engem a Zsolti, és aki most azon gondolkodik, hogy van-e másik barátnője, vagy nincs. Belegondolni is őrjítő…

Hirtelen megállított, és azt mondta: – Nagyon elvetted a kedvem, tudod?… Te nem szeretsz engem… ha így tudsz beszélni… és ilyeneket… Mondd meg, kérlek, ha valami bajod van velem, vagy túltengek itt melletted, mert csak egy szavadba kerül… – Csak annyit vettem ki a szavaiból, hogy nekem csak mondani kellene, és ő máris itt hagyna… szóval ennyire sürgős a dolog! El is határoztam, hogy nem állok az útjába.

– Nézd, ha úgy gondolod, hogy van egy másik lány, akit jobban szeretsz, akkor én nem tartalak vissza, attól még haverok maradhatunk…

Értetlenül nézett rám.

– Miféle lányról beszélsz??

– Hát arról, akiért itt akarsz engem hagyni.

– Mit beszélsz?? Ki mondta neked ezt a… szemétséget??

– Ha tudni akarod, Gabi említette azt a bizonyos Zitát, aki hajtott rád.

– Agyonütöm ezt a Gabit… A Zita, ugyan! Nekem te kellesz, nem holmi Zita!! Nem érted? Én téged szeretlek! És ha mi ketten szeretjük egymást, akkor ne érdekeljen téged, hogy mit mond egy harmadik!

Egészen hazáig nagyon csöndben voltunk. Mikor a ház elé értünk, és a Szűcsi azt mondta, hogy majd találkozunk holnap a suliban, akkor némán bólintottam, és köszöntem neki, hogy szia. Meg is fordultam, hogy bemenjek a lépcsőházba, amikor utánam szólt: – Most így el tudsz menni? Így itt tudnál hagyni? – visszafordultam, és odamentem hozzá. Már át akart ölelni (gondolom, azt hitte, hogy meg akarom csókolni), de csak egy cuppanós puszit nyomtam az orra hegyére, és elfutottam. A lifttől láttam, hogy elképedve állt pár pillanatig, aztán megfordult, és lassan elment. Így utólag nem értek semmit. Miért ilyen bonyolult minden?? Nem érzem jól magamat. Fáj a torkom, vagy mi…

Már egy hete is elmúlt, hogy nem írtam. Természetesen most is utolért egy jó kis torokgyulladás. Először azt hitte a doki bácsi, hogy tüdőgyulladás, de a röntgenvizsgálat szerencsére bebizonyította, hogy nem. Még egy hét, és mehetek újra suliba. Úgy várom!! Itthon bizony nagyon unatkozom. Minden vigaszom ez az egy macska.

Volt itt a Kati, áthozta a leckét. Beszélt a Szűcsivel is meg a Zsoltival is. A Zsolti most nem jár senkivel, mivel összeveszett a szőke barátnőjével, és az Imi szerint már nem is fognak kibékülni. A Zsolti azt mondta az Iminek, hogy nem is szerette sohasem azt a lányt, csak azért járt vele, hogy engem próbáljon elfelejteni. Hiszi a piszi. De mindegy. Az Imi meg elmesélte, hogy én mennyire ki voltam készülve, amikor otthagyott. És hogy célozgatott arra, hogy jó lenne, ha kibékülnénk… Itt volt a Szűcsi is. Hozott virágot meg kókuszos csokit. Én a kókuszos csokit szeretem a világon a legjobban!!! Kitől tudhatta meg? Azt mondta, hogy gyógyuljak meg minél előbb, mert nagyon egyedül van. Hiszi a piszi.

A kis fenyőfa már legalább 10 centi. Rég kinőtte azt a gyufaszálat, amit először kötöztem támasztékul melléje. Félbetörtem egy hurkapálcát, és azt szúrtam a tejfölösdobozba. Remélem, egy ideig elvethetem a gondját. Jó lenne, ha fásodna már, mert most olyan vékony, mint három hajszál egymás mellett.

10. 16. vasárnap

Tegnap hatalmasat égtem a macska miatt. Délután 4-kor ébredtem fel kis ebéd utáni szunyókálásomból egy furcsa szorítással a gyomrom táján. Felvettem Apu köntösét (én hordom, mert olyan jó bő és puha), és betájoltam a konyhát. Az előszobában nyávogva futott elém a Kacor. Elkezdtem hozzá olyan édeskés vékony hangon beszélni, mint a Karika néni (előző gazdája). „Hát szia, pici szívem, idejöttél anyukához? Éhes vagy? Üres a pocókád? Arany virága Zsófikának…” Amikor felvettem a macskát, pont a nagy szoba nyitott ajtajával találtam szembe magamat. Ahol vendégek ültek szépen sorban: ki a fotelokban, ki a kanapén. Az egyik bácsi nagyon érdekesen nézett rám, és azt köszönte, hogy „kezét csókolom”. Valószínűleg nagyon hülyén nézhettem rá, és én is azt köszöntem: Csókolom. Aztán gyorsan elhúztam a csíkot vissza a szobám felé.

Valószínűleg a bácsi is meglepődhetett, és neki több oka lehetett rá, mint nekem. Hogy miért?

1. Szöveg a macskának.
2. Köszönés.
3. Földig érő piros frottír (férfi)-köntös.
4. Szemüveg.
5. Sál a nyakamban (torokfájás ellen).

6. Színben a köntössel harmonizáló (vagyis piros) nagy pomponos, áll alatt megköthető gyermeksapka (fülfájás ellen).

Amíg itt voltak a vendégek, egyszer sem mertem előjönni a szobából.

10. 17. hétfő

Van a szobámban egy papírkosár. A Kacor a napokban fedezte fel magának; állandóan odajár szunyókálni. Mivel elég terjedelmes őurasága (pedig egyáltalán nem kövér), alig fér bele. Tulajdonképpen már a farka meg a hátsó lábai megtöltenék, de azért ő még be tudja gyömöszölni a hasát is. De a mellső két lába meg a feje kint maradt. Ezért a lábait a kosár szélére teszi, az állát pedig valamelyik lábára hajtja. Ilyenkor kilátszik a két hatalmas tépőfogának az alja. Ha, mondjuk, 2 méterrel nagyobb lenne a Kacor, akkor szörnyűségesen félelmetesen nézne ki. De így csak egy szeretetre méltó, kicsit kövér, fekete-fehér háziállat. És nem tudom, hogy mi lenne velem, ha ő sem lenne. Az egyetlen fiú a közelemben, akinek teljesen kiismerhető a lelke.

10. 18. kedd

Betegségem köhögős szakaszából átléptem a náthás korszakba. Mondtam a Katinak, ha a Szűcsi fel akar hozzánk jönni látogatóba, hát ne engedje. Egyszerűen borzasztó, ahogy az orromat fújom. Hétfőn már mehetek suliba.

A Zsolti küldött nekem egy Alfot matricán. Eszembe jutott az az Alf, amit én vettem neki azért, hogy emlékezzen rám, ha ránéz. Úgy látszik, eszébe jutottam. És akkor hol volt az Alfi, amikor azt a másik lányt ölelte? Elegem van mindenkiből, főképpen magamból. A Kacor sem tud beülni a szemétkosárba, mert tele van papírzsebkendővel. Bár ki tudja, lehet, hogy kényelmesen esne rajta az ülés. Anyu újabban olyan, mintha óvó néni lenne. Én meg egy óvodás. Állandóan mondja, hogy Zsófikám, húzzál papucsot, vegyél fel zoknit stb. stb. A helyében én nem mondogatnám magamnak ilyen türelmesen hogy „Húzzál papucsot, kicsi lányom", hanem úgy vágnám a földhöz, csak úgy csattog. (Már a papucsot.) El is határoztam, hogy nem mondatom el magamnak többször, felhúzom azt a nyamvadt papucsot. Ilyen angyali türelem jutalmat érdemel…

Kati szinte a testével védelmezi a lakásunkat. Megmondta a Szűcsinek, hogy súlyosbodott az állapotom, és hogy nem lehet látogatni. A Szűcsi teljesen kétségbeesett, és megkérdezte, hogy mit jelent az, hogy súlyosbodott az állapotom. Kati kínjában azt találta ki, hogy magas lázam van, és lehet, hogy kórházba visznek. Mondtam neki, hogy azért ennyire nem kellett volna sötéten vázolnia a helyzetet, de így legalább

látogatásmentes vagyok. És magányosan trombitálhatok, mint egy halódó elefánt valamelyik Tarzan-filmből.

11. 24. péntek

Múlóban a náthám. Hétfőn mehetek suliba! Kiírt a doki bácsi. Megkérdezte ugyan, hogy nem akar-e még pihenni a dolgozó? De aztán megnyugtattam, hogy nem. Nagyon unalmas itthon egyedül. A Zsolti randevút kért tőlem, nem tudom, hogy mit csináljak.

11.21. hétfő

Ma voltam először suliban! Olyan jó volt! Mivel hosszú idő óta most mentem először, nem fenyegetett semmiből sem a feleltetés veszélye.

A szünetben megkerestem a Szűcsit, nagyon meglepődött, amikor meglátott. És örült is. Megfogta a kezemet, és leráncigált a büfébe, hogy a nagy örömre ehessünk palacsintát. Nekem túrósat vett, és élvezettel nézte, hogyan eszem.

12. 01. hétfő

Nahát ez a Szűcsi!! Olyan aranyos gyerek! Annyit lehet vele nevetni. Szinte folyton-folyvást. Tegnap elmentünk együtt ruhát venni. Végigjártunk egy csomó butikot, amikor végre találtam egy klassz lezserblúzt. Magamhoz próbáltam, szemre jó volt. De biztonság az biztonság, megkérdeztem az eladótól, hogy fel lehet-e próbálni? Kedvesen mosolygott, és bólintott, hogy persze. Én is mosolyogtam, és megfordultam. Aztán ruhástul bezuhantam a fülkébe. Nem vettem észre a küszöböt. Amikor kikeveredtünk a boltból, mind a kettőnket rázott a hahota. Azt mondta a Szűcsi, hogy milyen rossz volt neki is meg az eladónak is, hogy vissza kellett fojtani a nevetést. Azt hiszem, egy jó darabig nem teszem be ebbe az üzletbe a lábamat: ekkora égést! 6-kor már jó sötét volt. Fázott a kezem, ezért a Szűcsi nagy tenyerében ökölbe gombolyítottam, úgy melegedtem. A Szűcsi megkérdezte, hogy miért nem jöhetett fel hozzánk látogatni. Nem tudtam mit kitalálni, megmondtam az igazságot. Vagyis azt, hogy nem akartam olyan állapotban mutatkozni előtte. Kedvesen mosolygott, és azt mondta, hogy én neki csúnyán is tetszenék. (Ha-ha! Hiszi a piszi. Nem tudom, felkért volna-e a sulibulin, ha hosszú, piros frottírköpenyben vagyok és piros pomponos sapkában.) Bekísért a lépcsőházba is, és ott beszélgettünk tovább a postaládák mellett, nem messze a radiátortól. Valami olyasmit kezdett el mondogatni, hogy én nem is szeretem őt, mert sohasem mondom. Nem tudom ugyan, hogy ha szeretném is, miért kellene emlegetnem, de mindegy. A végén annyira odavolt érte, hogy mondjam

már, mondjam már, hogy bemérgesedtem. Szembefordultam vele, és a képébe kiabáltam: – Hát ide figyelj!! De jól jegyezd meg, mert csak egyszer mondom el!! Te vagy a szívem kalácsában a mazsola!

Úgy elkezdett ezen nevetni, de úgy, hogy nem vártam volna. Aztán hirtelen átölelt és megcsókolt. Olyan hirtelen történt, hogy még védekezni sem volt időm. Később pedig már nem akartam… Csak a szívdobogásunkat hallottuk, és nem láttam mást, csak érdekes mintákat a szemhéjam mögött. Miután szétvált a szánk, sokáig tartott a karjában, én pedig a mellére borultam. Azt hiszem, jó darabig nem tudtunk megszólalni, ami mind a kettőnknél elég ritkán fordul elő. Pár perc múlva remegő hangon azt mondta: – Szeretlek. – Mit válaszolhattam rá? Csak annyit leheltem, hogy: – Mazsola. – Ezen nevettünk egy kicsit, de nem sikerült valami vidámra. Gyorsan elbúcsúztunk, és felrohantam a lépcsőn. Érdekes módon csak akkor jutott eszembe, hogy lift is van, amikor felértem. De nem éreztem fáradtnak magamat. Inkább mindent olyan könnyűnek tartottam, és egész este furcsa mosolygás ült az arcomon.

11.02. kedd

Leesett az első hó! Csak olyan 3 centis, de ha kinézek az ablakon, így is minden csupa fehér. Már csak ez hiányzott. Nem tudom, miért vagyok annyira labilis, hogy mindig elcsúszom, de tenni kellene már ellene valamit. Az lesz a legjobb, ha Apu százas szögei közül beleverek párat a csizmám talpába. (Természetesen heggyel lefelé.) Matekból kaptam egy négyest. Már nem is kell olyan sokat tűrnünk, hogy itt legyen a téli szünet. Holnap délután lesz a gyakorlat; meg is beszéltük Katival, hogy délelőtt kimegyünk korizni.

Ma elugrottam Nagyihoz, megnézni, hogy van. Kivitt a Bertuskához is: elég nagyot nőtt, mióta nem láttam. Nagyi meg a Bertuska nagyon szeretik egymást. Állítom, hogy a malac érti, amit beszél neki. Közös állatszámuk is van. Nagyi megáll az ólajtóban, és kinyitja, majd azt mondja neki: – Fussál! – A kismalac elszalad az udvar végéig. Nagyi megint szól: – Gyere! – A kismalac teljes sebességgel rohan Nagyi felé (közben hatalmasokat sikongat – már a malac). Szóval teljes sebességgel fut felénk, már azt hiszem, feldönti Nagyit, de nem – lefékez pontosan a lába előtt. Aztán felnéz Nagyira, ő pedig megveregeti a fejét, úgy, mint ahogy egy kutyának szokás.

Azt hiszem, nem lesz nálunk disznóvágás március-április táján.

11. 03. szerda

Voltunk korizni. 10-kor találkoztunk a Katival, és gyalog indultunk a koripálya felé. Hideg szél fújt, majd megfagytunk. De megérte, mert rajtunk kívül csak ketten vagy hárman voltak. Amúgy utálok korcsolyázni:

1. A tömeg miatt.
2. Fáj a koricipőben a lábam.
3. Égő elesni.

Úgyhogy nem is tudok korcsolyázni, pedig elég régóta van korcsolyám. Kati megpróbált tanítani, megfogta a kezemet, és húzott, én meg remegő lábakkal kacsáztam utána. És nagyokat röhögtünk, ha felbukfenceztem. Igaz, csak háromszor estem el, és a végére egészen belejöttem. Egyedül botorkáltam a jégen, amikor láttam, hogy egy pasi végzetesen közeledik felém. Ő nem láthatott, mert hátrafelé bógnizott éppen. Próbáltam kétségbeesetten manőverezni a palánk felé, de már késő volt. A pasi ugyanis egy hatalmasat ugrott a levegőbe, aztán az én korcsolyám peremén ért földet. Mint a tekebábu dőltünk jobbra-balra. Végül is a stabil négykézlábas állásban maradtam, a bácsi úgy segített fel, közben nem győzött bocsánatot kérni. Ezután már – biztos, ami biztos – a palánkba kapaszkodva néztem a Katit, hogy futkos körbe-körbe a jégen.

A parkon keresztül jöttünk haza, és örömmel konstatáltuk, hogy a város varjai megint előkerültek. Ülnek sorban a kopasz fákon, és undok hangon kárognak. Érdekes módon nyáron sohasem látni őket, csak télre költöznek be… A polgárok legnagyobb örömére. Az előttünk sétáló néninek éppen a bőrkabátját lőtte le egy. El is neveztem a ligetet Légiveszély Zónának. Ha a fák alatt játok, közben mindig sandán nézek: van-e felettem varjú? Csak attól félek, hogy egyszer valamelyik kis ravasz majd szemen talál.

12. 05. péntek

Az osztályban ma egész nap dühöngött a Télapó. A fiúk nem nagyon mertek elmenni az iskola más területére (féltek a szivar-avatástól), így végig együtt voltunk.

Az egyik lány beöltözött Télapónak, az Izsó pedig krampusznak. Nagyon hatásosak voltak. Az első óránk történelem volt. A Gabi meg a Zizsó be sem jöttek rá, mi meg nem diktáltuk be hiányzónak őket. A tanárnő már elkezdte lapozni a naplót, amikor erélyes kopogás hallatszott az ajtón. Az osztály egyszerre (megállapodás szerint) kérdezte: – Ki kopog? Talán csak nem a Télapó?? – Ez volt a jeladás arra, hogy a Gabi bejöjjön. Földig érő, egyenes szakállal (egy csomag vatta kigöngyölítve), földig érő, piros filckabátban, piros sipkában (fehér vattaszegéllyel), nagy, fehér

szemöldökkel és egy piros partvisnyéllel. No meg valamelyik fiú piros Adidas-feliratú puttonyával. A Zizsó fekete nadrágban, fekete blúzban, fekete harisnyával a fején, aminek a tetejére két pittyedt piros szarvat varrt valaki. Persze a szemének meg a szájának hagytunk egy kis lyukat. (De még így is farsangoló bankrablóra hasonlított inkább.)

A tanárnő megkövülten hallgatja a katedrán, hogy mit beszél a Télapó kicsit vékony (de annál mélyebb) hangon:

– Szervusztok, gyerekek, és szervusz, tanár néni. Eljöttem hozzátok messzi Lappföldről hű társammal, a Krampusszal. (A Zizsó megsuhogtatta a kezében a virgácsot.) Hiába élek az I/A-tól olyan messze, mégis mindig tudom, hogy mi történik ezek között a falak között. Kedves tanárnő, fogadd el tőlem ezt a kis csomagot! Még ha nem láttam is kint az osztály előtt a cipődet, mint ahogy illett volna. (Lerak az asztalra egy csomagot, amit a zsákjából vett elő. Osztálypénzből vettük.) És most ti jöttök, gyerekek. Először a rosszak. Mészáros Zsófia álljon fel!

Megkövülten bámultam (ez nem volt benne semmilyen megállapodásban), de azért felálltam.

– Mészáros Zsófia! Egész évben nem hord köpenyt! (Az osztály röhög.) Int a Krampusznak: – Kérem, intézze el!

A Zizsó odajön, suhogtatja a virgácsot, de megütni nem mer. (Csak az kellett volna!) Kinyújtottam gyorsan a kezem: – Üss ide! – Vigaszdíjul a Télapó kezembe nyomott egy szaloncukrot. A Télapó még megverette a Gruber Mikit, a Szabó Laját meg a Petit. Őket már nem kímélte a Krampusz, jókat rájuk húzott a virgáccsal. (Szegény Zizsó meg is kapta érte szünetben a magáét.)

Persze a feleltetés elmaradt, mert a tanárnő teljesen elérzékenyült. Megengedte, hogy azt csináljunk, amit akarunk, feltéve, ha csöndben csináljuk.

Következő órán (állattenyésztés) újabb kopogás. Az osztály: – Ki az, talán csak nem a Télapó? – Bejön a Gabi, és együtt énekeljük neki a Télapó itt van, hó a subája című világszámot. Amikor egy fenséges kézmozdulattal leint minket a Télapó, örömmel hallgatunk el. Újra ledarálta a lappföldes szöveget, és eljutott odáig, hogy álljon fel: Mészáros Zsófia! Rögtön mérges lettem, hogy már megint engem piszkál, amikor felolvasta a Gabi az ítéletet: – Mészáros Zsófia! Dicséretben részesítem, mert minden reggel nekem adja a reggelijét. (Aztán int a Krampusznak) – Kérem, intézze el! – A Zizsó vészjóslóan suhogtatja a virgácsát, ám amikor mellém ért, a háta

mögül előkapott egy nagyméretű üvegtisztítót, és a szőrös végével végigsimított a hajamon. Az osztály persze dűl a röhögéstől. Aztán a Télapó belenyúlt a puttonyába, és két kézzel kezdte szórni mindenfelé a szaloncukrot. Persze a fiúk rögtön elkezdtek értük ugrálni, meg kiabálni, hogy: „Ide is, ide is!” Szerencsére a tanár úr az ünnepre való tekintettel nem haragudott meg érte.

A szerencsétlen Télapónak minden órára be kellett jönnie (hogy véletlenül se feleljünk semmiből), és az utolsó órán már tök unott hangon énekeltük, hogy Télapó itt van, hó a subája!

12. 06. szombat

Ma van a tényleges Télapó! Alig vártam. Ahogy besötétedett, kitettem a csizmámat a nagyszoba-ablakba, a függöny mögé.

Közben nem tudtam meglesni Anyut, mert átjött a Szűcsi, és elhozta az ajándékát. Én is odaadtam az enyémet. Rajzoltam is hozzá egy kis kártyát: egy kézen álló krampusz van rajta, aki egyik kezével szamárfület mutat, közben kint lóg a nyelve, és a lábával a levegőben kalimpál.

12. 07. vasárnap

Ma nagy háborúság volt itthon. Persze megint a macska miatt. Az egész úgy kezdődött, hogy Apu elhatározta: ő főzi meg a vasárnapi ebédet. Egész délelőtt furcsa zajok és illatok szálltak a konyha felől, de nem mehettünk a tájára sem. Anyu azt mondta, hogy azért nem, mert sértené az önérzetét Apának, ha mi látnánk, hogyan főz. Ezt nem értettem pontosan, de mindegy.

Délben megjelent Apu a nagyszoba-ajtóban, és diadalmasan jelentette: készen van az ebéd. Aztán újra eltűnt a kis fehér kötényében, csak úgy lobogott utána a derekánál megkötött masni. A kanálcsörömpölésből arra következtettünk, hogy biztosan tálal, és békésen néztük tovább a tévét. Mígnem… mígnem hatalmas ordítás, puffanás, csattanás, nyávogás, és csak annyit láttunk, hogy a Kacor nagy ívben szétterjesztett mancsokkal röpül kifelé a konyhából. A konyhában pedig maga az őskáosz uralkodott. A falon tészták és levesből egy nagy folt, a padlón pedig széttörve Anyu legkedvesebb porcelán levesestálja, amit még menyasszonytáncon kapott Nagyitól. (Azt csak mellesleg említem, hogy hollóházi porcelán. Volt.) Apu ingerült szavaiból a következőkre jöttünk rá: amíg bejött hozzánk megmondani, hogy készen van az ebéd, a Kacor besomfordált a konyhába. Apu nem vette észre, hanem nekilátott a tálalásnak. Éppen a levessel teli, gőzölgő tállal imbolygott az asztal felé, amikor előbukkant a Kacor, és a

lába elé állt. Minek következtében Apa rálépett, és utána bekövetkezett az a bizonyos „hangrobbanás", melynek folyományaként a Kacor hátsó fertályon lett illetve.

Apu nagyon el volt keseredve, hogy az egész délelőtti munkája kárba ment, és mérgesen dobálta a tésztákat a felmosóvödörbe.

Úgyhogy a Kacornak virgácsot hozott a Mikulás.

12. 08. hétfő

Fizikából kaptam egy 4/5-öt, kémiából pedig egy 4-est. Örültem. A Szűcsi átjött, gyakoroltuk kicsit a matekot, és elmentünk sétálni. Éppen azzal játszottunk, hogy rá tudok-e taposni a Szűcsi lábára, amikor szembejött velünk a Zsolti. Furcsa hangon mondta, hogy Szia!, és érdekesen végigmért. A Szűcsit is. Ahogy elhaladt, a Szűcsi rögtön megkérdezte, hogy: Ki ez? – Mondtam neki, hogy a volt barátom, és rögtön elszállt minden jókedvünk. Egy darabig szó nélkül ballagtunk, amikor hirtelen és orvul rákérdezett: – Szereted? – Nem tudtam válaszolni, csak ilyet motyogtam: – Most ne beszéljünk róla… nem fontos…

Érdekes módon ilyenkor nem tudok hazudni. Pedig mennyivel egyszerűbb lenne!

– Mikor vesztetek össze?

– Fontos ez neked? Szerintem teljesen mindegy.

– Naaa? Mondd meg!

– Három nappal azelőtt, hogy veled járni kezdtem.

– Nem szeretted?

– Miért kérdezel ilyeneket? Beszéljünk másról…

– Tudod, lehet, hogy most nagyképűnek tartasz, de azt hittem, hogy velem jártál először.

– Hát tévedtél, de ilyen mással is megesik…

– Szerelmes voltál belé?

– Nem vagy éppen tapintatos, tudod? És nagyon szépen kérlek, hagyjuk ezt a témát, és beszéljünk másról… nekem rosszulesik, hogy így kérdezgetsz.

– Ezek szerint még mindig szereted… ugye?

– Hagyjál békén! Hagyjál békén! Ha tudni akarod, igenis szeretem! – Legszívesebben bőgtem volna, később azért, mert láttam a Szücsin, hogy milyen hatást váltottak ki belőle a szavaim. A szája keskeny lett, és egészen idegenné vált az arca… hirtelen félni kezdtem, hogy őt is elveszítem. Éreztem, hogy egyre jobban távolodik tőlem – pedig ott ment mellettem –,

és sikoltozni szerettem volna. Ugyanaz a tehetetlen érzés fogott el, mint olyankor, ha eszembejut, hogy mi lesz, ha Anyuék… szóval, ha Anyuék örökre elvesznének a számomra, összeszorítottam a szememet, és megráztam a fejemet, hogy kirázzam belőle a rossz gondolatokat. Minden olyan egyszerű volt eddig, és olyan jó, mért vált egyik percről a másikra bonyolulttá?… Hirtelen vágott belém a felismerés: hiszen én a Szűcsit szeretem! Nem tudom, hogy mióta, és hogy miért, csak azt érzem, hogy nagyon-nagyon. Ilyenkor szólal meg a szomszéd gyerek mutáló kamaszhangja a fejemben: „Már jókor!” Elkönnyesedett a szemem, ahogy a jéggé dermedt Szűcsire néztem (persze csak lopva), és Andersen meséje jutott eszembe, A hókirálynő. Azt hiszem, abban volt szó a kis Kayról és Gerdáról. Most már el tudtam képzelni, hogy mit érzett a Gerda, amikor elfordult tőle Kay szíve. (Mivel a gonosz manók leejtették a gonoszság tükrét, és annak egy kis szilánkja a szívébe fúródott.) Letöröltem a szemem sarkában a könnyet, aztán megkérdeztem:

– Mondd, neked hová fúródott a tükörszilánk?

A Szűcsi nagyon meglepődött, és rögtön elmúlt az a kemény vonás a szája szögletéből. Úgy gondolom, hogy igencsak megijedt: azt hihette, hogy megtébolyodtam, vagy valami ilyesmi.

– Mi… miféle tükörszilánk?

– Ne izgulj, nem hülyültem meg, csak kiskorom óta nagyon szeretem Andersent.

Erre a kijelentésemre még értelmesebben nézett. Aztán valami olyasmit motyogott, hogy ne beszéljek ilyen furcsákat. Erre bemérgesedtem, és elkezdtem neki röviden vázolni a gondolataim lényegét.

1. Ha valaki furcsát mondott, annak biztosan van valami mélyebb értelme is, mert nem vagyok hülye.

2. Fogja meg a kezemet, mert csak így vagyok hajlandó tovább beszélni.

Elmondtam neki a manós mesét. Miszerint: Élt valamikor réges-régen egy nagyon gonosz manó, aki saját szórakozására csinált egy tükröt. Ha abba valaki belenézett, fordítva és a rossz oldaláról látta a dolgokat. Egy napon két gonosz manó el akarta vinni a világ más részeibe is ezt a tükröt, de ügyetlenek voltak, és összetörték. A tükör millió darabra törött, és szétszálltak a szilánkjai mindenfelé. Akinek a szemébe fúródott, az torzan látta ezután a világot, akinek pedig a szívébe, annak a szíve menten jégcsappá változott… Hát azért kérdeztem, hogy neked hová fúródott a tükörszilánk.

A válasz hosszú hallgatás volt, majd ennyit szólt rekedten: – A szívembe, de jó mélyre… – Lassan átölelt, és gyöngéden megcsókolt.

Mégsem veszítettem el! A szomszéd gyerek pedig, a mutáló kamaszhangjával a fejemben, elmehet Kukutyinba zabot hegyezni!!

12. 10. szerda

Apu még mindig haragban van a macskával. Nem szólítja már sem Ludmillának, sem Macsek Ivanovicsnak, csak egyszerűen."Te dög"-nek. A Kacor is nagy ívben kerüli, ha Apu hazajött, azt onnan tudjuk, hogy a macska bebújik az ágy alá.

Ma gyakorlaton borjak között voltunk. Jó kis zegernye volt egész délelőtt, csak úgy röpködtek a mínuszok, úgyhogy egyik csoport jobban vacogott, mint a másik. A bocik ilyenkor is kint vannak a szabadban, egy kutyaólszerűségben, aminek Steyman-ketrec a neve. A ketrecekhez, tartozik még egy kis kifutó meg két vödör. Az egyikben tejet kapnak, a másikban tápot. Vitamininjekciót kellett adnunk nekik, hogy jobban ellent tudjanak állni a betegségeknek. Az állatorvos megmutatta, hogyan kell használni a fecskendőt. Először is, ha kiszivattyúztuk az oldatot az üvegből, akkor a fecskendőt heggyel felfelé kell tartani, és a dugattyúját addig kell nyomni, míg a tű hegyén nem folyik ki kevéske lé. Vagyis addig kell felnyomni, amíg az oldatból ki nem pumpálnak minden levegőt. Külön a lelkünkre kötötte, hogy erre nagyon figyeljünk, mert nem szabad buboréknak kerülnie a szervezetbe. Mert a buborék az eret elzárhatja, és így embóliát okoz. Ezt nem értettük tisztán, de a doktor úr azt mondta, hogy jövőre állatbetegségekből majd úgyis tanuljuk. A kezembe nyomott egy fertőtlenítővel teli fémtálcát is, ami tele volt jó vastag tűkkel. Azt is meghagyta, hogy minden borjú után cseréljünk tűt, nehogy áthurcoljuk egyikről a másikra a betegséget. Ennyi előkészítés után neki is vághattunk a feladatnak. 100 borjú volt a napi adag, és erre voltunk 9-en. Kilenc kemény, daliás, markos – lány. Hármas brigádokra oszlott a csoport, és nekiláttunk. Sokkal nehezebb volt, mint amilyennek képzeltük.

1. Lelki problémák: beledöfjem, ne döfjem, amikor olyan szomorúan néz?

2. Félelem. Az embólia miatt.

A lelki problémák leküzdése után súlyos technikai akadályokba ütköztünk: hogyan fogjuk le a borjakat? Hiszen egyik sem bolond, hogy hagyja magát döfködtetni… A végén valóságos rodeóvá vált egy-egy Steyman-ketrec. Ketten húztuk-vontuk szegény párákat, és próbáltuk őket

stabilizálni. A harmadik pedig döfött. Gyorsan és biztosan. Nincs kegyelem. Még ha szegény boci úgy néz is, hogy majd a szívünk szakad belé. Volt olyan borjú is, amelyik egyszerűen kiugrott a kifutó rácsán át, aztán elszáguldott ki a préri felé. Mi meg üvöltve utána. (Pár fiú a fejőházból nézett minket röhögve, de nem segítettek volna! Ezt is feljegyeztük az agyrágóbogár mellé.) Az egyik tehenész bácsitól kaptunk egy jó vastag kötelet (hurokkal a végén), hogy azzal kapjuk el. Nagyon kifáradtunk, mert sokszor kicselezett minket. Amikor a hátára vetettem magamat, ledobott, és rátaposott a Kati lábára. Kis fekete-fehér bikaborjú, csillaggal a homlokán. A tehenész azt üvöltötte utánunk, hogy vigyázzunk rá, mert igen értékes tenyészállat lesz, ha nagy lesz, és hogy Amerikába való az apukája. (Ő maga repülőn érkezett, mélyhűtve. Kémcsőben. Mint sperma.) Ez az értékes tenyészállat-növendék teljesen kikészített minket. Amikor a Gabival a hátán száguldozott körbe-körbe és rugdalózva, az jutott eszembe, nem bántam meg, hogy ebbe a suliba jöttem. Igaz, hogy nem aranyhalakat operálunk, meg nem tengerimalacokat, de akkor is! Hatalmas élmény például ez a rodeózás is. (Még ha a vad bika csak olyan mellmagasságig ér is.) Hol láthattam volna ilyent? A lakótelepen? Ahol azért tüntetnek egyesek, hogy a parkból és az egész környékről tiltsák ki a kutyákat?

Apa vett három bongót. Meg van róla győződve, hogy övé lesz a hétmillió. Eddig minden hónapban meg volt róla győződve. Minden sorsolást megnézünk a tévében, és Apu szinte mindig ugyanazt mondja. Az első szám kihúzásakor: – Nem baj, kisleányom, jó lesz nekünk a hétszázezer is. A második szám után: – A hetvenezernek is örülnék… – A végén elfogadná a hetven forintot is, hogy újabb 7 bongót vehessen rajta, de eddig egyszer sem sikerült. Jó, hogy eszembejut: fel kell adnom Apu lottóját (azt, amelyikkel ebben a hónapban egészen biztosan ötöse lesz. Szerinte. És évek óta). Kati üzenetet adott át nekem: a Zsolti mindenképpen akar velem találkozni. Nagyon meglepődtem, a Gabiék pedig hülyén vihogtak.

Fizikaórán a tanár úr a szokásos nagy lendületével besietett az osztályba. Ledobta az asztalára a naplót, aztán csak annyit mondott: – Füzetet! – Már be vagyunk tanítva, így tudjuk, hogy ez sürgős diktálást jelent. El is hadarta gyorsan a szabályokat, alig győztük a jegyzetelést. Amikor befejezte, hátat fordított, és nekilátott egy példának. Hanyag, ide-oda dűlő számokkal. Unatkozva másoltuk. Csak akkor vált valami gyanússá, amikor 10 perc múlva is ugyanazt a példát számolta, és sehogyan sem jött ki az eredmény.

A példát elkezdte a hosszú tábla egyik végén, befejezte a másik végén, sőt még törölt is le belőle, mert nem fért ki. A fiúk ekkor már halkan röhögtek: „Megint nyomás van az agyában", „Jól beszívott az öreg"!

Világok dőltek össze bennem. Sohasem gondoltam volna, hogy egy tanár is lehet részeges, mi több: ilyen állapotban még a katedrára is kiáll. Szégyellheti magát! A szünetben mindenki ezt beszélte. A fiúk szerint már sokszor jött be részegen az órára, de ilyen állapotban még sohasem látták. Nincs hozzáfűznivalóm.

Ma ötkor találkoztam a Zsoltival. A Szűcsinek azt mondtam, hogy nem érek rá, mert 40 oldalt adtak fel történelemből. Tényleg neki kellene ülnöm tanulni: pénteken dolgozatot írunk. A suliból hazajövet találkoztam a felettünk lakó új nénivel plusz a kisdedekkel. Szépen köszöntem neki, majd beszédbe elegyedtünk. Egy idő után finoman érdeklődtem: ugye, a kis Rolandnak az építőkocka a legkedvesebb játéka? A néni csodálkozva mondta, hogy igen, de honnan tudom? A válaszom roppant ártatlan volt: – Minden hajnalban lekopog nekem a radiátoron a kis huncut! – És édesdeden kacagva távoztam. Remélem, megértette a finoman burkolt célzást.

Találkoztam a Zsoltival. Vagyis eljött hozzánk. Pontos volt, és én megremegtem, amikor megszólalt a csengő. Anyu csodálkozó hangját hallottam az előszobából, majd nyílott a barlangom bejárata, és ott állt ő! Alig kaptam levegőt, egészen elfulladt a hangom, amikor hozzá szóltam. Zsolti viszont egyre jobban belejött a beszédbe, és már majdnem úgy viselkedett, mint akkor, amikor együtt jártunk. Tudtam, hogy mit akar, csak a pillanatot vártam, hogy kimondja. Bekövetkezett. Még ott remegett a néma csendben a kérdés, amikor válaszoltam. Nem. Én már nem kezdek vele semmit sem újra. Pedig nagyon szerettem. Most viszont már egy másik fiúhoz tartozom, ahhoz, akivel a múltkor látott az utcán sétálni. Nem is tudom, miből gondolta, hogy én otthagynám miatta a barátomat. Csak egyet kell füttyentenie, és máris ugrok? Lehet, hogy eddig csak ilyen lányokkal találkozott, de azt hittem, hogy ennyi idő alatt (amíg együtt jártunk) megismert.

Látszott rajta, hogy megbántottam, de ez volt a leghatásosabb módszer arra, hogy véglegesen eltávolítsam magamtól. Most pedig lefekszem aludni, mert kifárasztott ez a délután.

Most hajnali negyed hat van. A huncut kis Roland éppen az imént kopogott a radiátoron. Alig látom a papírt, de azért lejegyzem a véleményemet. Hogy az a mennydörgős mennykő!!! Mérgemben

belerúgtam a radiátorba, mire rögtön jött a morze-válasz. És a bal lábam nagylábujján feltűrődött a köröm. Szétrobbanok!!!! Ez a nap is jól kezdődik. Ja, még csak annyit: azt hiszem, nem lesz belőlem diplomata.

Amilyen a kezdet, olyan a folytatás. Első szünet elején, ahogy kiment a tanár, megjelent a Szűcsi feje az ajtóban. Nem sok jót ígért a képe, amikor beüzent a Zizsóval, hogy menjek ki. Rögtön rám is támadt: – Mit csináltál tegnap délután? – Nem tudtam a szemébe nézni, úgy válaszoltam: – ötig törit tanultam, úgy, ahogy megmondtam. – Iiiigeen?! És később?? – Miért faggatsz? Utána felugrott egy haverom. – Szóval egy haverod, mi? Nem Zsoltinak hívják véletlenül?? – És ha…? – Hogy döntöttél? Elvégre nem árt, ha én is tudom. – Várj egy pillanatig! Kitől tudsz a Zsoltiról? – Nem lényeg… beszélj, mondjad, vagy megint előhozakodsz a manókkal? Vagy a csillagok kedvezőtlen állásával? – Nem tűröm ezt a hangot! Tudod mit, kérdezd meg a drágalátos Gabikádtól, hogy mit mondtam a Zsoltinak. Mára pedig mindenkiből elegem van!!

Bementem az osztályba, és levágódtam a padomba. Az öklömet harapdáltam, hogy ne bőgjem el magam. Ezt nevezik a „két szék közül a pad alá” effektusnak, ugye? Kati rögön észrevette, hogy valami bajom van, és megkérdezte. Neki is azt válaszoltam, amit Szűcsinek: – Kérdezd meg a drágalátos Gabikától!

Kati odafordult a Gabihoz: – Mi történt? – A Gabi úgy tárta szét a kezeit, mintha nem is sejtene semmit. – Fogggalmam sincs.

Azt hittem, szétvágom. Dühösen fordultam hátra: – Mondd, édes, neked miért kell mások dolgába avatkoznod?

– Nem tudom, miről beszélsz…

– Neeem? Akkor ki fecsegett a Szűcsinek a Zsoltiról??” Tagadd le, hazudj a szemembe! – (Már közben többen odafigyeltek, pár fiú azt kiabálta: „Na, talán bunyó is lesz!”)

– Azt miért nem tudtad neki megmondani, hogy elküldtem a fenébe a Zsoltit, he?? Azt már nem bírta volna a májad, ugye? Gabi, ezt tőled nem vártam volna… Szép, ha az úgynevezett barátnőim is így viselkednek…

Az úgynevezett barátnő elvörösödött, és összeszorította a száját. Úgy méregetett, mint egy gólya, aki azon gondolkodik, hogy mielőtt agyonvágja a levelibékát, még kelepeljen-e egyet.

– De szemét vagy! – ezt a Kati mondta. (A Gabinak.) Az osztályban egy pillanatra csend lett. A Gabi nem bírta tovább, és kirohant a teremből. Ahogy kihúzta a lábát, rögtön megindult a susmus. Mindenki a maga

elképzelt teóriáját beszélte meg a padtársával. Erőt vettem magamon és a mérgemen. Vagyis az elkeseredésemen. Kikászálódtam a padból, és elindultam, hogy megkeressem azt a szerencsétlent. Betájoltam a WC-t, és a szimatom most is bevált. Az ablaknak támaszkodva bőgött bent a Gabi. A WC-kalitkákból sűrű füstfelhők szálltak fel, no nem a Vezúv kitörése miatt, hanem mert szünetekben dohányzó szakasszá válik a toilette.

– Na, ne bőgj… már nem haragszom…

– Nem gondoltam, hogy ez lesz belőle… Igazán nem akartam… Nem is értem, miért kell mindig fecsegnem…

Közben én is elbőgtem magam, így együtt könnyeztünk, miközben szürke és büdös füstkarikák lengedeztek a térségben. Jól kisírtuk magunkat, Gabi megígérte, hogy rendbe hozza azt a hülyeséget, amit csinált, és újra beszél Szűcsivel. Lemostuk hideg vízzel az arcunkat, ettől végleg megnyugodtunk, még köhögtem párat a cigifüst langylehétől, és kivonultunk. Amikor bementünk az osztályba, kiabálni kezdtek a fiúk: – Na, melyik sarok győzött, a piros vagy a kék? – Csak annyit mondtam, hogy mind a kettőnket személyi hiba miatt leléptettek.

Órák után Szűcsi kint várt a nagykapu előtt. Úgy mosolygott, mint egy boldogvőlegény, és már messziről nyújtotta a kezét. Én az enyémet a hátam mögé dugtam, és az arcomat is elfordítottam, amikor meg akart puszilni. Csak ennyit kérdeztem:

– Valamit azért illene mondanod, nem?

– Mazsola!

– Nekem te ne mazsolázz! Haragszom.,

– Ugyan, Zsófi… Nem tudom, hogy te mit csináltál volna a helyemben, amikor megtudod, hogy a barátnőd volt barátjával találkozik. Azzal a baráttal, akit állítólag még szeret. Most mondd meg őszintén, hogy viselkednél, ha rájössz, hogy találkozgatok egy másik csajjal?

– Mit csinálnék? Megmondom: tőrt döfnék a szívedbe.

Ettől aztán boldogan nevetett. A Belvárosban megkergettünk egy lusta galambot, aztán a vacogtató hidegben elnyaltunk egy fagyit.